

Tarihten günümüze Türkiye'de 1 Mayıs - H. Fırat

Türkiye'de 1 Mayıs'ın apayrı bir önemi ve anlamı var. Türkiye'de 1 Mayıs'ın kendi kökeni var, kendi anlamı var, kendi niteliği var, kendi atmosferi var. Ve Türkiye'deki

1 Mayıs'ın bir de kendi marşı var. '70'li yılların devrimci yükselişi içinde ortaya çıktığı için de baştan sona kadar devrimci bir marş. Salt havasıyla, ritmiyle değil sözleriyle de devrimci bir marş. Bu da

anlaşılır bir durum; zira Türkiye'nin devrimci yükselişi içinde doğmuş bir marş bu. 1 Mayıs devrimci yükselişin içine doğmuştur, bunun için de sözleriyle de devrimcidir. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2023 / 05
15 Nisan 2023

Kızıl Bayrak

kizilbayrak78.net

1 Mayıs'ta ölüm ve sömürü düzeninden hesap sormak için...

**Gün seferber
olma günüdür!**

3

**Ölüm ve sömürü düzenine karşı
1 Mayıs'ta alanlara**

Haklarımız ve geleceğimiz için herkesi 1 Mayıs'ta devrimci sınıf programı etrafında birleşerek sınıf kavgasını bütümlenmeye davet ediyoruz.

6

**Kapitalizm öldürür,
mücadele yaşatır!**

Dayanışmanın en anlamlısı, benzer dakibetlerle karşılaşmamak adına mücadeleyi, umudu büyütme, örgütlenme olacaktır.

16

**Çin'in Ortadoğu'da
artan etkisi**

Sessizce bir dünya gücüne dönüşen ve dünya egemenliğine oynayan Çin, Orta Doğu'da da etkisini artırıyor ve varlığını istikrarlı biçimde genişletiyor.

ABD'de banka iflaslarının olası sonuçları-K. Ali

S.18

Kapitalizm savaş demektir-A. Vedat Ceylan

S.19

1 Mayıs'ta ölüm ve sömürü düzeninden hesap sormak için...

Gün seferber olma günüdür!

2023 1 Mayıs'ına sayılı günler kaldı. İşçi sınıfı ve emekçiler 1 Mayıs'ı düşük ücretler, yoğunlaşan sömürü, hayat pahalılığı, artan baskı ve saldırılar, ağır çalışma koşulları vb. çok yönlü sorunlarla karşıyorlar. Tüm bunların yanı sıra, toplumu sarsan ve büyük bir insan kıyamına dönüşen depremler ve yarattığı ağır yıkım da 1 Mayıs sürecinde sınıf ve emekçilerin temel gündemi olmaya devam ediyor.

Öte yandan, 14 Mayıs'ta gerçekleştirilecek duyurulan seçim gündemi de şimdiden toplumsal yaşamın her alanını kaplamış bulunuyor. Zira, iktidarıyla muhalefetiyle düzen siyaseti ve reformist-parlamentarist sol aylardır toplumun gündemine seçimleri taşıyor. Gerek gerici-faşist iktidar gerekse düzen muhalefeti ve parlamentarist sol seçim vaatleriyle ya da çeşitli senaryolarla beklenti yaratarak, toplumun dikkatini sandıklara çekmek için tüm olanaklarını seferber etmiş durumda.

Bütünlüğü içerisinde bu gelişme ve gündemlerin 2023 1 Mayıs'ına iz bırakacağı ve etki edeceği açıktır.

1 MAYIS VE SINIFA KARŞI SINIF EKSENİ

Bugün toplumsal yaşamda seçim gündemi öne çıkmış bulunsada ekonomik kriz ve krizin çok yönlü faturası her geçen gün kabarmaya devam ediyor. Buna paralel olarak işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamı günbegün kötüleşiyor, mevcut sorunlar giderek ağırlaşıyor...

Ekonomik-mali kriz ortamında açlık sınırında ücretlerle yaşam savaşı veren, her geçen gün artan hayat pahalılığı ne-

deniyle en temel ihtiyaçlarını karşılamakta zorlanan, cehennemi aratmayan fabrikalarda yoğun bir emek sömürsüne maruz bırakılan işçi sınıfı, zaman zaman hayata geçirdiği eylem ve direnişlerle bu koşullardan çıkış yolları arıyor. Fabrikalarda yaşanan eylemlerin yanı sıra, son zamanda öne çıkan sendikalaşma deneyimleri de bu olguyu doğruluyor.

Tam da buradan hareketle, içinde bulunduğumuz 1 Mayıs sürecini "sınıfa karşı sınıf" bakışıyla, işçi sınıfı ve emekçilerin her geçen gün ağırlaşan sorunları ve öne çıkan talepleri üzerinden örgütlemek büyük bir önem taşımaktadır. Zira sömürüye, baskıya, hayat pahalılığına karşı burnundan soluyan geniş emekçi yığınların öfkesini 1 Mayıs alanlarına taşımamanın biricik yolu buradan geçmektedir. Aynı şekilde 2023 1 Mayıs'ına işçi sınıfı ve emekçilerin talep ve istemlerinin damga vurabilmesi de öyle...

DEPREM VE 1 MAYIS

Yaklaşan 1 Mayıs'ın bir diğer temel gündemi deprem ve yarattığı ağır tablo olacaktır. Başta devrimci ve ilerici güçler olmak üzere demokratik kitle örgütleri, sol hareketi oluşturan farklı kesimler, emek ve meslek örgütleri, depremlerde yaşanan can kaybı ve yıkımın birinci dereceden sorumlusu olan gerici-faşist rejimden hesap sormak için alanlarda yerlerini alacaktır.

Bununla birlikte, deprem gündemi üzerinden duyarlılıkları artan ve gerici-faşist rejime karşı öfkesi büyüyen geniş emekçi yığınları hesap sorma bilinciyle harekete geçirmek ve 1 Mayıs alanlarına taşımak sorumluluğu önümüzde durmaktadır. Bu bağlamda açlı-

ğın, sömürünün, yoksulluğun yanı sıra depremlerde yaşanan insan kıyamının ve yıkımın da gerisinde aynı düzen gerçekliğinin yer aldığını her vesileyle ortaya koyan bir hazırlık süreci örgütlemek büyük bir önem taşımaktadır.

İşçi sınıfının güncel talepleri ile depremden etkilenen milyonlarca emekçinin yakıcı taleplerinin öne çıktığı, toplumsal dayanışmanın güçlü bir şekilde kendisini ortaya koyduğu, sömürü ve ölüm düzenine karşı öfkenin, hesap sorma bilincinin ve mücadelenin damgasını vurduğu bir 1 Mayıs tablosu yaratmanın yolu buradan geçmektedir.

SEÇİMLER VE 1 MAYIS

Geride kalan 8 Mart ve Newroz eylemlerinde seçim gündemi belirgin bir yer tuttu. Yaklaşan seçimlerin toplumun gündemine girmiş bulunması, emekçilerin gerici-faşist rejime karşı artan tepkisi ve değişim isteği, özellikle de reformist solun 14 Mayıs'a kilitlenmiş olması ve seçimler üzerinden yaydığı "umut" bu konuda önemli bir rol oynadı.

Benzer bir tablonun 1 Mayıs sürecinde de ortaya çıkacağını ön görmek zor değil. Zira, vitrinde deprem gündemiyle ilgileniyormuş gibi görünen düzen muhalefetinin de 14 Mayıs üzerinden temelsiz umutlar yayan reformist solun da halihazırda tek gerçek gündemi yaklaşan seçimlerdir. Dolayısıyla, yaşanan her gelişmeyi seçime endeksleyen düzen muhalefetinin ve reformist solun 2023 1 Mayıs'ını da bu bağlamda ele alacağı, 1 Mayıs'ları seçim gündemine bağlayacakları açıktır. Kurulu sendikal düzen içerisinde belli bürokratik mekanizmaları ellerinde tutuyor olmaları ise bu konuda

işlerini daha da kolaylaştıracaktır.

Bu olgu 2023 1 Mayıs'ını "sınıfa karşı sınıf" ekseninde örgütlemenin önemini bir kat daha arttırmış bulunuyor. Zira, 1 Mayıs alanlarında bir yanda sosyal demagogiler eşliğinde seçim vaatleri ve sahte umutlar yayılacak, öte yanda sınıf hareketinin ve mücadelenin temel gündemleri yer alacak... Bu denklemi işçi sınıfı ve emekçiler lehine güçlendirmek, sınıf hareketinin taleplerini öne çıkarmak ve mücadele gündemlerinin damgasını vurduğu 1 Mayıs'ları örgütlemek güncel ve özgün bir sorumluluk olarak öne çıkmaktadır. Bu da ancak "sınıfa karşı sınıf" perspektifi ile 1 Mayıs'a hazırlanmayı, bu hazırlığı 1 Mayıs alanlarında ete kemiğe büründürmeyi gerektirmektedir.

GÜN SEFERBER OLMA GÜNÜ!

2023 1 Mayıs'ı için geri sayım başladı. Bir dizi gündemin üst üste geldiği ve 1 Mayıs'la iç içe geçtiği yoğun ve tempolu bir süreci başarılı bir şekilde örgütleme sorumluluğu önümüzde duruyor.

Başta sınıf devrimcileri olmak üzere, toplumsal mücadele güçleri geriye kalan sınırlı zaman dilimini 1 Mayıs'ı tarihsel ve sınıfsal özüne uygun örgütlemek, 1 Mayıs alanlarını ise sınıf hareketinin güncel ihtiyaçlarına yanıt verecek bir mücadele gününe çevirmek için adımlarını hızlandırmalıdır. Gün açlığa, yoksulluğa, sömürüye, ölüme, yıkıma, baskı ve zorbalığa karşı işçi sınıfı ve emekçileri harekete geçirmek ve 1 Mayıs'ta sermayenin karşısına çıkarmak, ölüm ve sömürü düzeninden hesap sormak için seferber olma günüdür.

Ölüm ve sömürü düzenine karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

"Günlerin bugün getirdiği, baskı zulüm ve kandır.

Ancak bu böyle gitmez, sömürü devam etmez,

Yepyeni bir hayat gelir, bizde ve her yerde."

İşçi sınıf ve emekçiler başta olmak üzere toplumun geniş kesimlerinin üzerindeki baskı, sömürü ve zorbalığın arttığı bir ortamda 1 Mayıs'a yürüyoruz.

Milyonlar açlık ve yoksulluk sınırı altında yaşam mücadelesi veriyor. İşçi ve emekçilerin çalışma koşulları her geçen gün ağırlaşıyor. İşsizlik, yoksulluk ve açlık almış başını gidiyor.

Kadın cinayetlerine her gün bir yenisi ekleniyor. Kirli savaş, saldırganlık, inkar ve imha politikalarıyla halkları düşmanlaştırmanın adımları atılmaya devam ediliyor.

TÜM SORUNLARIN KAYNAĞI SERMAYE DÜZENİDİR!

Kapitalist düzen ve devlet sermaye sınıfının egemenliğinin araçlarıdır. Milyonların sırtından devasa servetler kazananlar fabrikaları adeta işçi toplama kamplarına çevirmiş durumdadır.

Toplumun geniş bir kesimine açlık ve sefaleti kabul ettirmek için şükürcülüğü yayarak rıza devşirmeye çalışıyorlar. Sömürüye, baskıya boyun eğmeyenleri zorbalıkla ezmeye çalışıyorlar.

İşçileri makine parçası gibi gören bu düzende insan hayatının hiçbir değeri yok.

Haramilerin düzeni tepeden tırnağa emek sömürüsü, rant, talan, yağma ve insan kanı-canı üzerine kuruludur.

Tam da rant, talan, yağma politikalarının bir sonucu olarak doğal afetler toplu katliamlara dönüşüyor. Son yaşanan depremlerde bunu bir kere daha gördük. Milyonlarca insanımız bir avuç asalağın kâr hirsına kurban gitti.

Yine enkaz altında kurtarılmayı bekleyen on binlerce canımız sermaye sınıfının çıkarından başka bir şey düşünmeyen ve tüm kurumlarını buna göre şekillendiren sermaye devletinin bilinçli "ihmkârlığı" sonucu hayatını kaybetti.

Yardım kuruluşlarını bile ticari şirketler gibi işleten AKP-MHP'nin dümeninde oturduğu harami düzeni depremde yaşanan can kayıplarının ve acıların baş sorumlusudur.

Haklarımız ve geleceğimiz için tüm işçileri, emekçileri, gençleri, kadınları 1 Mayıs'ta devrimci sınıf programı etrafında birleşerek sınıf kavgasını büyütme davet ediyoruz. 1 Mayıs hazırlık komitelerimize katılarak işçi sınıfının devrimci dalgasıyla dünyayı kazanma mücadelesinde yer almaya davet ediyoruz.

1 MAYIS EMEĞİN KURTULUŞU MÜCADELESİNİN GÜNÜNDÜR!

1 Mayıs işçi ve emekçilerin en temel hak ve özgürlükleri için dünyanın her yerinde sokağa çıktığı bir gündür. İşçi ve emekçilerin şimdiye kadar kazandığı tüm haklar mücadeleyle kazanılmıştır. Kapitalist sömürü ve barbarlığa karşı verilen her mücadele dünya işçilerinin ve emekçilerinin özgür ve sömürsüz yarınlarının köşe taşlarını döşemiştir.

Yeni bir seçim döneminde 1 Mayıs'ı karşılıyoruz. Bizler çok iyi biliyoruz ki sermaye düzeninde sandık milyonları düzene bağlamanın, boş umutlar ve hayaller yayarak sömürü ve baskıya boyun eğdirmenin aracı olarak kullanılmaktadır. Tam da bu nedenle 1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal çağrısına daha fazla kulak verilmelidir.

Bu çağrı; haramiler düzenine karşı işçilere, emekçilere örgütlenme ve mücadeleyi büyütme çağrısıdır. 1 Mayıs'ı yaratan işçi ve emekçi kuşakların anısına ve kavgasına sahip çıkma çağrısıdır.

Hiçbir sorunumuz bizleri sömüren, baskı altında tutan sermaye sınıfının ve onun uşaklarının çözemeyeceği, kurtulu-

şun kendi ellerimizde olduğu çağrısıdır.

Bu çağrıya kulak vermeliyiz. Haramiler düzeninin ve dümenindeki burjuva partilerinin, başına işçilerin, emekçilerin, mazlum halkların nasırlı yumruğunu bir balyoz gibi indirmek için alanları zapt etmeliyiz.

Fabrikalarda, mahallelerde ve her yerde birliklerimizi kurarak özgürlük, gelecek ve sosyalizm mücadelesini büyütmeliyiz.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, GENÇLER, KADINLAR... BU ÇAĞRIMIZ SİZEDİR!

Kokuşmuş ve yıkılmayı bekleyen haramiler düzenine karşı mücadeleyi daha fazla büyütme zamanıdır. Zaman helalleşme, bekleme, düzen partilerinden ve kurumlarından medet umma zamanı değildir. Zaman hesap sorma zamanıdır.

Düzen partileri sağ ve soluyla yıkılmayı bekleyen sömürü düzenini yeniden restore etmek ve sömürü çarklarını döndürmek için bizlerden kendilerini desteklememizi istiyorlar. Düzen partilerine verilecek en ufak destek dahi tüm bu yaşananların sürüp gitmesine katkı sunmak demektir. Mutlu bir hayat ancak işçi

sınıfı, emekçiler ve ezilen tüm toplumsal kesimlerin devrimci sınıf programı etrafında kenetlenmesiyle filizlenir.

Çağrımız yüzlerce yıldır dünyada ve ülkemizde sermaye düzenine karşı kavganın simge günlerinden biri olan 1 Mayıs'ın bilincini kuşanma, en ön saflarda yer alma çağrısıdır.

Çağrımız bu mutlu hayatı örgütlemek için kavgada yer alma çağrısıdır.

Çağrımız düzene karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısıdır.

Çağrımız fabrikalarda, okullarda, mahallelerde 1 Mayıs hazırlık komiteleri kurarak taleplerimizi kazanmak için dişe diş mücadeleyi büyütme çağrısıdır.

Haklarımız ve geleceğimiz için tüm işçileri, emekçileri, gençleri, kadınları 1 Mayıs'ta devrimci sınıf programı etrafında birleşerek sınıf kavgasını büyütme davet ediyoruz.

1 Mayıs hazırlık komitelerimize katılarak geleceği kazanmak için işçi sınıfının devrimci dalgasıyla dünyayı kazanma mücadelesinde yer almaya davet ediyoruz.

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU (BDSP)
1 NISAN 2023

Esenyurt Alaattin Karadağ 1 Mayıs Hazırlık Komitesi'yle

Devrimci 1 Mayıs'ı örgütlemeye...

Zorlu bir dönemde 2023 1 Mayıs'ını karşılıyoruz.

İşçi sınıfı ve emekçiler için ağır yıkımların yaşandığı yıllar yaşadık. Sermayenin demir yumruğu gerici-faşist iktidar 20 yıl boyunca işçi sınıfı ve emekçiler başta olmak üzere toplumun geniş kesimlerine dönük kapsamlı saldırıları hayata geçirdi. Ekonomik, sosyal, siyasal haklar ve özgürlükleri her geçen gün kısıtlayan adımlar attılar. İşçi sınıfı ve emekçilerin her türlü örgütlülüğünü ezmek için devlet terörü pervasızca devreye sokuldu. Geniş kesimlerin en sıradan demokratik istemleri zorbalıkla bastırılmaya çalışıldı. Rant, talan, yağma politikalarının bir sonucu olarak deprem büyük bir yıkıma neden oldu. Milyonlar depremden etkilenirken yüz binler ise enkazın altında kaldı, ölüme terk edildi...

Onlarca yılın biriktirdiği sorunlar toplumun geniş kesimlerinde hoşnutsuzluğu derinleştirdi. Geline aşamada sermaye düzeni ve onun çeşitli klikleri, milyonların öfkesinin mücadeleciler kanallarına akmasını engellemek için önümüzdeki seçimleri "umut" olarak göstermeye başladılar. Uzun yıllardır milyonlara "sokağa çıkmayın, sandıkta hesap soracağız" diyenler, emperyalizme sadakatini açıklayanlar, işçi sınıfı, emekçiler ve toplumun geniş kesimlerinin taleplerini karşılayamaz, sorunlarını çözemezler. Her rengeyle düzen siyasetinin aktörleri ortaya koydukları programlarla sermaye düzeninin "beka"sından başka dertleri olmadığını ifade ediyorlar. Reformist sol hareketler de devrimci tutum ve politikardan uzak çizgi ve programlarla yıpranmış ve yıkılmayı bekleyen sermaye düzenine payanda oluyorlar.

Sınıf eksenli güçlü bir devrimci odağın eksikliği, toplumun geniş kesimlerini düzen siyasetinin etkisi altına girmesini kolaylaştırıyor. Aynı boşluktan yararlanan reformist-parlamentarist hareketler de toplumun sosyalizme ilgiyle yaklaşan ve sempati duyan kesimlerini devrimcilik iddiasıyla reformizme yedekliyorlar.

Tam da böylesi sorunların biriktiği, kitlelerin arayışının arttığı bir dönemde 2023 1 Mayıs'ına gidiyoruz. Sınıf devrimcilerine düşen görev ise buldukları her yerde "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim!" şiarını geniş kitlelere taşıyarak, geleceği kazanmanın gerçek yol ve yön-

temlerini örgütlemektir.

SINIFA KARŞI SINIF!

Günün en acil ihtiyacı sermaye düzeninin ve düzen partilerinin karşısına, işçi sınıfının devrimci programıyla çıkarmaktır. Bu da "sınıfa karşı sınıf" tutumunu en geniş kesimler içinde ete-kemiğe büründürmek için seferber olmak demektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin devrimci geleceği için başka yol ve çözüm de yoktur. Sınıf devrimcileri bu bilinçle önümüzdeki dönemin yarattığı tüm algı, yanılsama ve hayallere karşı sermaye sınıfının karşısına işçi sınıfını örgütlü bir güç olarak çıkarmak için seferber olacaktır. İşçi sınıfı başta olmak üzere toplumun öne çıkan kesimlerini, sınıfının devrimci programına kazanmak için ellerinden geleni yapacaktır. Bu görev sınıf devrimcilerinin olduğu kadar yüzünü devrime dönmüş, Marksizm ideolojisini benimsemiş, proletarya diktatörlüğünü bayraklaştırmış tüm kesimlerin de başat görevidir. Zaman Türkiye işçi sınıfını, emekçileri ve yüzünü devrime dönmüş tüm kesimleri "sınıfa karşı sınıf" kavgasına daha güçlü omuz vermeyi dayatıyor. Tarihsel ve sınıfsal sorumluluklarının bilincinde olan tüm kesimleri bu bilinçle işçi sınıfının devrimci programı etrafında birleşmeye,

1 Mayıs'ı tarihsel ve sınıfsal özüne uygun bir kavga ve hesaplaşma gününe çevirmeye davet ediyoruz.

SINIFIN VE DEVRİMİN GÜNÜ 1 MAYIS'İ KAZANACAĞIZ!

Sınıfımıza ve davamıza olan inanç ve bağlılığımız her türlü gerici cereyana karşı devrimci tutumu güçlü bir şekilde örgütleme görevini omuzlarımıza yüklemiştir. 1 Mayıs'a giderken bu görev kavga ve mücadeleyi derinleştirmek, devrimci çizgi ve değerleri öne çıkarmak her zamankinden daha yakıcıdır. Bir tarafta düzen içi çözüm ve arayışlar öte tarafta düzenin esaslarına dokunmayan reformist programlar yer alıyor.

Diğer yanda ise sınıf devrimcilerinin programı duruyor. Açık ve berrak bilincimizle sınıf devrimciliğini 1 Mayıs'ta güçlü biçimde örgütleme sorumluluğuyla hareket edeceğiz. Devrimci program ve çizgiyi sınıfın ve devrimin günü olan 1 Mayıs'ta daha görünür kılmak için adımlarımızı daha güçlü ve sık atacağız. Bu doğrultuda 1 Mayıs hazırlıklarımızı başlatmış bulunuyoruz.

Esenyurt'tan sınıf devrimcileri olarak içinden geçtiğimiz dönemi değerlendirerek 1 Mayıs'a hazırlığımızın startını vermiş bulunuyoruz. Hazırlıklarımızın ana

hattını haramilerin düzenini yıkmaya mücadelesi ve bunun gerekleri oluşturmaktadır. Bununla beraber sınıfın bilincini ve eylemini geliştirecek, öne çıkan işçileri devrimci programa kazanacak adımları atacağız. İlk elden devrimci 1 Mayıs hazırlığımızı güçlendirmek için hazırlık komiteleri ile süreci örgütleyeceğiz. İşçileri, emekçileri, gençleri, yüzünü devrime dönmüş tüm kesimleri sınıfın devrimci programının Esenyurt ve çevresindeki temsilcileri olarak 1 Mayıs hazırlık birimlerimize katılmaya, devrimci, sınıfsal ve tarihsel özüne uygun 1 Mayıs'ı örgütlemeye davet ediyoruz.

ALAATTİN KARADAĞ 1 MAYIS HAZIRLIK KOMİTESİ'YLE HAZIRLANACAĞIZ!

Esenyurt'ta devrimci 1 Mayıs hazırlıklarımızı Alaattin Karadağ 1 Mayıs Hazırlık Komitesi'yle sürdüreceğiz. Gerçekleştirdiğimiz ilk toplantıda yaptığımız değerlendirmeler çerçevesinde ilk hareket planımızı oluşturmuş bulunuyoruz. Hazırlık komitemizin altında, çeşitli işkolları, kadın, gençlik vb. gibi alt birimlerle çalışmalarımızı yürüteceğiz. Devrimci sınıf çalışmamız ve 1 Mayıs hazırlığımız için tüm dostlarımızı hazırlık birimlerimize katılmaya bir kere daha davet ediyoruz.

NEDEN ALAATTİN KARADAĞ?

Sermaye düzeninin tüm baskı ve saldırılarına rağmen Alaattin Karadağ yoldaş devrimci sınıf programının temsilcisi ve bir neferi olarak mücadelesini kesintisiz biçimde sürdürdü. İşçi sınıfı ve emekçileri sermaye sınıfı ve düzeninin karşısına örgütlü bir güç olarak çıkarmak için çaba sarf etti. Esenyurt ve çevresindeki fabrikalarda, sokaklarında sermaye düzeninin çok yönlü saldırılarına karşı işçi sınıfının programını ve bayrağını temsil etti. Sermaye düzeninin kolluk güçlerinin devrimci faaliyeti boğmak için hayata geçirdiği her saldırıyı inanç ve kararlılıkla göğüsledi. Devrimci sınıf çalışması yürüttüğü bir esnada yine sermaye düzeninin eli kanlı tetikçileriyle karşı karşıya geldi. Devrimci faaliyeti savundu ve düşmanın kuşatmasını yarararak yoldaşını güvenli biçimde çıkarmak için göğsünü siper etti. Düşmanla girdiği çatışmada yaralı ele geçirilmesine rağmen alçakça infaz edildi...

Esenyurt'un gördüğü ve tanıdığı bu yiğit devrimci kuşkusuz partisinin yarattığı devrimci değerlerin ve birikimin gücüyle düşmana karşı amansız bir mücadelede yerini almıştı... Yaşamı ve ölümlüyle devrime ait olan yoldaşımızın adının ve değerlerinin öne çıkarılması bile içinden geçtiğimiz döneme ve yaratılan algılara karşı güçlü bir devrimci tutum ifade etmektedir.

Dünün devrimcilerinin reform programlarına yedeklendiği, düzen siyasetinin bir kliğinden medet umduğu, parlamenterist hayallerini güçlendirdiği, devrimcilik adına reformculuğu aşıladığı bugünlerde Alaattinler'in değerlerini geniş yığınlara anlatmak her şeyden çok düzene karşı devrim bayrağını taşımak demektir. İçinden geçtiğimiz dönemde Esenyurt yerinde devrimci bir 1 Mayıs çalışması yürütmenin bundan daha anlamlı bir adımı yoktur. Doğup büyüdüğü Antakya kentinin depremle yerle bir olduğu bugünlerde Alaattin yoldaşın bilincini ve inancını kuşanarak yıkımın sorumlularından hesap sormak boynumuzun borcudur. Alaattin yoldaşla yolu kesilmiş, onun devrimci değer ve birikimini sahiplenen, işçi sınıfı devrimciliğinin Türkiye müfrezesinin bir parçası olan herkesi bir kere daha Alaattin yoldaşın inanç ve kararlılığıyla, devrimci 1 Mayıs'ı örgütlemeye davet ediyoruz.

Gelecek işçi sınıfının olacak!

Gelecek sosyalizmin olacak!

Gelecek Alaattin'in ve nice devrim şehidinin inanç ve kararlılığıyla her türlü gerici savrulmaya karşı duran, işçi sınıfının devrimci mücadele birikimini geleceğe taşıyanların olacaktır.

ESENYURT ALAATTİN KARADAĞ 1 MAYIS HAZIRLIK KOMİTESİ
22 MART 2023

Küçükçekmece Hüseyin Temiz 1 Mayıs Hazırlık Komitesi'ye devrimci 1 Mayıs'a

Devrimci sınıf bayrağı altında 1 Mayıs için ileri!

2023 1 Mayıs'ını ekonomik ve siyasal krizin giderek derinleştiği, işçi ve emekçilerin daha fazla açlık, yoksulluk ve sefalet itildiği koşullarda karşılıyoruz.

Sermaye devletinin bekçisi AKP, 20 yıllık iktidarında işçi sınıfına dönük saldırılar başta olmak üzere toplumu baskı altına almak için devletin tüm imkanlarını kullandı/kullanmaya devam ediyor. İktidara geldiği ilk anda "demokrasi" naraları atan AKP, yıllar içinde devlet içindeki konumunu sağlamlaştırdıkça saldırılarını yoğunlaştırdı. Özellikle 2016 darbe girişimini fırsata çeviren Erdoğan, tüm yetkileri tek elde toplayarak topluma zapturapt altına almaya çalıştı.

Ekonomik, sosyal ve siyasal hakların gaspına dönük adımlar atıldı. Grevler, direnişler yasaklandı, her türlü mücadele azgın bir zorbalıkla ezilmeye çalışıldı. En sıradan basın açıklamaları bile devletin kolluk güçlerinin saldırılara maruz kaldı. Gerici-faşist iktidar baskı, gözaltı ve tutuklama terörüyle iktidarını korumaya çalıştı/çalışıyor.

İşçi sınıfı, kadınlar, öğrenciler, ilerici ve devrimciler saldırıların doğrudan hedefi oldular. Bugün her alanda iflas eden politikaları ile birlikte saldırılarının boyutları da değişti. Uyguladığı politikalar sonuçsuz kalmaya başladı. Yıllarca uyguladığı rant, talan ve yağma politikaları da depremle birlikte çökerek yerle bir oldu.

Deprem başta olmak üzere iktidarda olduğu süre boyunca hayata geçirdiği tüm saldırıların, yolsuzlukların, hırsızlıkların, katliamların ve insanlık dışı uygulamaların hesabını mutlaka soracağız.

İKTİDARDAN SORACAK HESABIMIZ VAR!

Her geçen gün zayıflayan gerici-faşist iktidara karşı öfke daha da büyüyor. Sınıf devrimcilerinin önünde bu öfkeyi

örgütlü bir güce çevirmek sorumluluğu bulunmaktadır. Ancak düzen muhalefeti ile reformist sol güçler büyüyen bu öfkeyi seçim sandığına hapsetmenin hesabını yapıyorlar. Yaklaşan seçimlerde sandıkta AKP iktidarından hesap sormanın hayallerini kuruyorlar. Oysa AKP iktidarından hesap sormanın yolu sandıktan geçmez. Bunun yolu fiili-meşru mücadeleyi büyütmekten ve sınıfa karşı sınıf tutumuyla hareket etmekten geçmektedir.

HÜSEYİN TEMİZ: UMUDU EMEKLE BÜYÜTEN YOLDAŞIMIZ...

Zaman Hüseyin Temiz yoldaşımızdan öğrenecek çok şeyin olduğunu bize gösterdi. Yoldaşımızın ölümün 14. yıldönümü içerisindeyiz. Yoldaşımızdan aldığımız mücadele bayrağı meydanlarda, fabrikalarda ve sanayi havzalarında dalgalanmaya devam ediyor.

Hüseyin Temiz yoldaş yaşamı boyunca umudunu karartmadan, umudu emekle büyütme çalıştı. "Aslolan değiştirmektir" bakışıyla devrim ve sosyalizm mücadelesine sıkı sıkıya bağlı kaldı. Tersanelerde, Küçükçekmece bölgesindeki fabrikalarda, DESA, Ontex, Güven Elektrik ve pek çok direnişte Hüseyin yoldaşın emeği vardı. İşçi sınıfı mücadelesini, devrim ve sosyalizm çağrısını yaşamının her alanında taşıdı. Hüseyin yoldaş işçi sınıfının kurtuluşunun geçtiği yolu, 2007 genel seçiminde İstanbul 3. Bölge Bağımsız milletvekili adayı olduğu günlerde şöyle ifade etmişti:

"Her şeyden önce biz sınıf devrimcisiyiz. İşçi sınıfını bu topraklarda programıyla, eylemi ile temsil eden tek oluşumun rehberliğinde mücadele eden insanlarız. Sınıfımız bugün çok yönlü saldırılarla karşı karşıya olmasına rağmen ortaya güçlü bir direnç koyamıyor. Sınıf hareketinin dibe vurduğu bir or-

tamda kitleleri kendi güncel ve temel sorunları üzerinden örgütlü mücadeleye çekmeye yönelik kesintisiz bir faaliyet yürütüyoruz. Burjuvazi kendi siyasal krizine çözüm bulmak, en azından bu krizi bir süre için dindirmek amacıyla seçim oyunu ile kitlelerin karşısına çıkıyor. Sandığın sonucu ne olursa olsun, sosyal yıkım saldırılarına kalındığı yerden devam edileceği kesin. Biz kitleleri uyarmak, seçimin de meclisin de işçi ve emekçiler için çözüm olmadığını, kurtuluşun devrimde ve sosyalizmde olduğunu söylemek sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Bu sözü ancak biz devrimci sınıfın programına sahip olanlar söyleyebilir. Bunu biz söyleyeceğiz, bunu söylemek için aday oldum."

HÜSEYİN YOLDAŞ'IN İZİNDE 1 MAYIS ALANLARINDA OLACAĞIZ!

Tarihsel ve sınıfsal özüne uygun devrimci bir 1 Mayıs'ı örgütlemek biz sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Biz sınıf devrimcileri, yoldaşlarımız şahsında Hüseyin yoldaştan teslim aldığımız mücadele bayrağını işçi sınıfının devrimci program temelinde yükseltmeye devam edeceğiz. Parlamenterist hayallerin yayıldığı bugünlerde, Hüseyin yoldaşın kuşandığı devrimci sınıf bilincinden aldığımız güçle devrimci bir 1 Mayıs'ı örgütleyeceğiz.

Küçükçekmece Hüseyin Temiz 1 Mayıs Hazırlık Komitesi olarak, devrimci sınıf program etrafında 2023 1 Mayıs'ına hazırlanacağız. Tüm dostlarımızı ve işçi arkadaşlarımızı 1 Mayıs hazırlık komitesine katılmaya ve mücadeleyi birlikte örgütlemeye çağırıyoruz.

KÜÇÜKÇEKMECE HÜSEYİN TEMİZ 1 MAYIS HAZIRLIK KOMİTESİ

Kapitalizm öldürür, mücadele yaşatır!

Onur Kara

SÖMÜRÜ DÜZENLERİNİ AKLIYORLAR!

Acı günlerden geçiyoruz. Gün geçmiyor ki emekçilerin, halkımızın yaşadığı felakete bir yenisi daha eklenmesin. Ya bir sel felaketinde ya bir maden göçüğünde ya bir işyerinde çıkan yangında, patlamada ya da bugünlerde yaşadığımız gibi depremlerde sarsılıyoruz. Her defasında sonuç, bizler açısından değişmiyor. Maruz bırakıldığımız felaketlerde kitlesel kırımlara uğruyoruz. Yıllar geçiyor, hükümetler değişiyor fakat akıbetimiz hiç değişmiyor. Değişen tek şey ülkeyi yönetenlerin dudaklarından dökülen kelimeler ve başvurdukları yalanların içeriği oluyor. Kimileri “doğal afet”, “görünmez kaza”, “iş kazası” vb. kavramların ardına sığınırken kimileri ise emekçilerin, halkımızın dini inançlarını sömürerek yaşananları basitçe “kader planı” diyerek geçiştirmeyi tercih ediyorlar. Sarıldıkları yalanların biçimleri değişse de tümünü ortak paydada buluşturan ortak gaye ise; yaşanan bu felaketlerin “kaçınılmaz” olduğuna dair bizleri inandırmak istemeleri oluyor. Bu sayede de hem kendi sorumluluklarını gizlemiş oluyorlar hem de hizmetinde buldukları sömürü düzenini aklamış oluyorlar.

Şunu net bir şekilde ortaya koymalıyız ki bugün insanlığın ulaştığı tarihsel birikim ve bilimin gelmiş olduğu düzeyle adına “doğal” denen bu “afetler” artık ne doğaldırlar ne de kaçınılmazdırlar! Öyle ya; bugün insanlık, uzayın derinliklerindeki galaksileri keşfedebilen, dünyaya çarpma ihtimali olan göktaşlarını yörgelerini değiştirebilecek olan bir teknolojiye sahip hale gelmiştir. Öyle ya; bugün enkaz altında can veren yüz binlerce canımız için “kader” diyenlerin çok değil, şunun şurasında daha birkaç ay öncesine kadar uzaya, aya insan gönderme vaadi ile böbürleniyor olmalarına şahit olmadık mı? “2023’ü Türkiye Yüzyılı” yapma vaatlerine ve şovlarına tanık olmadık mı? Evet, tarihte 2023, “Türkiye Yüzyılı” olarak anılacaktır. Fakat emekçilerin dökülen kanı üzerinden ve çok farklı anlamda olacaktır, ne yazık ki!

Ama aynı netlikte şunu da belirtmeliyiz ki bugün kapitalistler adına ülke yönetimini sürdürenlerin, koltuklarını devralmaya hazır bulunanlara bırakmalarıyla da yaşadığımız tüm bu sorunlar son bulacak değildir. Bugün ülke yö-

netimine talip olan düzen muhalefeti, emekçilerin yaşadığı tüm bu sorunların kaynağına “tek adam yönetimi”ne bağlayarak, bizlerin bilincinde bir bulanıklık ve yanılsama yaratma hedefindedir. İstiyorlar ki kapitalistler adına ülke yönetiminin sorumluluğunu biraz da kendileri üstlensinler.

Evet, bugün yaşanan deprem felaketinde yaşadığımız acıların ve kayıpların bu kadar büyük ve boyutlu olmasından sermaye düzeninin bugüne kadar gelmiş geçmiş en pespaye, en kural tanımaz, en kibirli, en otoriter, en çapsız yönetimini sergilemiş olan AKP iktidarının rolü hiç kuşkusuz inkâr edilemez. Öyle ki, her türden toplumsal muhalefeti şiddet aygıtıyla bastırma dışında başkaca elinde hiçbir “yönetme aracı” ve “kabiliyeti” kalmanın ardından emekçilere söyleyebildikleri tek şey, “vatandaşımız evlerine girmesinler” dışında başkaca bir şey olmamıştır ne yazık ki. Ama yine de bu sorunun gerisindeki temel gerçekleri örtmenin ve mesele tek başına “beceriksiz, çapsız, liyakatsiz yönetim anlayışları” üzerinden izah etmenin gerekçesi olamaz asla! Böylesi bir izah meseleyi sadece AKP iktidarı ile ilişkilendirip, emekçilere gerçek kurtuluş ve çözümü sunacak her türden doğru yoldan da saptırmak anlamına gelir ki, düzen muhalefetine de yaptığı budur sadece.

Bu böyle olmasaydı hafızalarımızdan silinmeyen ‘99 depreminde, farklı bir tablo ile karşılaşmış olmamız gerekmez miydi? Bugün “EYT” diye etiketlenen

emekçilere mezarda emekliliği reva görülen yasalar tam da ‘99 depremi sırasında üstelik daha enkazlar kaldırılmadan meclisten alelacele onaylanıp, çıkartılmamış mıydı? Ya da bugün coğrafyamızdaki fay hatları üzerine bile kurulan şeylerin sadece AKP döneminde gerçekleşmiş olduğunu kim iddia edebilir ki? Peki, ya sözde “demokratik” veya “liyakatli, iyi yöneticilerin” işbaşında olduğu savıyla örnek gösterilen batılı emperyalist ülkelerde emekçiler açısından durum çok daha farklıdır mı?

BUGÜN ÇÖKEN BİNALAR DEĞİL KAPİTALİST SÖMÜRÜ DÜZENİNİN KENDİSİDİR

Pandemi dönemi boyunca yaşananları nasıl unutabiliriz ki?! “Demokrasinin beşiği” sayılan ileri kapitalist ülkelerde çöken sosyal ve sağlık hizmetleri sonucunda ölüme terk edilen yüz binlerce emekçiyi unuttuk mu gerçekten? Kapitalist kâr mantığıyla covid aşısı üzerindeki “patent hakkından” vazgeçilmeyip milyonların ölümüne göz yumulması daha “masum” bir sorumsuzluk ve vicdansızlık örneği miydi acaba? İlaç, maske tedariki üzerine yaşanan sıkıntılar ve izlenen ikiyüzlü politikalar, emekçilerin yaşamlarını idame ettirme noktasında zoraki ve zimnen atılan adımları yoksul Afrika ülkelerinin kendi kaderlerine terk edilmesi ve benzeri uygulamalar işte tam da bu pek “liyakatli”, “işbilir” ve sözde “demokrat” ülke yöneticileri ve politikacıları aracılığıyla gerçekleşmiştir. Pandemi boyunca

emekçilerden ve dünya halklarından esirgenen devasa mali kaynaklar şimdilerde aynı politikacılar tarafından Ukrayna’da süren emperyalist savaş uğruna tek seferde on milyonlarca dolar ve euro bulan meblağlarla silahlanma ve savaşa ayrıldığını ve harcadığını görebiliyoruz. Bugün ise başta Avrupa’da olmak üzere işçi ve emekçiler yaşanan krizlerin kendilerine fatura edilmesine karşı ayağa kalkmış durumda ve kitlesel grevler ve gösteriler gerçekleştirerek direnmektedirler.

Bu yüzden şiddetini ve sonuçlarını daha ağır ve yıkıcı bir şekilde yaşadığımız sorunlarımızın kaynağını tek başına “kötü yönetim” anlayışlarıyla izah edebilir ne de dünya genelinde yaşanan sorunlardan ayrı ele alabiliriz. Tüm sorunlarımız gibi deprem felaketinin de biz emekçiler için kitlesel bir katliama dönüşüyor olmasının temel nedeninin, içinde yaşamak zorunda bırakıldığımız kapitalist sistem olduğunun farkına varabilmeliyiz. Her şeyin kâr ve daha fazla kâr edebilme uğruna feda edildiği, toplumsal ihtiyaçların tamamen bu amaç uğruna geri bırakıldığı bir sistemde başka türlüünün yaşanmasının mümkünü yoktur, ne yazık ki! Bugün çöken binalar değil kapitalist sömürü düzeninin kendisidir gerçekte. Müteahhitten sanayicisine, politikacısından bürokratına, bakanından kolluk kuvvetine, hakiminden savcısına, medyasına kadar tüm düzen kurum ve kişilerine sırayet eden yolsuzluk, hırsızlık, ikiyüzlülük vb. tüm kirlenmelerin ve yozlaşmaların gerisinde işte bu kapitalist kâr mantığı yatmaktadır.

Zira hırsızlık daha en temelde emeğin sömürülmesi alanında başlamaktadır. Kaynağını işçi sınıfı ve emekçilerin ödenmemiş emeğinin gasp edilmesine yani, artı değer sömürsünde bulmaktadır. Kapitalistler, işçi sınıfı ve emekçilerden çalarak biriktirmiş oldukları servetlerinin bir parçasını da yani kârlarının bir kısmını da kendi sömürü sistemlerine hizmet edenlere hem “yasal” yollardan hem de yasadışı yollardan pay alarak sunarlar. Onlara bu üstünlüğü sağlarsa, üretim araçları üzerine kurmuş oldukları özel mülkiyet hukuku olur. Üretimden hizmetlere kadar toplumsal üretimin tüm niteliği kolektifleşirken üretim araçlarının bireysel mülkiyete dayalı olarak kalması, yaşanan toplumsal sorunların da düğüm

noktasını oluşturur. Çünkü kapitalistlerin derdi toplum ihtiyaçları değil, işçi ve emekçileri sömürerek elde edecekleri kazançlarıdır. Yani ne kadar kâr edebilecekleridir. Bu mantık ve anlayış kapitalist toplumlarda kâr elde edilmediği sürece toplumsal fayda namına yapılan ne varsa gereksiz, israf olarak görülüp ele alınmasını getirir. Tersine en kısa sürede en fazla kârı getiren servet ve zenginlik biriktirme gayesinde genelleşen bir anlam kazanır ki bu da zamanla toplumu zenginleştirme doğrultusunda her yolu mubah sayılacağı bir yozlaşmaya, çürümeye götürür. En kısa sürede, en uygun koşullarda azami kâr sağlama tek gaye olunca çürük, kalitesiz malzemelerle inşaatların yapılması, kentlerin her türlü rantı açılması, seçim kazanma hesapları doğrultusunda çıkarılan imar afları adeta bir kural haline gelir. Buna karşılık fay hatları üzerine sanayilerin, şehirlerin inşa edilmesi ve olası depremlerde on binlerce insanın ölecek olması sadece bir teferruatın ibaret olur. Kısacası kentler, kapitalizmin aynası olurlar.

Fakat dahası da vardır. Yaşanan depremler, yıkımlar kapitalist sistemde yeni fırsatlar yaratır. İnşaat firmalarına, sermaye sahiplerine yeni bir ek kazanç imkanları sunarlar. Çimento, demir-çelik ve bağlı sektörlerde faaliyet gösteren şirketlerin arzı artar, bu şirketlerin borsadaki hisse senetleri tavan yapar. Kapitalistler bir de bu yolla kapitalizmin “yasal kumarhanesi” olan borsa üzerinden vurgun yaparak kazanmış olurlar. Televizyon ekranlarında düzenlenen “bağış kampanyaları şovuna” katılarak hem kendi şirketlerinin reklamını yapmış olurlar hem de “kaz gelecek yerde tavuk esirgenmez” misali yaptıkları bağışların katbekat fazlasını çıkartacakları kamunun ballı ihalelerinin müdavimleri olurlar. Yaptıkları bağışların ise ödeyecekleri vergiden düşecek olması bakımından bir de bu yolla mükafatlandırılmış olurlar. Bu sektörde faaliyeti bulunmayan patronların deprem fırsatçılığı ise tıpkı Gaziantep'teki tekstil sektöründeki patronların yaptığı gibi işe gelemeyen işçilerin tazminatsız işten çıkartma şeklinde vuku bulur.

Bu yüzden başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler, bizlere dayatılan bu yıkımların, acıların ve ölümlerin “kader” olmadığını ve altında yatan temel nedenin kapitalist sömürü düzeninin olduğunu fark edebildiğimiz takdirde ancak sorunlarımızın çözümü yolunda gerçek ve doğru bir adım atabilmiş oluruz. Nasıl ki bir binanın deprem karşısında dayanıklı olabilmesinin önceki koşullarından birini binanın oturduğu zemin ve temelinin sağlamlığı oluşturuyorsa aynı şekilde bizler de kapitalist sömürü düzeninin ikinci ve yan sonuçlarından ziyade öncelikli

olarak gözlerimizi temele dikmeli, hedefe bu bozuk düzenin çürük temelini koymalıyız. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet ve bu mülkiyet ilişkisine bağlı olarak sürdürülen artı değer sömürüsü; yani emeğimizin çalınmasına, hırsızlığa dayalı bu kazanç sistemi olan “ücretli kölelik düzeni” de kapitalist sisteminin temelidir. Bu temel korunduğu sürece ülke yönetimine kim gelirse gelsin ya da nasıl bir anlayışla yönetiyor olursa olsun, kapitalistlerin hizmetinde olmaktan kurtulamayacağı gibi bizlere de döne döne aynı sorunları yaşatacaklardır.

Unutmayalım ki emeğin kurtuluşu, insanlığın da kurtuluşu olacaktır!

Yaşadığımız bu ücretli kölelik düzeninden gerçek manada kurtuluşu ancak işçi sınıfı topluma sunabilir. Zira kapitalist sınıfın tek alternatifi modern çağda toplumun yegâne devrimci sınıfı işçi sınıfıdır. Üretimden gelen gücü, örgütlenme kapasitesi ve kolektifize oluşu, disiplini vb. yetenekleri ile toplumun tüm ezilen kesimlerine önderlik edebilecek olan ve onları özgür yarınlar için mücadeleye çekebilecek biricik sınıf, işçi sınıfıdır. Yaşadığımız deprem felaketinde, arama-kurtarma faaliyetlerinde maden işçilerinin özverili çalışmaları ile sergiledikleri örnek pratik bile işin bir başka yönünden bu durumu gözler önüne sermiştir.

O halde başta sanayi alanları ve tüm üretim birimlerinde işçiler olarak bir araya gelmeli, kendi sınıfsal çıkarlarımız doğrultusunda örgütsel birliğimizi kurup güçlerimizi birleştirebilmeliyiz. Bağimsız, birleşik, devrimci bir sınıf hareketi yaratılmak için seferber edebilmeliyiz.

Evet, gün dayanışma günüdür. Ama dayanışmanın en anlamlısı, yaşadığımız acı deneyimlerinden çıkaracağımız derslerle yeni, benzer akıbetlerle karşılaşmamak adına mücadeleyi, umudu büyütme, örgütlenme olacaktır. Unutmayalım ki emeğin kurtuluşu, insanlığın da kurtuluşu olacaktır.

Bu vesileyle işçi sınıfımızın, emekçilerimizin ve halkımızın deprem felaketiyle yaşadığı kayıplar karşısında baş sağlığı dileklerimi iletiyorum, en içten duygularıyla selamlıyorum. Dayanışma adına gösterilen her türlü çabayı, emeği ve fedakarlığı alkışlıyorum. Çalışmalarınızda başarılar kolaylıklar diliyorum.

TKİP DAVA TUTSAĞI

22 ŞUBAT 2023

TEKİRDAĞ 2 NO'LU F TİPİ

Saray rejimi oy peşinde!

N. Kaya

BES/AR gıda maddesi fiyatları üzerinden yaptığı hesaplama göre 4 kişilik bir ailenin sağlıklı beslenmesi için aylık yapması gereken harcama tutarı 2023 Şubat ayında 11 bin 175 TL oldu. Böylece milyonlarca işçinin ortalama ücreti haline gelen asgari ücret, açlık sınırının gerisinde kaldı. Özellikle son yıllarda açlık düzeni AKP-MHP iktidarı tarafından kalıcılaştırılıyor ve emekçiler ekonomik dar boğaza itiliyor. Bu durum hayat pahalılığının işçi ve emekçileri iyice bezdirdiğini görüyoruz. İşçi ve emekçiler, temel tüketim maddelerine erişemiyor, sağlığa, eğitime, ulaşımaya, barınmaya fahiş fiyatlar ödemek zorunda kalıyor.

Ekonomik, toplumsal, siyasal krizler kapitalist sistemin yapısal sorunlarından kaynaklansa da AKP-MHP rejiminin kendi bekasına odaklanan fütursuz politikaları sorunları görülmemiş bir boyuta taşıyor. Kapitalistlerin “demir yumruğu” Erdoğan AKP'si, 20 yıllık iktidarı boyunca sermayeye dikensiz gül bahçesi yarattı. Bunu yaparken işçi sınıfının haklarını tek tek gasp etti. Bunu yaparken ya örgütlülüklerini dağıttı ya da ele geçirerek içini boşalttı. Sonuç olarak, işçi ve emekçiler kölece çalışma koşullarına ve sefalet ücretine mahkum edilmiş bir hayata itildi.

İşte böylesi bir zamanda seçimlere gidiliyor. İktidar ve düzen muhalefeti, 14 Mayıs'tan sonra sermayenin dümenine oturmak için yoğun mesai harcıyorlar. Düzen muhalefeti, Erdoğan AKP'sinin yarattığı 20 yıllık enkazı, seçim manevrası olarak kullanıyor. Toplumun geniş kesimlerinin yaşadığı sorun alanlarını istismar ederek ve gelecek güzel günler vadederek seçimlere hazırlanıyor. Saray rejimi ise açlığa mahkum ettiği ve yaşamlarını kabaşa çevirdiği işçi ve emekçilerden utanmadan oy isteyebiliyor. İcraatları ile toplumun nefretini kazanan Saray rejimi, şimdilerde seçim rüşveti dağıtarak işçi ve emekçileri kandırmanın yollarını arıyor. Diğer yandan “yangına, körükle giden” uygulamalarına her gün bir yenisini ekliyor. Deprem bölgesinde olmayan hastane temeli için temel atma töreni yapılması ve “deniz kumu değil ha” diyerek bunun pazarlaması hafızalardan kolay kolay si-

linmeyecek türden aldatmacalardır.

Saray rejimi iktidarda kaldıkça suç listesi kabarıyor. Depremde, rejimin yönetebilme kabiliyetinin artık kalmadığı görülmüştür. Rejim, her gün yeni felaketlerle insanların yaşam hakkını tehdit ediyor. Benden sonrası tufan diyerek, sermaye devletinin tüm olanaklarını ve kaynaklarını seçimleri kazanmak için yağmalıyor. Gerici-faşist rejim, dini kullanarak ve şoven histeri yayararak açlığa sürüklediği emekçileri kutuplaştırmaya ve böylece kendi yedeğine almaya çalışıyor.

AKP-MHP iktidarı meşruluğunu kaybetmiş, topluma iyiden iyiye yabancılaşmıştır, deyim yerindeyse toplumdandan kopmuştur. Geline yerinde varlığı ancak baskı ve zorbalığa bağlıdır. Artık freni patlamış kamyon gibi yokuş aşağı tehlike saçarak uçuruma doğru yuvarlanıyor. Sahte “müjdeler” ve seçim rüşvetleri de AKP rejimi için artık can simidi olmuyor ve yoksullukta birleştirdiği emekçilerin her gün ahını almaktan kurtulamıyor. Saray rejiminin kumdan kalesi iktidarı bu zamana kadar geldi ve duvara dayandı. Şimdi de önümüzdeki seçimleri kazanmak için her yolu mübah olarak gören AKP şefi Erdoğan, açlığa terk ettiği, kıyımdan geçirdiği emekçilerden pişkince “helallik” isteye-biliyor. Burnundan soluyan emekçiler ise Saray rejiminin karanlık dehlizlerinde artık kaybolmak istemiyor. Fakat işçi ve emekçi kitleler, hesap sormayı seçim sandığına indirgeyen bir bakışla hareket ettiği müddetçe, içine düştükleri girdaptan çıkmaları pek de mümkün olmayacaktır. Kurulu kapitalist sisteminin sadık bekçisi olan düzen muhalefetinin ve parlamento budalası reformistlerin cenderesinden kurtulmalıdırlar. AKP iktidarını tarihin çöplüğüne göndermek ancak işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesiyle mümkün olur. Bugün işçi ve emekçilerde biriken bir öfke vardır. Ama bu öfkenin eylemli ve örgütlü bir şekle dönüştürülebilmesi en büyük handikabı oluşturuyor.

Saray rejiminden hesap sormanın seçim sandığı olmadığı, örgütlü bir mücadele olduğu anlaşıldığında işçi ve emekçiler için eşit, özgür ve insanca bir yaşamın yolları açılacaktır.

Canları ve umutları yaşatmak mümkün!

Baki Duman

Halk müziği sanatçısı Kahtalı Mıçı (Mustafa Aslan) bir TV sunucusunun uzattığı mikrofona "Adıyaman artık yok, Acıyaman var" diyor ve ekliyordu: "Acılarımızı güce dönüştürsek Adıyaman'ı yeniden kurarız."

Yüzünün bütün hatları acı ile kaplı bir anne o anda yüzünü Kahtalı Mıçı'ya dönerek "varımızı yoğunuzu tek çocuğumuz için aldığımız eve yatırmıştık. Umutlarım da çocuğumla birlikte enkaz altında kaldı. 'Dua okuyarak depremin etkisini hafiflettik' diyen vicdansızlığa lanet olsun! Ömrümüz politikacıların, hacı-hoca geçinen dolandırıcıların bize anlattıklarına inanarak geçti. Sonuç ortada. Herşeyi kaybettik. Bari başkaları aynı kaderi paylaşmasın diyeceğim ama kime güveneceğiz?"

iki kardeşinden birini depremde kaybeden, kendisi de üç gün sonra enkazın altından çıkartılan, kolu askıda bir emekçi ise onların dediklerini tamamlıyordu: "Devletimiz olsaydı Adıyaman'da kaybetmişimiz 30 bin kişinin yarısı enkazların altından sağ çıkartılırdı. Bunu dile getirdiğimiz zaman kızıyorlar. Ama gerçek bu!"

Sadece Adıyaman'da kaybedilen 30 bin can! Ama hayat devam ediyor. Gerekli önlemler alınmazsa sırada başka yerler var. İçi boş ve aldatıcı vaatlerle aldanılırsa daha çok can yanacak, sayısız çocuk göçük altında kalacak.

YALAN LİMİTİNİ DOLDURDU!

Bütün burjuva politikacılar 6 Şubat 2023'ten bu yana televizyonlarda ve bölgeye yaptıkları ziyaretlerde aynı vaatlerde bulunuyorlar: "Yaraları saracağız, yıkılanı yeniden yapacağız!"

Türkiye halkları bu vaatleri daha önce de duydu; Erzincan'da, Varto'da, Lice'de, Biga'da, Gölcük'te, Yalova'da, Elazığ'da... Acılı annenin dediği gibi "sonuç ortada!"

Bugünkü devlet yöneticileri "yüzyılın felaketi" diyerek kaderciliğe teslim olmanın devam etmesini istiyorlar. Fetvalarına göre Allaktan geleni kul engelleyemezmiş. Şükredip duaya durmak lazımmış. Devlete dil uzatmamak, 23 yıldır "deprem fonu" adı altında toplanan paraların sözünü etmemek gerekirmiş. Aksi halde polisi kapınızda bulursunuz.

Başını CHP'nin çektiği burjuva muhalefet partileri, mevcut iktidarın bütün engelleme çabalarına rağmen, deprem

mağdurlarına yardım etmek için çalıştılar, bu doğru. Kılıçdaroğlu'nun "gerekirse tutuklanın ama yapabileceklerinizi esirgemeyin" diye partilerine çağrı yapması elbette bir samimiyet ifadesiydi. Bu partiler, deprem bir doğa olayı olarak kaçınılmazdır ama depremlerde kayıplar engellenebilir; bugünün bilimsel ve teknolojik gelişme koşulları bunu mümkün kılıyor dediklerinde de doğruyu dile getiriyorlar.

Fakat onların da itinayla ifade etmekten kaçındıkları bir gerçek var: Adıyaman'ı Acıyaman yapan burjuva özel mülkiyet düzeni, onun aşırı kâr hırsıdır. Türkiye'nin düzeninde konut edinme ve barınma politikaları yurttaşların sağlıklı ve dayanıklı konut ihtiyacına göre değil, kapitalistlerin ve burjuva yöneticilerin karlarını artırma hesaplarına göre düzenlenmiştir. Bütün depremler büyük can kayıpları yanında emekçilerin aşırı yoksullaşmasına yol açarken, yeni türedi zenginler yaratıyor. İnşaat tekelleri, bankalar, sigorta şirketleri doğa olaylarının yol açtığı felaketleri yeni karlar elde etmenin fırsatlarına çeviriyor.

Bütün hükümetler, bürokrasinin yönetici kademeleri depremleri ve doğa olaylarını kendilerini ve çevrelerini zenginleştirmenin fırsatı olarak görüyorlar. Şimdi yine aynı uğursuz hesaplarla karşı karşıyayız.

Cehalet abidesi "dünya lideri" hiçbir araştırma, bilimsel tetkik yaptırmadan, bilim çevrelerinin ve kurumlarının görüşlerini almadan "ilk elde 150 bin konut projesini başlatıyoruz" deyiverdi. Yıkımlar belli ki Saray ve şürekâsının yeni karıştıklarını kabartmış.

KENDİ GÜCÜMÜZE VE KURACAĞIMIZ SİSTEME GÜVENECEĞİZ!

Acılı annenin sorduğu "kime güveneceğiz?" sorusuna dönersek...

Yalan ve talan düzeninin sözcülerine, tarikat ve cemaat şeflerine, tekellerin mülkiyetini kutsayan burjuva politikacılarına, kalemlerini satan yazar-çizer takımına, beyinlerini rehin veren ya da para babalarına kiralayan sözümona akademisyenlere güvenilemeyeceği açık.

Kimileri de sosyalizm adına çözüm öneriyorlar: İkinci ve daha fazla evlerin vergilerini kademeli olarak yükseltelim! Bu, mülkiyet düzenini kutsamak dışında bir işlev görmeyecektir. Konut sorununun sağlıklı, dayanıklı ve hakkaniyetli çözümüne esaslı bir katkı da sağlamayacaktır. Adil, işlevsel ve insani tek köklü çözümün formülü çok açık: Türkiye halklarının kurtuluşu kendi eseri olacaktır. Deprem süreci Türkiye'de yaşayan halklarda inanılmaz bir dayanışma kültürü olduğunu ortaya çıkardı. Bu halkların kaderlerinin birbirine ne kadar bağlı olduğunu da... Böl ve yönet politikası güden yönetici güruhunun her türlü oyunu, demagojisi, yalanı ve küfrü bu gerçeklerin üstünü örtemedi. Düşünün! Bir milyondan fazla emekçi çocuğunun istihdam edildiği ordu devre dışı bırakılmıştı. Oysa bu bir milyon genç, ordunun araç ve gereciyle birlikte, gönüllüler ordusuyla ele ele vererek can kayıplarını minimuma indirebilirdi. Türkiye toplumunun bugüne dek övündüğü Kızılay işi alenen ticarete dönüştürmüştü. Tek adam rejimi sivil toplum kuruluşlarını işlevsiz hale getirmişti. AFAD denilen ku-

rumun bir arpalık olduğu bütün çıplaklığı ile görünmüştü. İmdada yetişmeye çalışanlar, özellikle ilk üç gün için, yine de Ahbap gibi sivil toplum kuruluşları, muhalif belediyeler, devrimci ve ilerici parti ve çevreler olmuştu. Emekçi bir kadının "ya devrimciler, biz sizi unutmuştuk ama siz bizi unutmamışsınız" demesi bile tabloyu yeterince tanımlıyor. Bütün bunlardan çıkan tek sonuç işçi sınıfı ve emekçilerin kendi örgütlü güçlerine güvenmek dışında bir seçeneklerinin olmadığıdır. Örgütsüz ve bölünmüş haliyle yapılanları başaran çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halklar, birleşik ve örgütlü güçleriyle bütün zorlukları yenebilirler. Büyük felaket izlenmesi gereken yolu gösterdi. İşçiler ve emekçiler gerici partilerin ve önyargıların etkisinden kurtularak sırt sırta vermek zorundadır. Hiçbir burjuva partisi ve hükümeti, hiçbir tarikat ve cemaat işçiye gerçek dost olmamıştır, olmayacaktır.

ÇOCUĞUNA EV BIRAKMAK TASASINDAN KURTULMAK İÇİN!

Konut sorununun insani ve akılcı çözümlü kapitalist özel mülkiyet koşullarında olanaksızdır. Çünkü bu sistemde konut yurttaş sağlığı ve güvenliğine değil, kâr amacına dayanır. Asıl amaç kâr olunca, inşaat malzemelerinden çalmak, arsa zemininin elverişliliğine dikkat etmemek, deneyimli uzmanlarla çalışmak yerine ucuz ücretle çalışacak elemanlar bulmak, bilim çevrelerinin uyarılarına kulak tıkamak, denetimlerden kaçmak için rüşvet vermek, "imar affı" adı altında ölüm yasaları çıkarmak gibi her türlü melanet yaşam alanı bulur.

Depremin yol açtığı maddi yıkımın devlet tarafından karşılanması elbette bir zorunluluktur. Ama unutmayalım: Yine çok şey yarım yamalak, iğreti yapılacak vaatlerin çoğu yine unutturulacaktır. Yeni felaketleri yaşamamanın, evlatlarına iyi bir gelecek hazırlama kaygısı taşımak zorunda kalmamanın tek yolu, toplumsal zenginlikleri üreten ve hizmete sunan sınıfın, işçi ve emekçilerin iktidar erkini ele almasıdır.

Böyle bir iktidarın çıkartacağı ilk kandanlardan biri şu olacaktır: Toprak, doğal kaynaklar, sular, ormanlar, fabrikalar, madenler, demiryolları, su ve hava taşımacılığı, bankalar, posta, telgraf ve

telefon kurumları, büyük tarım işletmeleri (büyük çiftlikler, makine ve traktör istasyonları vd.) ile belediye işletmeleri, kentlerdeki konut işletmeleri ve sınai bölgeler kamu mülkiyetidir.

Bütün büyük mülkler kamu malıdır artık. Mülk alım satımı yasaktır. Yurttaşın iş, eğitim, sağlık, barınma, ulaşım, elektrik, yakacak, su gibi ihtiyaçları işçi iktidarı tarafından planlanmıştır. Bu saydıklarımızın önemli bir kısmı parasızdır. Giderleri işçi devletinin oluşturduğu fonlardan karşılanır çünkü. Bu fonların yöneticilerin çocuklarınca kurulan paravan şirketlerce hortumlanması olanaksızdır. İşçi konseylerinin denetim aygıtları kollektif birikimin toplumun gerçek ihtiyaçları için kullanılmasının da güvenceleridir. İşçi sınıfı tepeden tırnağa örgütlü bir güçtür. Karar mercileri kişiler değil, işçi konseyleri ya da meclisleridir.

Böyle bir düzende hiçbir emekçi yemesinden, içmesinden, tatilinden, eğlenmesinden ve yetkinleşme ihtiyacından kısarak çocuğuna bir ev bırakma derdine düşmez. Buna ihtiyaç kalmaz. Çünkü Diyarbakır'da görev yapan yurttaş Mersin'e taşındığında Diyarbakır'daki evi aldığı koşullarda teslim ederken, Mersin'de temiz ve sağlıklı bir konut onu beklemektedir. Konut, gelir durumuna bakılmaksızın tüm yurttaşların temel hakkıdır çünkü, tıpkı iş, eğitim, sağlık vb. gibi. Kira bedeli elektrik, su, ısınma giderleri ile birlikte, işçi ücretinin küçük bir yüzdesi üzerinden hesaplanır. Kimse bu boş bir ütopyadır demesin. Bolşevikler bunu geçtiğimiz yüzyılın başında ve üstelik en uygunsuz koşullarda denediler. İlk birkaç yıl çok zorlandılar. Çünkü geri ve yıkık bir ülke devralmışlardı. Ama sonrasında 65 yıl boyunca söylediklerini uyguladılar. Bundan rahatsız olanlar batılı emperyalistler ile onların Sovyetler içindeki uzantıları oldu. Sosyalizmi de onlar yıktı. Dünyanın yoldaşları olarak Nazi belasını dünyanın başından defeden Sovyet yurttaşları şimdiki kapitalist toplumda bölünmüş ve düşmanlaştırılmış bulunmaktadır. Yine kapitalist kar için!

Bolşevikler o zaman pek çok şeyi deneyerek öğrendiler. Önlerinde bir deneyim yoktu. Bu elbette hata ve eksikliklere yol açacaktı. Şimdi dünyada sosyalizm için koşullar çok daha uygundur. İşçiler daha eğitilmiş, bilim daha ileri ve teknoloji muhteşem gelişmişlik düzeyindedir. İşçi sınıfı bir de 70 yıllık Sovyet deneyiminin derslerine sahiptir. Neler yapılmaması gerektiği artık bellidir.

Geriye tek şey kalıyor: Kan emicileri işçi sınıfının sırtından atmak. Akıl ve bilimle bütünleşerek toplumun kaderine el koymak. İktidarı işçi konseylerinin eline vermek. İşte o zaman her şey çok güzel olacak!

Suçlular yine siyasi rant peşinde!

Deprem öncesinde hiçbir önlem almayan, sonrasında ise halkı enkaz altında ölüme terak eden Saray rejiminin başı Tayyip Erdoğan, utanıp sıkılmadan depremde yıkıma uğrayan kentlerde doluşup seçimler için propaganda yapmaya başladı. Halkı ölüme terk eden suçlular şebekesi pişkin pişkin koltuklarında oturmaya devam etmekle yetinmediler, şimdi kıyımdan arka kalanlara propaganda yapıp oy istiyorlar.

Belediye başkanlıklarını ele geçirdikleri günden bu yana, yani çeyrek yüzyılı aşkın bir süredir rant ve talandan besleniyorlar. Bu ranta dayalı politika yüz binlerce insanın hayatına mal olmuşken bile, hiçbir değişiklik yapmadan aynı şekilde yollarına devam etmek istiyorlar. Zira kapitalizmle dinci-gericiliğin sentezi olan bu ucube zihniyetin farklı yönetmesi mümkün değil. Bundan dolayı hayatını kaybeden yüz binlerce insanın vebalı sırtlarındayken bile düşünebildikleri tek şey kokuşmuş rejimlerini ayakta tutup yağma ve talana devam etmektir.

Tayyip Erdoğan'ın başında bulunduğu Saray rejimi, gönüllüler tarafından yapılan bunca yardım ve bağışlara rağmen, haftalar sonra bile herkese altına sığabileceği bir çadır tedarik edemedi. Saray devşirmesi İçişleri Bakanı, birçok yerde depremzedelere kahvaltı veremediklerini, bazı temel ihtiyaçlarını karşılayamadıklarını söyleyerek halktan yardım dileniyor. Yardım toplama kampanyasını şova çevirip 115 milyar TL topladılar ama depremzedeler cephesinde değişen bir şey olmadı. Milyonlarca insan halen ne

yapacağını, yaşamını nasıl idame ettireceğini bilmiyor.

Hal böyleyken AKP şefi ortalıkta doluşup yüzü bile kızarmadan oy istemeye başladı. Yandaş şirketlere 40 milyar TL civarında ihale dağıttı. Yani yandaş kapitalistler şimdiden depremden rant devşirmeye başladılar. İhaleleri dağıtan Tayyip Erdoğan da pişkin pişkin nutuklar atıp beton dökme konusunda ne kadar deneyimli olduklarını anlatmaya başladı. Üstelik bunu, AKP'nin kurduğu yağma ve talana dayalı beton dökme sistemine yakınlarını kurban vermiş insanlara anlatıyor. Şu kadar bina inşa edeceğiz, şu kadar binanın temelini attık diye nutuklar atıyor, hedeflerinin "Türkiye Yüzyılı" yaratmak olduğunu bile söylüyor. İktidarda olduğu 20 yıl sonra on milyonlarca emekçi açlık sınırının altında kalan bir gelirle sefaletle mahkum eden, depremde yüz binleri ölüme terk eden bir rejimin başında olan bir suçlunun böyle konuşabilmesi dünyada rastlanan bir olay değil.

Beton döküyoruz diye şov yapıp oy talep ederken, bilim insanları halen şiddetli artçı depremlerin devam ettiği bölgede inşaat yapılmasının sakıncalarını anlatmak için adeta çılgın atıyorlar. Ama ne Saray'da sefalet süren rantçı çete ne onların suç ortakları buna kulak asıyor. Bu kokuşmuş zihniyet, yıllar önce "Pazarlık depremi olacak, o bölgede önlem alın" diye uyarı veren bilim insanlarını da dikate almamıştı. Saray ve ilgili bakanlıklara iletilen raporlar çöpe atılmıştı. Yani yüz binlerin ölümüne neden olan felaket depremden değil, ülkenin üzerine bir

kabus gibi çöken bu hilkat garibelerinin zihniyetinden kaynaklandı. Tüm bunların ardından mali ve siyasi rant devşirebilmek için bilim insanlarının uyarılarını yine hiçe sayıyorlar.

Bilim insanları ve ilgili meslek odaları 5 şiddetini aşan artçı depremler olurken, alelacele inşaat yapılmasının riskli olduğunu döne döne hatırlatıyor. Oysa AKP şefi başta olmak üzere Saray rejiminin hiçbir görevlisi buna kulak asmıyor. Depremzedeler insani yaşam ortamı bile sağlayamayan rejim, seçimlerde oy getireceğini var sayarak beton dökmeye başladı. İhaleleri yandaş şirketlere dağıtarak yeni bir rant kapısı açmaya çalışan rejim, bununla siyasi rantta devşirebileceğini var saydığı için, bilim insanlarının uyarılarını yok sayıyor.

Depremzedelerin insani bir yaşamı idame ettirebilmelerinin koşullarını yaratmak, mali kaynakları öncelikle buraya aktarmak gibi bir gündemi yok saraylarda sefalet edenlerin. Onların gündemleri, kokuşmuş rejimlerini ayakta tutabilmektir. Zira bu sayede rant ve talan kaynaklarını da el altında tutmaya devam edebileceklerini hesap ediyorlar.

Bu kadar pişkinliğin bir nedeni dinci-faşist zihniyetin başka şekilde yönetmeyi bilmemesi olsa da esas neden işçi sınıfı ile emekçilerin bu suç çetesinin yakasına henüz yapışmamış olmasıdır. Ancak bunun olmaması, işlerin hep öyle devam edeceği anlamına gelmez. Bu suç çetesinden farklı yol ve araçlarla hesap sormak onurlu emekçilerin boyunun borcu olmalıdır.

Emek ve Özgürlük İttifakı “tutum belgesi”ni açıkladı

Halkların Demokratik Partisi'nin (HDP) etrafından birleşen Emekçi Hareket Partisi (EHP), Emek Partisi (EMEP), Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF), Türkiye İşçi Partisi (TİP) ve Toplumsal Özgürlük Partisi'nden (TÖP) oluşan Emek ve Özgürlük İttifakı (EÖİ) cumhurbaşkanlığı seçimlerine dair tutumunu açıkladı.

Tutum belgesi, Dünya Ticaret Merkezi'nde düzenlenen basın toplantısında açıklandı. Toplantıya, ittifakta yer alan HDP Eş Genel Başkanları Pervin Buldan ile Mithat Sancar, Yeşil Sol Parti Eş Sözcüsü İbrahim Akın, EMEP Genel Başkanı Ercüment Akdeniz, TİP Genel Başkanı Erkan Baş, EHP'den Hakan Öztürk, SMF Sözcüsü Barış Kayaoğlu, TÖP'ten Juliana Gözen ve HDP'nin de bileşeni olduğu Kürdistan İttifak Çalışması'nda yer alan İnsan ve Özgürlük Partisi Genel Başkanı Mehmet Kamaç, Kürdistan Demokratik Partisi-Türkiye (KDP-T) Genel Başkanı Mehmet Emin Kardeş ile başka bazı parti temsilcileri katıldı.

Toplantıda ilk konuşmayı Pervin Buldan, sonuncusunu ise Mithat Sancar yaptı. İttifak bileşeni diğer partilerin başkanları ya da temsilcileri de kısa birer konuşma yaptılar. Konuşmacılar belgede yer alan vaatleri yerine getirmek için çalışacaklarına dair söz verdiler ve hedeflerine ulaşma konusunda kararlı olduklarını belirttiler.

Buldan tarafından okunan belgede ittifakın cumhurbaşkanı adayı çıkarmayacağı şu ifadelerle duyuruldu: “Uzun süredir bir tartışma yürütüyorduk, depremden önce adayımızı çıkaracağımızı deklare etmiştik ama değişen şartlar sonrasında durumu ittifaklarımızla ve kurullarımızla yaptığımız tartışmalarda kararımızı gözden geçirdik. Bugün kararımızı ve tutumumuzu kamuoyu ile paylaşıyoruz.”

Buna göre ittifak, depremden dolayı aday çıkarma kararından vazgeçmiş. Ancak belgenin açıklanmasından kısa süre önce Kemal Kılıçdaroğlu'nun HDP'yi ziyaret etmesi, aday çıkarma kararının değiştirilmesinde farklı etkenlerin de rol oynadığını akla getiriyor.

İttifak belgesinde işçilerin, emekçilerin, kadınların, Kürt halkının, Alevilerin, gençlerin temel demokratik taleplerine değiniliyor ve ittifakın bu hakların kazanılmasının güvencesi olduğu savunuldu.

yor. Dış politikada barışçıl bir çizgi vaat eden ittifak, Türkiye tarihinin en kritik seçimlerinden birine iki aydan az bir zaman kaldığına dikkat çekiyor.

Belgede on ara başlık yer alıyor. Bunlar arasında “15 Mayıs'ta umutlu sabaha uyanacağız. Demokratik egemenliğin tesisi. Türkiye'nin demokratikleşmesi. Hesap sormada kararlıyız. Yeni yaşamın adımları” gibi pek iddialı başlıklar da yer alıyor.

15 Mayıs'ta umutlu bir sabaha uyanacaklarından emin olan ittifak bileşenleri ‘olağanın ötesinde’ iyimser görünüyor. Zira seçim sonuçlarına endekslili umutların kısa sürede trajik bir karamsarlığa dönüştüğünü 7 Haziran 2015 seçimlerinin ardından yaşananlar göstermişti. Sermayenin iktidar aygıtı en berbat haliyle işbaşında olmasına rağmen seçime endekslili umutlar vadetmek, ittifak bileşenlerinin “düzen kurumlarına angaje olma” konusundaki ısrarlarının daha da güçlendiğine işaret ediyor.

Belgeye göre ‘demokratik egemenliğin tesisi’ kadın merkezli olacak. “Emek ve Özgürlük İttifakı olarak kadın özgürlüğü bir yaşamı kuracağız...” iddiasını ortaya atan ittifak, “yeni bir açılım” yapmış görünüyor. Fantezi kurmakta sınır

tanımayan bu yaklaşıma göre ‘demokratik egemenlik’ sınıfsal bağlamı olmayan ‘cinslerin özgürlüğü’ temeli üzerine ‘tesis’ edilecek bir yönetim biçimidir. Sınıflar arası eşitsizlik devam ederken, cinsler arası eşitlik ve özgürlük sağlanacak.

Fanteziler aleminden gerçek dünyaya dönersek, toplumun geniş kesimlerinin özlemi olan “demokratik, sosyal, siyasal vaatlerin kimler tarafından, hangi araçlarla, nasıl gerçekleştirileceği” sorusunun yanıtı önem taşıyor.

Belge bu sorulara net bir yanıt veriyor. “Türkiye'nin demokratikleşmesi” ara başlığı altında şu ifadeler yer alıyor: “Türkiye'nin demokratikleşmesinin yolu Meclis'te emek, adalet ve barışta ısrar edenlerin, demokratik değişim ve dönüşümü gerçekleştirecek olanların, yani bizlerin önemli bir gücü elde etmesinden geçmektedir. Tek adam sistemi ve restorasyon arasında sıkıştırılmak istenen halkımızın gerçek alternatifi bizleriz.”

Belge, “Türkiye'nin demokratikleşmesinin yolunun, ittifakın mecliste önemli bir gücü elde etmesinden geçtiği” konusunda bizleri temin ediyor. 7 Haziran 2015 seçimlerinde 81 milletvekili kazanan HDP'nin Türkiye'nin üçüncü partisi olduğunu, AKP'nin kurduğu iğreti

hükümette ‘iki bakan’ ile temsil edildiğini hatırlayanlar için, demokratikleşmenin yolunun başka yerden geçmesi gerektiği konusunda bir tartışma olmasa gerek. Bu arada ‘burjuva demokrasisi’ konusunda öncü kabul edilen Fransa’da emeklilik yaşını yükselten yasanın çıkarılması için parlamentonun devre dışı bırakıldığı bir çağda, TBMM’ye bu kadar büyük bir paye biçilmesi çok tuhaf görünüyor. İçinde bulunduğumuz süreçte emperyalist/kapitalist düzenin bazı akıl hocaları bile “temsili demokrasi/sistem çökmüştür” diyor. Hal böyleyken emek ve özgürlük temsilcisi olma iddiası taşıyanların Türkiye gibi bir ülkede kokuşmuş rejimin parlamentosuna bu kadar angaje olmaları ve bu kurum üzerinden ‘umut pazarlamaları’ abesle iştigalidir.

Tutum belgesinde vaat edilen demokratik, sosyal, siyasal haklar elbette toplumun geniş kesimlerinin temel talepleri arasında yer alıyor. Ancak bu hakları, düzenin şu veya bu kurumundan medet umarak kazanmak imkansızdır. Zira bu hakları yok eden sermaye düzeninin kendisidir. O halde hakları kazanabilmek için iktidara karşı emekçilerin fiili-meşru mücadelesinin yükseltilmesi şarttır.

Mata işçisi kazanırsa işçi sınıfı kazanır...

Kazanmak için Mata direnişini güçlendirelim, sınıf dayanışmasını büyütelim!

Ortalamanın biraz üzerinde ücret alan sendikalı fabrikalarda dahi ücretlerin asgari ücretin altına düştüğü koşullarda ek zam talebi kaçınılmaz bir talep olarak gündemdeki yerini koruyor. MATA Otomotiv işçileri de 3 yıllık imzalanan sözleşmede ciddi hak kayıpları yaşadılar. Dünya devi Tesla'nın Türkiye'deki tek tedarikçisi olan, pandemi döneminde kârlarını katlayan ve hızlı büyüyen MATA'da işçiler hem kanserojen maddeler içinde kalifiye işçilik yapmakta hem yoğun mobbinge uğramakta hem de düşük ücretlere çalıştırılmaktadır. 2016 yılından itibaren sendikal örgütlülük olmasına rağmen, işten atma saldırılarının yaşandığı, 3 yıllık sözleşmenin dayatıldığı, işçi sağlığı-güvenliği önlemlerinin yerine getirilmediği ve sendikaya güvenin zayıfladığı bir fabrikadır MATA Otomotiv.

Yeni yılla birlikte, düşük ücretlere karşı işçilerin tepkilerinin artması sonucu sendika MATA kapitalistlerinden iyileştirme talebinde bulundu. Ancak bu talebin kesinlikle karşılanmayacağı belirtilerek Nisan ayındaki enflasyon zammı referans gösterildi. Ek zam talebi görmezden gelinen işçiler ise MATA kapitalistlerine en ileriden biryanıt verdiler ve 27 Şubat'ta iş durdurdular. İşçilerin Tuzla Serbest Bölgesi'nde yer alan fabrikalarındaki direniş, MATA sermayesinin bodyguardlarıyla çevrildi ve sonrasında Ticaret Bakanı Mehmet Muş'un çok özel talimatıyla işçiler fabrika önünden çıkarıldı. Direniş, Tuzla Serbest Bölgesi girişine taşındı.

1200 kişinin çalıştığı MATA'da, iki hafta boyunca 100 kişi dışında tüm işçiler iş bırakma eylemine katıldı. İşçilerdeki genel hava, üretimden gelen gücün karşısında MATA sermayesinin meseleyi hızla çözmeye çalışacağıydı. Fakat bu cüretkar adıma karşı MATA kapitalisti de sınıf düşmanı kimliğini çok açık bir şekilde sergiledi. Talepleri karşılamak şöyle dursun, işten atma saldırısını devreye soktu ve 53 işçiyi işten çıkardı. Bir hafta fabrikayı kapattığını duyurarak diğer işçileri de idari izinli gösterdi. Sonrasında ise işçileri işe çağırarak gelmedikleri takdirde tazminatsız çıkış yapılacağı tehdidinde bulundu. Bu arada işçiler tek tek aranarak ve gınaşırı mesaj çekilerek iş bırakmanın "yasadışı" olduğu bildirildi. Bu hamlelerle MATA işçilerinin birliği sürekli bölünmeye çalışıldı. Bu saldırılar sonucu

MATA işçilerinin tazminat hakları için sürdürdükleri ve yakın zamanda farklı alanlara taşıdıkları direniş tüm önemini korumakta ve geliştirilmesi gerekmektedir. Başta ilerici ve devrimci güçlerin gösterdiği sınıf dayanışması daha güçlü örgütlenmeli ve tüm alanlarına taşınmalıdır.

işçilerin bir kesiminde kopmalar gerçekleşti. İşe başlayanlar ya da direnişe gelmeyenler oldu. MATA yönetimi, son olarak direnişe devam eden 700 işçiyi de işten çıkardığını açıkladı.

MATA işçilerinin çalışma koşulları ve ücret konusunda iyileştirmeler için üretimden gelen güçlerini kullanmaları cesaretli ve kararlı bir adımın ifadesi idi. Aynı zamanda tüm polis baskısına ve MATA kapitalistin tehditlerine rağmen direnişin işçilerin büyük bir kesimi tarafından kararlılıkla sürmesi de...

Ancak işten atma saldırısından sonra fabrika önündeki direniş farklı alanlara taşınmaya başlandı. MATA Otomotiv hissedarlarından birinin hukuk bürosuna gidildi, siyasi partiler gezildi ve direnişte olan Satera işçilerinin eylemine destek verildi. Ankara'ya yürüyüş kararı alındı ve karşılarına dikilen polis barikatı zorlandı. Ankara'da Çalışma Bakanı ile görüşmeler yapıldı. Bunlar anlamlı adımlar olsa da geç kalınmış eylemler olduğunu da belirtmek gerekir. Kamuoyu oluşturmak, direnişi farklı alanlara taşımak ve MATA kapitalistlerini sıkıştırmaya dönük eylemler ancak 20'li günlerin sonunda

gerçekleştirildi.

MATA kapitalistlerinin işe çağırdığı günlerde peyderpey üretime başlayanlar oldu. İşçileri gelişmeler hakkında detaylı olarak bilgilendirmek, kararsız işçileri ikna etmek, tek tek aramak-ev ev girmek işçilerin dağılmasını ve kopmasını engelleyecek ilk adımlardı, fakat bunlar gerçekleştirilmedi. Mata sermayesi, izlenen fiili-meşru mücadele hattını "suç" ilan ederek ve hukuki referanslar göstererek işçilerde kafa karışıklığı yaratmaya çalıştı. Bu saldırılara ve tehditlere karşı hukuksal mevzuata uygun olması için TİS'te yazılı olan işçi sağlığı-güvenliği önlemlerinin alınmaması nedeniyle işten kaçınma hakkına vurgu yapıldı yer yer. Oysa bu mücadele yolunun gölgelenmesine için işçilerin haklılığının yasalardan önce geldiği propagandası daha güçlü yapılabilirdi.

Üretim olmamasına rağmen MATA kapitalistin buna dayandığı, direnişin de doğal olarak uzayacağı yerde işçilere maddi destek sağlaması, kapı önü beklemenin dışında adımlar atılması işçiler tarafından erken günlerde önerilmesine rağmen beklemeci bir tutum içine giril-

di. Direniş sürecinde sendika işçilerden düşünsel olarak beslenen, işçilerin özne olduğu ve bir kolektif tartışma zemininin yaratıldığı bir işleyiş geliştiremedi. Direnişçi işçiler çeşitli düşünce, eleştiri ve önerilerini dillendirecek ve iletecek ortak kanallardan yoksun kaldı.

Bütün bunlara rağmen işçilerin tazminat hakları için sürdürdükleri ve yakın zamanda farklı alanlara taşıdıkları direniş tüm önemini korumakta ve geliştirilmesi gerekmektedir. Başta ilerici ve devrimci güçlerin gösterdiği sınıf dayanışması daha güçlü örgütlenmeli ve tüm alanlarına taşınmalıdır. Sendikal cepheden ise başta Tuzla Serbest Bölgesi olmak üzere Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu fabrikalarda MATA işçileri için destek ve dayanışma eylemleri örgütlenmelidir. Buna daha geniş sınıf bölüklerin katılması sağlanmalıdır.

Bu eylemlerin niteliğinin ve gücünün büyümesi için işçilere inisiyatif alanını açılması, söz-karar-denetleme hakkının hayata geçirilmesi ve geliştirilmesi gerekmektedir.

GEBZE'DEN SINIF DEVRİMCİLERİ

Türk Metal'de bürokratik anlayış genel kurullarla değişmez

Metal işçileri örgütlenirse yıkılır!

Türk Metal, 17. Olağan Genel Kurulu'nu 1-2 Nisan 2023 tarihlerinde Ankara Anadolu Hotel'de yapacak. Kapalı kapılar ardında belirlenen listeler ile seçime gidilecek.

2019 Haziran'ında yapılan genel kurulun üzerinden dört yıl geçti. Aynı tas, aynı hamam!

Türk Metal, işçi düşmanlığından "taviz vermiyor", sermayeye uşaklık yapmaktan vazgeçmiyor.

Nasıl mı?

12 Eylül 1980 darbesiyle metal işçisinin sırtına kene gibi yapıştı. Pevrul Kavlak, önceki dönem 30 yıl boyunca Türk Metal başkanlığı yapmış Mustafa Özbek gibi dönemin sefasını sürdürdü. Karşımızda bir sendika değil, yukarıdan aşağıya kirli ilişkilerle haşır neşir olmuş, sermayenin hizmetinde, MESS ile kol kola girmiş, örgütlü mafyatik bir yapı vardır. 2015 yılındaki Metal Fırtınası'yla saltanatları sarsılan Türk Metal, sermayeden aldığı destek ve metal işçisinin örgütsüzlüğünü de fırsata çevirerek baskı aygıtını yeniden devreye soktu. O yüzdendir ki, geçtiğimiz dört yıl boyunca da metal işçisine kaybettirmek için uğraştı.

İşçi sınıfına yönelik sosyal yıkım saldırıları hız kazandı, Türk Metal yok!

MESS, krizin faturasını metal işçisine ödetmek istedi, Türk Metal sessiz!

Pandemide ölümle burun buruna çalınan metal işçileri oldu, Türk Metal görünmedi!

Ücretsiz izin, kısa çalışma ödeneği bahanesiyle İşsizlik Fonu sermayenin kasasına aktarıldı, Türk Metal alkışladı!

Sendika üyesi olan işçiler kıyımaya uğradı; Türk Metal, işçileri ortada bıraktı.

Grevler yasaklandı, işçi sınıfı ve emekçiler iktidarın baskı ve şiddetine maruz kaldı, Türk Metal iktidar şakşakçılığı yaptı!

Asgari ücret, açlık sınırıyla yarışıyor, Türk Metal sözde masadan kalktı!

Toplu İş Sözleşmeleri 24 saatte çöp oluyor, Türk Metal yüzyılın sözleşmesini imzalamakla övünüyor!

TM'ye tepki gösteren, ek zam isteyen işçi olursa vardiya çıkışında işten çıkarılır, Türk Metal için yapacak bir şey yoktur!

Sonuç, 250 bin Türk Metal üyesi yoksulluk sınırının altında ücretler ile sermaye için ucuz iş gücü oldu, olmaya devam ediyor.

Gelelim genel kurula!

Genel kuruldan metal işçisinin hay-

rına hiçbir değerlendirmenin, kararın ve sonucun çıkmayacağını şimdiden söyleyebiliriz. Metal işçilerinin çıkarları ve geleceği adına tek bir şey çıkmayacak.

Hatta günün sonunda tam tamına, dört dörtlük işçi düşmanı sendikacı kılıklı kadrolarıyla milyarlarca liralık "aidat pas-tasını" kesecekler. Artık en büyük dilim kime gidecek, göreceğiz. Ancak işçi sınıfına kırıntılardan başka bir şey bırakmayacakları kesin.

Genel kurulda metal işçisi olmayacak. Kimler olacak?

Sermayenin temsilcileri, şirketlerin İK'ları ve şakşakçılık yapacak kişiler olacak ama işçiler olmayacak.

Türk Metal üyesi işçiler, kölelik koşullarında çalışırken, Türk Metal ağaları

kuru gürlütüler eşliğinde şov peşinde koşacak.

Normal koşullarda sendikaların genel kurulları, iki genel kurul arasındaki sürecin muhasebesi olması gerekirken Türk Metal genel kurulları bol keseden attıkları mizansenler haline dönüşüyor.

Genel kurula katılacak delegeler de demokratik ilkelere göre belirlenmiyor. Fabrika, şube ve genel merkez seçimlerinin tüm kademelerinde hile, tehdit, adam kayırmaca eksik olmuyor. Yakın zamanda Kocaeli Şube seçimlerinde aday olan Federal Mogul işçisinin yaşadıkları kamuoyu tarafından biliniyor.

Metal işçisinin sorunlarının, mücadelesi ve örgütlülüğünün konuşulmadığı bir genel kurul metal işçisinin iradesini temsil edemez. Türk Metal, işçi düşmanlığına devam edecektir. Sendikal bürokrasinin en kirli ilişkilerinin bilinen yüzü olan Türk Metal'de metal işçileri ayağa kalkmadan, kendi taban örgütlülüğünü kurmadan bir şey değişmeyecektir. Kurdukları haramilerin saltanatını yıkmak için omuz omuza vermeliyiz.

Metal işçisinin, bu sendikal ağalık düzenini yıkması da sendikadan bağımsız kendi komitelerini, birliklerini kurmasından geçiyor.

Metal işçileri bu yağmaya, bu saltanata susmamalıdır. Ya mücadele ederek insanca yaşama hakkını kazanacak ya da bu yağmaya susarak yoksullaşacak.

Gerçek seçim budur!

Çözüm işçi sınıfının örgütlü gücündedir!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
1 NISAN 2023

26 Mart günü Hidromek işçilerine toplu sözleşme imzalandığı duyuruldu. Sözleşmeye göre işyerinde en düşük saat ücreti brüt 64 TL olurken kıdem yılı başına 1,5 TL alındığı da duyuruldu.

Bu rakamlara göre işyerinde en düşük ücret yaklaşık 16.500 TL olurken, 15 yıllık işçinin ücreti 25 bin TL'yi aştı. Geçmişe göre işçi arkadaşlarımıza rahatlatma getiren bu maddi kazanım, özellikle son 2 yıllık mücadelenin ürünüdür.

Geçen sözleşmede sendika temsilcilerine gösterdiğimiz tepki, sonra da promosyonumuzun gasp edilmesine

Hidromek'te TİS imzalandı

karşı iş bırakmamız ve örgütlenme girişimiz patronun bize tavizler vermesine yol açtı.

Onlarca işçi arkadaşımızın işten atılmasına rağmen bizlerin taleplerini dindirmeden Hidromek'teki kazanımların bitmeyeceğini patron kabul etmek zorunda kaldı.

Hidromek işçisi arkadaş!

Sincan İşçi Birliği uzun yıllardır sizin

sesin, soluğun, yüreğine mücadele ateşi ateşleyen gücün.

Nasıl ki; pandemi döneminde yönetimin ve patronun sağ kolu olan doktorun sahtekarlığını beraber bozduysak, bir önceki sözleşmede patron sendikası Türk Metal'in açıktan satış yapmasının önüne geçtiyseniz, promosyondaki zulme karşı beraber direndiyseniz ve bunun sayesinde bu sözleşmede kazanımlar elde

ettiyseniz yine aynı şekilde önümüzdeki günlerde de daha sıkı biçimde beraber hareket etmeliyiz.

Sincan İşçi Birliği ile yürümeye devam ettikçe, mücadele etme ve birlik olma uğraşını sürdürdükçe kazanmaya devam edeceksiniz.

Kazanımlarımızı geliştirmek, işçiyi ücretli köle haline getiren bu baskı, ölüm ve sömürü düzenini sonlandırmak için sizleri örgütlü mücadeleye çağırıyoruz.

SINCAN İŞÇİ BİRLİĞİ
31 MART 2023

LC Waikiki işçisi anlatıyor...

Deprem bölgesine gittiği için LC Waikiki deposunda Talha Nakliyat bünyesinde işten atılan Serkan Yılmaz ile konuştuk...

Depremde emekçilerin yardımına gittiğiniz için işten çıkarıldığınızı belirttiniz. LC Waikiki deposunda işten atılma sürecini anlatabilir misiniz?

* Çalıştığım süre boyunca hem kendimin hem de çalışan arkadaşlarımın haklarını korumak ve kazanmak için mücadeleye eden biriyim.

İşçilerle haklarımızı savunma için bir birlik kurduk. Taleplerimiz, haklarımız olan banka promosyon paralarının verilmesi, insanca yaşayabileceğimiz bir ücretti.

Arkadaşlar sözcü olarak beni seçti. Kapitalist patronun müdürleri ile taleplerimizi konuşurken göze battığımızı, bir sorunum varsa işçilerle birlikte değil tek gelmemi söylediler. Aksi takdirde işten çıkarılacağımı depo müdürü defalarca söyledi.

Bir ay önce 46 kod ile haksız yere işten çıkarılan Esenyurt depo işçilerinin sesini duyurmak için dayanışma eylemlerinde bulundum. Depo çalışanlarına Esenyurt depo işçilerinin direnişini anlatıyordum. Bir yandan da Kadıköy'de yapacakları basın açıklamasına insan götürmek için çalışma yürütüyordum.

Depo müdürü ve genel müdür ile Esenyurt depo işçilerinin haklı olduklarını konuşuyorduk. Onlar istemiyorlardı işçileri savunmamı. Kadıköy'de Limter-İş öncülüğünde yapılan eyleme dışarıdan

iyi bir katılım sağladık ve seslerine ses olduk. Müdürler, mücadele eden işçilerle dayanışma içinde olmamdan rahatsız oldu.

6 Şubat'ta, depo müdürüne deprem bölgesine gönüllü gitmek istediğimi söyledim. Kabul etmediler. Beni oyaladılar. İnsan kaynaklarına sorup dönüş yapacaklarını söylediler. İnsan kaynakları böyle bir iznin olmadığını söylemiş. 3 gün beni oyaladılar. Depremın 3. günü ben ısrar ettim ve 10 günlük ücretsiz izin formunu imzaladım. Benim hatam ücretsiz izin formunun bir nüshasını yanıma almamaktı. Deprem bölgesine gitmemde göze batıyor. «Yine sen hep sen « gibi işten çıkarılma tehditleri ile karşılaştım. Döndüğümde mağdur olan ben. Darp edilen, küfür edilen, hakaret edilen benim. İşten çıkarılan da ben oldum. Kesin-

likle kimseye vurmadım, darp etmedim, hakaret etmedim. Kamera kayıtları mevcut, şahitler de var. Buna rağmen işten çıkarılan ben oldum.

LC Waikiki'de yaşadığınız işkenceyi aktarabilir misiniz?

Depoda başka bir işçi tarafından küfürlere, hakarete ve palet parçası ile fiziki şiddette uğradım. Darp raporu aldım. Vücudumda morluklar var, şişlikler var. Bunlar bir işkencedir. Bana saldıran şahıs ise şirket CEO'sunun yakın köylüsü ve sürekli telefon ile konuştuğu biri.

LC Waikiki mağazalarında eylem gerçekleştirdiniz. Bundan sonrası için bir planınız var mı?

Haksız yere işten çıkarıldım. Çocuklarımın haklarını bunlara yedirmeyeceğim. Taleplerim açık ve sadedir. Haklarımızı istiyorum. İşten çıkarılma gerekçesi sayı-

lan 25-2-d nin değiştirmesini istiyorum. Haklarımızı almak için LCW mağazalarında eylemler yaptım ve her gün mağazalarında eylemler yapıp üst işveren LCW' yi ve LCW' nin aile şirketi olan Talha Nakliyat'ı teşhir etmeye devam edeceğim.

Deprem bölgesine dayanışmaya giden bir emekçi olarak kısaca gözlemlerinizi aktarabilir misiniz?

Deprem bölgesine depremin 4. günü gittim. İskenderun ve Antakya bölgelerindeydim. Gerçekten oradaki durumu anlatmaya kelimeler yetmez. İnsanlar kendi kaderine bırakılmış, üzücü bir durum vardı. Enkaz altında kurtarılmayı bekleyen binlerce canlı ve çıkarılması gereken binlerce ceset vardı. Ben arama kurtarma çalışmalarına katıldım. Ve parçalanmış cesetler, birbirine sarılmış baba oğul cesetleri çıkardık. Duygularımız dönmüştü. Cesetleri görmek "normal" bir şey olmuştu. Orada güzel olan insanların dayanışmacı olmasıydı. Ülke olarak en çok da çıkarsız bir dayanışma ruhu gelişti. Bu güzel bir şey.

Emekçilere Kızıl Bayrak üzerinden iletmek istediğiniz mesaj var mı?

İşçi ve emekçilerin örgütlenmeleri ve kendi hakları uğruna birlikte hareket etmeleri gerekir. Hak arama mücadelesi verenlerle dayanışma içinde olunması gerektiğine inanıyorum. Emekçiler çalıştıkları iş yerlerinde haklarını alana kadar birlikte mücadele etmelidirler. Ve biliyorum ki mücadele ederek kazanacaklar. Herkes sevgiler, dayanışma ile kalın.

KIZIL BAYRAK / ÜMRANİYE

"Bir sorunu daha çözdük" diyenler neyi çözdü?

Seçimler yaklaştıkça AKP iktidarı uzun bir süredir tepki konusu olan gündemlere dair manipülasyona dayalı açıklamalar yapmaya devam ediyor. Ne yapıp edip bir seçim daha kazanabilmek için işçi ve emekçilerin derinden yaşadığı tüm sorunlar yumağını "çözülmüş" algısı yaratmaya kilitlenmiş durumdadır. EYT gündemi üzerinden toplumsal baskıya dayanmayıp geri adım atmış ancak kamuoyuna ifade edilen başlık ile içerik farklı hayata geçmişti. Maaşlar bugün bağlanacak, yarın bağlanacak açıklamaları devam ederken en son AKP'li Mustafa Elitaş, EYT maaşlarının Ağustos veya Eylül ayında bağlanacağını söylemişti.

Yine "en düşük emekli aylığı 7 bin

500 TL oldu" başlığıyla verilmek istenilen mesajla, hayata geçirilen uygulamanın farklı şeyler olduğu ortaya çıkmıştı. En düşük emekli maaşı 4 bin 200 TL ve üzeri "zam" olarak değil, hazine yardımı olarak tanımlanarak temmuz ayında yapılacak zammın "hazine yardımı" dışındaki kök maaş üzerinden olacağı netleşti.

Uzun bir süredir tepki konusu olan "geçici işçiler" konusu ise yine bir istismar ve aldatmaya dönük adımlara konu ediliyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Bilgin, sosyal medya hesabı üzerinden yaptığı bir açıklamada şunları

ifade etti: "Bir sorunu daha çözdük; bir dosya daha kapandı: Geçici işçiler hem bir yıl çalışabilecek hem de sonrasında kadroya atanacak. Hayırlı olsun." Sadece "çözdük" denilen, neyi, nasıl çözdüklerine dair hiçbir şey ifade edilmeyen açıklamanın arkasına bakıldığında gerçek su yüzüne çıkıyor.

Geçici işçi tanımlaması yaklaşık 90 bin işçiyi kapsıyor. Geçici işçilerin çalışma süreleri 5 ay 29 gün ile 9 ay 29 gün arasında değişiyor. Geçici işçiler Devlet Demiryolları, Orman Genel Müdürlüğü, şeker fabrikaları ve benzeri kurumlarda belirli süreli iş sözleşmesi kapsamında

çalışıyorlar. Uzun bir dönemdir dile getirdikleri güvenceli iş ve kadro talepleri yine AKP'nin "çözülmüş" propagandasına feda edilmiş benziyor. Zira yapıldığı ifade edilen düzenlemeye göre ihtiyaç olursa, çalışma süreleri 11 ay 29 güne kadar uzatılabilecek deniyor. Ardından yine ilgili bakanlık ya da idare ihtiyaç olarak görürse, kıdeme göre işçileri kadroya alabilecek. Kısacası ortada yapılacak kesin bir uygulama yok. İlgili merci neresi ise oranın inisiyatifinde, birazda keyfiyetinde.

Hastane temeli diye boş arsada şantiyecilik oyunu oynayarak yakın çekim kamere ile toplumu aldatmaya çalışanlardan, işçi ve emekçilerin sorunlarını çözmelerini beklemek saflık olur.

Tarihten günümüze

(Taksim'in eylem alanı ve 1 Mayıs'ın tatil günü olarak yeniden kazanılmasının hemen ardından, 4 Haziran 2011'de verilmiş konferansın kayıtlarından...)

Türkiye'nin yakın tarihinde 1 Mayıs, yaklaşık elli yıllık bir aranın ardından, ilk kez olarak 1976 yılında yeniden gündeme geldi. Oysa daha Osmanlı İmparatorluğu döneminde bile 1 Mayıs var. İlk kez 1911'de Selanik'te kutlanıyor. Selanik o zamanlar Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde ve Balkanlar'ın Akdeniz'e açılan kapısı, önemli bir liman kenti. Ve dönemin Balkanlar'ında nispeten güçlü bir sosyalist hareket var ve muhtemeldir ki bunun Selanik, Kavala gibi işçi kentleri üzerinde de belirli bir etkisi var. Selanik ve yakınındaki Kavala'da mücadeleci bir işçi hareketi var. Osmanlı döneminde işçiler ilk kez 1911 yılında Selanik'te 1 Mayıs'ı kutluyorlar.

1 Mayıs bir yıl sonra, 1912 yılında İstanbul'da kutlanıyor, ilk kez olarak. Emperyalist işgal yıllarında ve Cumhuriyet'in ilk birkaç yılında, İstanbul'da işçilerin 1 Mayıs'ı kutladığını biliyoruz. Bu 1925 yılına kadar sürüyor. 1911 yılından 1925 yılına kadar, henüz çok genç, son derece cılız, örgütsüz, devrimci bir önderlikten yoksun işçi sınıfımızın gündeminde buna rağmen 1 Mayıs var.

1925 yılında Kürdistan'da Kürtleri, Türkiye'nin metropollerinde işçi hareketini ve komünistleri hedefleyen ünlü Takrir-i Sükun saldırısı ile birlikte, sendikalar dağıtılıyor ve işçi sınıfının kazanılmış tüm hakları gaspediliyor. Bu vesileyle 1 Mayıs da yasaklanıyor. Kemalist rejim 1935 yılında 1 Mayıs'ı "Bahar Bayramı" ilan ediyor ve tatil sayıyor. Dünya'da 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kutlanıyor. Bunu karartmak ve 1 Mayıs'ı unutturmak için, 1 Mayıs günü Bahar Bayramı ilan ediyor. Çok uzun yıllar boyunca bu böyle sürüyor.

Türkiye'de 1960'larda büyük bir sosyal uyanış ve bunun içinde hızla güç kazanan bir sol hareket dalgası var. Döneminin çatı partisi TİP, parlamentoda 15 milletvekili ile temsil ediliyor. Gücüne göre etkili bir sol hareket var o günün Türkiye'sinde. Ama buna rağmen Türkiye'de 1 Mayıs hala yok. Son derece canlı bir sol düşünsel ve siyasal yaşam var. Devrim stratejisi üzerine hararetle tartış-

maları var. Dönemin sonuna doğru devrimci hareketin ortaya çıkışı var. Aydınlar, sanatçılar, kültür insanları içerisinde sosyalist düşüncenin yaygın bir etkisi var. Dönemin başlıca uluslararası sol akımlarının Türkiye'de yankısı var. Türkiye sol hareketinin farklı kesimleri dünyaya bakıyor, kendine enternasyonal bir kaynak, bir dayanak bulmaya çalışıyorlar. Ama dikkate değer bir olgu olarak, dönemin dünyasında tarihi bir gün olarak 1 Mayıs var, oysa Türkiye'de yok! Çeşitli toplumsal ve siyasal talepler uğruna zorlu ve coşkulu bir mücadele var, devrim ve sosyalizm idealleri var ama 1 Mayıs buna rağmen ve henüz yok.

12 Mart faşist askeri rejiminin ardından, 1974 yılından itibaren, Türkiye'de yeni bir toplumsal dalga var, devrimci harekete hızla güç kazandıran. Grevler, direnişler, gösteriler birbirini izliyor. Onbinleri bulan öfkeli kalabalıklar faşist katliamlara karşı sokaklara, alanlara çıkıyor. Özetle dönemin Türkiye'sinde yeni bir görkemli devrimci yükseliş var. 1975 yılı mücadelenin giderek yaygınlaştığı, tüm Türkiye sathına yayıldığı, daha da kitleselleştiği ve bu süreç içerisinde devrimci akımların hızla güç kazandığı bir evre. Ama Türkiye'de hala da 1 Mayıs yok.

1925'teki yasaklamanın ardından Türkiye'de 1 Mayıs, ilk kez olarak yeni devrimci yükselişin üçüncü yılında, 1976'da İstanbul'da, görkemli bir kutlamayla yeniden gündeme geldi. 1976

yılı, Türkiye'de sosyal mücadelenin, sol devrimci politizasyon atmosferi içinde, ülke sathında alabildiğine yayıldığı bir yıl oldu. İşte 1 Mayıs bu yeni devrimci yükselişin içine doğdu.

Bugün dünyada yaygın biçimde anlamı alabildiğine zayıfladığı halde, Türkiye'de 1 Mayıs coşkusunun bu denli güçlü bir biçimde yaşayabilmesinin gerisinde temelde bu var. Devrimci yükselişin içine doğmuş bir 1 Mayıs'ımız var bizim. Türkiye'de görkemli bir devrimci yükselişin yaşandığı, ve o devrimci yükseliş içinde çok sayıda devrimci akımın örgütlü biçimde yer aldığı, işçi sınıfının da DİSK üzerinden örgütlü olduğu ve sol politizasyon içinde bulunduğu bir dönemin içine doğdu 1 Mayıs. Devrimci yükselişin içine doğdu ve bununla mayalanarak tümüyle devrimci bir karaktere büründü. Bu birinci nokta.

İkinci olarak, yalnızca bir yıl sonra, devrimci yükselişin içinde yeniden doğmuş 1 Mayıs burjuvazi tarafından kana bulandı. Kanlı bir provokasyonla yüzyüze kaldı 1 Mayıs eylemi. Yarım milyonluk bir görkemli işçi ve emekçi eylemi kana bulandı, 37 emekçi katledildi. Ve Türkiye'de 1 Mayıs bir de böyle, buradan kaynaklanan bir anlam kazandı. Sadece devrimci mücadelenin ateşi ile değil, aynı zamanda bir faşist provokasyonla, bir katliamla yoğruldu ve apayrı bir anlam kazandı. Bundan dolayıdır ki, o büyük katliama rağmen, hemen ertesi yıl, 1978 yılında,

Türkiye'de 1 Mayıs bir kez daha görkemli katlımlarla kutlandı. İstanbul Taksim'de ve Türkiye'nin dört bir yanında.

Aynı yılın sonunda Maraş katliamı bahane edilerek sıkıyönetim ilan edildi ve böylece 1 Mayıs'ın yasaklanması dönemi başladı. 12 Eylül askeri faşist darbesi bu yasağı kalıcılaştırdı. 1 Mayıs Cumhuriyet Türkiye'sinde 1935'den beri Bahar Bayramı üzerinden bile olsa tatil günüydü, 12 Eylül cuntası ile birlikte buna da son verildi.

'80'lerin ikinci yarısında öncelikle işçiler ve ardından öğrenciler yeniden hareketlendiler. Buna paralel olarak, ki bu solun da toparlanma evresiydi, 1 Mayıs'ı kazanma mücadelesi yeniden gündeme geldi. 1988 ve '89 yıllarında, Taksim'de 1 Mayıs gösterileri var. Yasaklardan dolayı terörle karşılanıyordu bu gösteriler. Bunlardan ikincisinde, genç bir işçi olan Mehmet Akif Dalcı öldürüldü. Burjuvazi bir kez daha 1 Mayıs'ı baskı, terör ve cinayetlerle karşıladı. Buna 1996'daki kutlamalar esnasında üç devrimcinin ölümü eklendi. 1 Mayıs daha '90'lı yılların başında büyük katılımlı kutlamalara konu oldu. 1996 1 Mayıs'ı en büyük katılıma ulaştı. Dönemin devrimci gruplarının nispeten büyük kalabalıklarla katıldığı bir 1 Mayıs oldu bu.

1 Mayıs mücadelesinin 2005'ten itibaren daha özel bir tarzda Taksim'i kazanma mücadelesiyle birleştiğini biliyoruz. Bunda devrimci akımların, onların

Türkiye'de 1 Mayıs

H. Fırat

oluşturduğu Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun özel bir rolü oldu. Kuşkusuz DİSK de bu konuda önemli bir rol oynadı. Ama bu konuyu gündemde tutan, bunda kararlılık gösteren, sürekli biçimde basınç uygulayan ve giderek de bunu fiili tutumlarla zorlayan devrimciler, özellikle de Devrimci 1 Mayıs Platformu'nda birleşmiş devrimciler oldu. Nihayet geçen yıl (2010) fiilen ve bu yıl resmen Taksim kazanılmış oldu. Bu arada 1 Mayıs emek bayramı olarak tatil günü de ilan edildi.

1 MAYIS'IN GÜCÜ VE MESAJI

Türkiye sol hareketinin ve sınıf hareketinin bu denli zayıf olduğu bir evrede, 1 Mayıs mücadelesinin bu kadar büyük bir kararlılığa konu olması ve sonuçta hem tatil günü ilan edilmesi, hem de Taksim'in 1 Mayıs kutlamalarına açılmış olması, kuşkusuz son derece önemli ve anlamlı bir kazanım oldu. Bu, Türkiye'nin kendi ilerici-devrimci birikimi ve gelenekleriyle olduğu kadar 1 Mayıs'ın tarihsel birikimi ve geleneğiyle de sıkı sıkıya bağlantılıdır. Dikkat ediniz, Türkiye'de kitleler hiçbir eyleme 1 Mayıs'taki kadar geniş çaplı bir katılım sergilemiyorlar. Türkiye'de 1 Mayıs yıllarca komünist bayramı olarak karalandı, saldırı konusu edildi, terörize edilmeye çalışıldı. Terörizmle eşdeğer gösterilmeye, kitleler üzerinde bu imajla canlandırılmaya çalışıldı. Bu yüzden yasaklandı, bu yüzden saldırılara konu oldu. Ama tüm bu saldırılar cepheden karşılandı, 1 Mayıs kendi tarihsel anlamı ve politik özü üzerinden sahiplenildi ve sonunda da yeniden meşru bir biçimde kazanıldı.

Türkiye'de 1 Mayıs'ın ne anlama geldiğini, nasıl bir etki gücüne sahip olduğunu son Taksim kutlamaları üzerinden bir başka biçimde de örnekleyebilirim. Tekellerin televizyonları bu kutlamaları uzun saatler boyu kesintisiz biçimde canlı yayına konu ettiler. Bunun bugünün dünyasında bir başka örneği olabileceğini sanmıyorum. Bu bile kendi başına bir şey anlatıyor. Demek ki bugünün Türkiye'sinde 1 Mayıs'a bu çapta bir toplumsal ilgi var. Demek ki 1 Mayıs'ı 6-7 saat boyunca canlı olarak yayınlamanın toplumda bir karşılığı var. Başka türlü olsaydı, genellikle en masum kitlesel hak arama eylemlerine karşı bile bu denli suskun olan tekel-

ci medya, 1 Mayıs'a, Taksim'in yeniden 1 Mayıs kutlamalarına açılmasına, bu denli rağbet etmezdi.

Bu yıl 1 Mayıs sadece İstanbul'da değil, fakat başta Ankara ve İzmir olmak üzere, bir dizi başka kentte de kutlandı. Ama İstanbul'dakinin apayrı bir anlamı var kuşkusuz. İstanbul'daki 1 Mayıs dünyanın sadece en kalabalık değil en politik 1 Mayıs'ıdır aynı zamanda. Kızıl bayraklar, devrimci şiarlar, devrimci marşlar, devrimin ve sosyalizmin sembolleri, dünya devrim mücadelesinin önderleri, Türkiye'nin kendi devrimci önderleri... Ve kürsüde devrimci müzik grupları var, devrimci marşlar var, devrimci türküler, Türkçe, Kürtçe ve Ermenice olarak...

Kutlamalara katılanların önemli ölçüde reformist etki altındaki kalabalıklar olduğunu da biliyoruz. Bu durum gerçeği değiştirmiyor ama. Türkiye'nin reformistleri bile 1 Mayıs'a devrimci şiarlar, semboller, söylemlerle katılıyorlar. Saffarındaki gençler coşkulu biçimde devrime ve sosyalizme ilişkin şiarlar haykırıyorlar. Bütün bunların 1 Mayıs'ın yakın tarihimizde kazandığı kendine özgü anlam ile sıkı sıkıya bir ilişkisi var. 1 Mayıs'ın Türkiye'de, burjuvazinin karalama ve terörize etme çabasının da katkısıyla, devrim ve sosyalizmle özdeşleşmiş kendi öz anlamı var. İşçilerin salt kendi dönemsel istemlerini dile getirmek üzere meydanlara çıktıkları bir günden ibaret değil 1 Mayıs Türkiye'de. 1 Mayıs devrimci bir kutlama günü.

1 Mayıs bu geri koşullarda bile ulusal soruna ilişkin çözümünü kutlamalar üzerinden sembolik bir biçimde de olsa ortaya koyuyor. 1 Mayıs'ın kürsüsünden 1 Mayıs bildirisi Türkçe ve Kürtçe okunuyor. Taksim'deki kutlamalarda üç müzik grubu var. İlki Grup Yorum, devrimi ve devrimci sanatı temsil ediyor. İkincisi Agire Jiyan, aynı misyonu Kürt kimliği üzerinden taşıyor. Üçüncüsü Kardeş Türküler, adı üzerinde, Anadolu'nun bütün dillerini, bütün kültürlerini, bu dillerden türkülerle dile getiriyor, halkların kültürel kardeşliğini simgeliyor. Bu üç grup Türkçe, Kürtçe ve Ermenice marşlar ve türküler söylüyorlar, yüzbinlerin katıldığı bir 1 Mayıs kutlamasında... Bunlar yüzbinlerce insanın olduğu bir ortamda, coşkuyla katıldığı bir 1 Mayıs kutlamasın-

da oluyor ve aynı biçimde coşkuyla karşılıyor. Bu bizim ülkemizde devrimi ve sosyalizmi simgeleyen 1 Mayıs'ın ulusal soruna kendi sınırları üzerinden sunduğu çözüm oluyor.

Kürtler kendi bayrakları ve şiarıyla kendilerini en özgür bir biçimde orada ifade ediyorlar. Çünkü bu 1 Mayıs, devrimci kimliğimiz, devrimci tutumumuz, devrimci birikimimizle özdeşleşmiş bir gün. 1 Mayıs'ın kendi devrimci ruhu, kapsayıcılığı ve demokrasisi var. Kürt sorunu tam orada, sembolik biçimde de olsa, kendi devrimci çözümünü buluyor. Türk ve Kürt emekçilerinin özgür, eşit ve gönüllü birliği var orada. Bunu toplum düzeyine çıkarırsanız, Kürt sorununun devrimci ve kalıcı çözümünü bulursunuz. Kürde en ufak bir ayırım yok orada. İki dil var orada. İki dilden bildiriler, iki dilden konuşmalar, iki dilden devrimci marşlar, iki kültürden oyunlar, halaylar var orada. Ve o aynı meydana her türden ilerici-devrimci parti, grup ve çevre var, feministler, çevreciler, yerel kültürler var, tümü de kendini dilediğince, özgürce ifade edebiliyor, dilediğini haykırabiliyor. 1 Mayıs'ın her açıdan kapsayıcı bir demokrasisi var, demek istiyorum.

Bütün bunlar da bir parça açıklık kazandırmış olmalı; Türkiye'de 1 Mayıs'ın apayrı bir önemi ve anlamı var. Türkiye'de 1 Mayıs'ın kendi kökeni var, kendi anlamı var, kendi niteliği var, kendi atmosferi var. Ve Türkiye'deki 1 Mayıs'ın bir de kendi marşı var. '70'li yılların devrimci yükselişi içinde ortaya çıktığı için de baştan sona kadar devrimci bir marş. Salt havasıyla, ritmiyle değil sözleriyle de devrimci bir marş. Bu da anlaşılır bir durum; zira Türkiye'nin devrimci yükselişi içinde doğmuş bir marş bu. 1 Mayıs devrimci yükselişin içine doğmuştur, bunun için de sözleriyle de devrimcidir. Ve bu bizim kendi marşımız, '70'li yılların iyimser ve coşkulu devrimci yükselişi içinde, 1 Mayıs'ın yeniden doğuşuyla doğmuş bir marş.

1 Mayıs tek tek parti ve grupların bilinçlerinden ve tercihlerinden öteye bir muhtevaya sahip, bunu anlatmaya çalışıyorum. Bakınız, büyük bölümüyle reformist eğilimlerin etkisi altındaki bir kitle 1 Mayıs'a katılan o kitle. Ama 1 Mayıs'ın kendi devrimci havası, kendi dev-

rimci atmosferi var, herkesi bir biçimde sarıp sarmalayan. Havasıyla, söylemiyle, şiarlarıyla, devrimci bir kutlama günü 1 Mayıs... Burada devrimci olan, katılımcı yığının kendisinden çok bizzat 1 Mayıs'ın kendisi, 1 Mayıs'ın kendi anlamı, kendi birikimi, kendi geleneği. O kitlelerin büyük bir bölümü halen örgütsüz ve bir politik pasiflik içerisinde. Bu kitlenin hatırı sayılır bir bölümü oraya 1 Mayıs'tan 1 Mayıs'a geliyorlar. Ama sonuçta 1 Mayıs, onları o pasifliklerinden çekip çıkarıyor, yılda bir kez de olsa kendi huzuruna getiriyor, ifade uygunsu.

Taksim'e akan o büyük insan kalabalığının bir bölümü mücadeleye akan yeni güçlerden, fakat daha da önemli bir bölümü gerçekte mücadeleden düşmüş, ama devrimle gönül bağını da herşeye rağmen şu veya bu şekilde koruyan, örgütsüz ve pasif güçlerden oluşuyor. Bu insanlar örgütlü bir devrimci mücadeleden içinde değiller. Mücadeleye taze güçler olarak akan önemli de bir gençlik kesimi var kutlamalarda. Reformizmin denetiminde bulunan ve maalesef onlar tarafından heba edilecek olan böyle genç taze güçler de var. Ama 1 Mayıs'ın o görkemi, '70'li yıllarda aktif olarak mücadeleye katılmış, sonra da gönül bağlarını korumuş insan kitlelerini çekiyor oraya. İnsanlar 1 Mayıs'ta kalkıp geliyorlar kutlama alanlarına, bu artık bir davranış biçimi olmuş, bir tür kültüre dönüşmüş.

Bu nedenledir ki 1 Mayıs gerçeğimizi, bu senenin 1 Mayıs kutlamaları üzerinden yansıyan görkemi, bu çelişik bütünlüğü içerisinde ele almak durumundayız. Hem mesajını önemseyeceğiz, en durgun dönemde bile Türkiye'nin 1 Mayıs üzerinden yansıyan potansiyelini göreceğiz. Ama hem de, bugünkü şekliyle o kalabalıklara aldanmayacağız, bunların büyük ölçüde örgütsüz ve pasifleşmiş güçler olduğunu unutmayacağız.

Yine de, üstelik en zayıf bir tarihi dönemimizde, 1 Mayıs'ı yeniden tatil günü haline getirmeyi başarmak ve otuz yılı bulan bir yasağın ardından yeniden meşru biçimde Taksim'e çıkmak, Türkiye'nin devrimci imkanlarının dikkate değer önemli göstergelerinden biri olmuştur, bunu da unutmayacağız.

(...)

(EKİM, SAYI: 281, NİSAN 2012)

Çin'in Ortadoğu'da artan etkisi

A. Engin Yılmaz

10 Mart akşamı Çin, Suudi Arabistan ve İran Pekin'de ortak bir açıklama yayınladılar ve bu açıklama dünya çapında büyük etki yarattı. Yapılan açıklamada Pekin'de birkaç gün boyunca sessizce süren ve kamuoyunda gürültü koparılmadan varılan anlaşmayla, Suudi Arabistan ve İran arasında diplomatik ilişkilerin yeniden tesis edilmesi duyuruldu. Anlaşmada, büyükelçiliklerle temsilciliklerin iki ay içinde yeniden açılmasını öngörüyor. Üç ülke, bölgede barış ve güvenliği güçlendirmek için her türlü çabayı göstermeye istekli olduklarını ifade etti. Bu gelişme, "Suudi-İran ilişkilerinde yeni bir sayfa", "Orta Doğu diplomasisi için ileriye doğru büyük bir adım" ve "Çığır açan bir dönüm noktası" biçiminde yorumlandı. Ne de olsa Çin, uzun süreden beridir Suriye krizi, Lübnan'daki durum, Yemen'deki iç savaş ve diğer konularda anlaşmazlığa düşmüş Şii ve Sunni dünyayı temsil eden Orta Doğu'daki iki "baş düşmanlar"ı uzlaştırmayı "başarmış", İran ve Suudi Arabistan ölümcül düşmanlıklarını gömmek istediklerini açıklamışlardı.

Pekin'den gelen haberler gerçek bir sansasyon oldu. Orta Doğu'nun ezeli rakipleri Suudi Arabistan ve İran, yıllardır bozulan ilişkileri uzlaştırmak ve normalleştirmek istiyor. Ancak atılan bu adıma aracılık eden ülke, bölgenin klasik hegemon gücü olan ABD değildi. Tahran ile Riyad arasında müzakerelerin yürütücüsü ve "sonuca bağlayıcısı" Çin'di. ABD'nin, Suudiler ve İranlılar arasında arabuluculuk yapma şansı yok gibiydi. Düşmanlıkları görünenin ötesinde daha derinlere uzanan iki bölgesel güçlerden biri Şii İran, Washington'un baş düşmanı olarak görülüyor ve Suriye, Irak ve Yemen'deki Şii grupları destekliyor. İkili arasında on yıllardan beridir herhangi bir ilişki yok. Sünni Suudi Arabistan ise ABD'nin en yakın müttefiklerinden biri. Petrol rezervleri nedeniyle onlarca yıldır Amerika'nın "benzin istasyonu"ydü ve Washington'un koruması altındaydı. Şimdi ise Suudiler Çin pazarına ve diğer Asyalı müşterilere petrol sağlıyor. Öte yandan Çin, son zamanlarda İran ile ilişkileri daha da geliştirdi. Mart 2021'de İran'la siyasi, diplomatik ve kültürel ilişkilerin ötesinde enerji, finans, ulaşım, konut gibi sektörlerde projeler içeren 25 yıllık devasa bir anlaşma imzalamıştı.

"ABD'NİN SURATINA BİR TOKAT VE ÇİN'İN YÜKSELEN GÜÇ OLDUĞUNA KANIT"

Bölgenin iki önemli ülkesi arasında varılan anlaşma, Brookings Enstitüsü'nden Jeffrey Feltman tarafından "Bu, muhtemelen haklı olarak, Biden yönetiminin suratına bir tokat ve Çin'in yükselen güç olduğuna kanıt" olarak yorumlanmaktadır. Çin'in üst düzey diplomatı Wang Yi ise müzakereleri, "Bu, dünyada büyük bir kargaşanın olduğu bir dönemde diyalog için bir zafer, barış için bir zafer ve önemli bir iyi haber" olarak değerlendirdi. Daha önce bölgedeki ticaret, enerji ve diğer ekonomik politika atılımlarına da güvenen Pekin, anlaşmayı siyasi bir başarı olarak görüyor.

New York Times, Pekin'in başardığı bir "darbeden" bahsediyor. Financial Times, İran-Suudi anlaşmasının "Çin diplomasisi için bir zafer" olduğunu iddia ediyor ve "Pekin'in Orta Doğu'da artan etkisinin" altını çiziyor. Bu, "Riyad ile geleneksel olarak güçlü bağları son zamanlarda soğumuş olan ABD için de bir meydan okuma" diyor. The Guardian, Çin'in bugüne kadar ABD çıkarlarına çok sıkı sıkıya bağlı olan Suudi Arabistan üzerinde neden bir anda bu kadar büyük bir etkiye sahip olduğunu merak ediyor.

Suudi Arabistan ile İran arasında

uzunca bir süre Orta Doğu'da "Soğuk Savaş" olarak değerlendirilen husumet, "bölge güvenliğini" etkileyen bir faktördü. Birçok ülkenin "arabuluculuk" çabaları sonuçsuz kalmıştı. Bölgenin iki önemli ülkesi, Suudi Arabistan ile İran arasındaki çelişki, gerilim ve çatışma birçok karmaşık faktörleri iç içe barındırıyordu. Dolayısıyla iki ülke arasındaki çatışmayı hafifletmek yakın zaman içinde "imkansız" gibi görülüyordu. Pekin görüşmelerinin "sonuç vermesi", "imkansız"ın aşıldığının göstergesi kabul edildi. ABD hükümetinin bu sonucu memnuniyetle karşılamak bir yana, Çin'in bir "barış arabulucusu" olarak kendinden habersiz rol oynamasından "derinden rahatsız" oldu. Zira Suudi Arabistan-İran diyalogu ABD'nin Orta Doğu politikasına, krizler ve çatışmalar yaratma ve bir ülkeyi kendi çıkarları ekleninde diğerine karşı konumlandırma yaklaşımı darbe almış oldu.

Bunun gerçekten Pekin lehine ve Washington aleyhine bir "güç kayması" olup olmadığını başka faktörlerle birlikte zaman gösterecek olsa da Çin'in önemli bir inisiyatif gösterdiği tartışmasızdır. Ancak gene de gelişmeler belirsizliğini korumaktadır. Zira hammadde zenginliğiyle geçinen komşu devletler, ister Yemen'de ister Lübnan'da isterse de Bahreyn'de olsun, yıllardır açık veya gizli vekalet savaşları kullanarak birbirleriyle savaşıyorlar.

Suudi Arabistan ile İran arasındaki normalleşmenin Yemen savaşının sonunu getirip getirmeyeceği de ucu açık bir sorudur. Bunca yıldır Suudiler, modern silahlı kuvvetlerine rağmen İran donanımlı Husi isyancıları, BAE ile birlikte başlattıkları savaşı kendi şartlarında bitirmeyi başaramadılar. Savaş, tüm "barış çabalarına" rağmen alevlenerek 8 yıldır devam ediyor. Yemen'i güney arka bahçesi olarak gören Riyad'ın, İran destekli Husi milislerin hakimiyetine müsammaha gösterip göstermeyeceği sorusu da ortadadır.

"BARIŞIN ŞAFAĞI İÇİN BİR UMUT MU?"

Son yıllarda dünyada önemli sonuçlara yol açan yerel-bölgesel savaşlar, gerilim ve çatışmaların yaşanmasından hareketle, Suudi Arabistan-İran müzakerelerinin Pekin'deki "başarısı" özellikle de Çin tarafından övgülere konu ediliyor. "Uluslararası toplumda uzun süredir görülmemiş bir heyecan yaratıldığı" iddiası ileri sürülerek yapılan anlaşma, "dünya insanlarının mevcut ortak özlemlerini yansıtıyor" biçiminde sunuluyor. Sanki Ortadoğu'da barış sağlanmış havalarda... Barışın insanlığın ortak özlemi olduğu doğru ama atılan adımın, varılan anlaşmanın Orta Doğu'ya barış getirmedeği gibi akibeti de belirsizdir.

“Savaşta ne kadar çok acı çekilirse barış arzusunun o kadar güçleneceği” inancından hareketle Çin, bölgesel barış ve güvenlik için sürekli çaba sarf ettiği inancında. Pekin’deki Suudi Arabistan-İran görüşmeleri bunun kanıtı, Çin’in Küresel Güvenlik Girişimi’nin de başarılı bir uygulaması olarak kabul edilmektedir. “Hangi açıdan bakılırsa bakılsın” Suudi Arabistan ile İran’ın Pekin’de el sıkışması ve uzlaşması bir “milattır” diyen Çinli liderler, anlaşmayı da karmaşık ihtilafların çözümü için bir örnek olarak sunmaktadırlar. Yemen, Suriye, Ukrayna ve dünyanın diğer bölgeleri gibi savaşta zarar görmüş bölge ve bölgelerdeki insanlar, bu uzlaşmayı “diyalog ve barışın şafağı için umut” olarak görebilirler inancındadırlar.

ÇİN, ORTA DOĞU’DA ETKİSİNİ ARTIRIYOR

Sessizce bir dünya gücüne dönüşen ve dünya egemenliğine oynayan Çin, Orta Doğu’da da etkisini artırıyor. Ortadoğu’daki varlığını yıllardır istikrarlı bir şekilde genişletiyor. İran, Suudi anlaşması gibi büyük bir adımla buna yenisini eklemiş bulunuyor. Çin’in dün bölgedeki çıkarlarının yalnızca ekonomik olduğunu ve önemli bir siyasi oyuncu olmak istemediği varsayılıyor, Çin de sorunu böyle ortaya koyuyordu. Refik Hariri Merkezi’nin kıdemli direktörü Will Wechsler, “Çin bugün de bölgesel bir askeri varlık değil, yalnızca diplomatik nüfuz istediğini vaat edecek” diyor ve ekliyor: “Dünya, bırakın bugünün vaatlerini, dünün vaatlerine de asla inanmamalıydı.”

Scowcroft Orta Doğu Güvenlik Girişimi Direktörü Jonathan Panikoff, Katar’ın Doha kentinde düzenlenen bir konferansta “Çin’in bölgede yalnızca pasif bir ekonomik çıkarı olduğu” şeklindeki yaygın görüşle karşılaştığını aktarıyor. Ancak “ekonomik ve ticari bağlar genellikle yerini siyasi angajmana bırakır ve bu da sonunda istihbarat ve güvenlik işbirliklerine yol açabilir” olgusuna dikkat çekiyor. Pekin’in bölgedeki yeni güçlü rolü de bu düşünceyi doğrular niteliktedir. Çin’in bölgedeki gelişen ve giderek güçlenen etkisi, Amerikalılar ve diğer Batılı koalisyon ortakları için “felaket” anlamına gelebilir inancı uzmanların ortak fikri olarak paylaşılıyor. “Çin’in giderek daha fazla sürücü koltuğuna oturduğu bir dünyada anlaşılması gereken yeni koordinatlar var” görüşü yaygınlık kazanıyor.

Orta Doğu Güvenlik Girişimi Direktörü Jonathan Panikoff, bu konuda şunları ifade ediyor: “...hiç şüphesiz olmasın, Çin’in egemen olduğu bir Orta Doğu, ABD ticaretini, enerjisini ve ulusal güvenliğini temelden baltalayacaktır.”

Avustralya nükleer denizaltı ile donatılıyor

Avustralya, AUKUS Üçlü İttifakı’nın bir parçası olarak ABD’den beş adet nükleer denizaltı satın almak, ABD ve İngiltere ile birlikte yeni nükleer denizaltılar geliştirmek istiyor. Bunun için de ABD ve İngiltere ile çalışmayı planlıyor. ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Jake Sullivan, 13 Mart günü yaptığı açıklamada, planın üç nükleer enerjili ve konvansiyonel silahlı denizaltı satın almak olduğunu söyledi. İki denizaltı için daha satın alma seçeneği planlanıyor. ABD Başkanı Joe Biden’ın üst düzey ulusal güvenlik danışmanına göre, ABD denizaltıları 2030’larda teslim edilecek. Ayrıca Avustralya, ABD ve İngiltere birlikte yeni nesil nükleer denizaltılar geliştirmek istiyor. Sullivan’a göre, bunlar da nükleer enerjiye sahip olmalı, ancak konvansiyonel olarak da silahlandırılmalıdır.

Üçlü zirve için sembolik bir yer seçildi. ABD Başkanı Joe Biden, ABD’nin Batı Kıyısı’ndaki en büyük askeri ve deniz üssü olan San Diego’da Avustralya ve İngiltere ile yeni güvenlik ortaklığına yönelik projeyi duyurdu. Biden daha önce Avustralyalı ve İngiliz liderler Anthony Albanese ve Rishi Sunak ile Avustralya’yı nükleer enerjili denizaltılarla donatmak için somut bir takvim üzerinde anlaşmıştı. Duyuru, Biden, İngiltere Başbakanı Rishi Sunak ve Avustralya Başbakanı Anthony Albanese’nin California, San Diego’deki görüşmesi öncesinde yapıldı. Avustralya, önümüzdeki otuz yılda denizaltı programına 168 ila 230 milyar euro eşdeğeri yatırım yapacak.

Avustralya, nükleer enerjili denizaltıları çalıştırabilmek için Batı Avustralya’daki HMAS Sterling Deniz Üssü’nü yaklaşık 5 milyar euroya genişletecek. AUKUS denizaltıları için bir başka üs Doğu Avustralya’da inşa edilecek.

Üç ülke, Çin’in bölgedeki artan hakimiyetine bir yanıt olarak Eylül 2021’de Hint-Pasifik Güvenlik İttifakı AUKUS’u kurmuştu. Bu ittifakın ana unsuru, Avustralya’nın filosunu modernize etmek istediği nükleer enerjili denizaltılardır. Anlaşma Avustralya için son derece önemli çünkü ülkenin kendisi nükleer denizaltı inşa etmek için gerekli teknik bilgiye sahip değil. Nükleer enerjiyle çalışan denizaltıların uzun mesafeler kat edebildiği ve düşman tarafından yerinin tespit edilmesinin zor olduğu ileri sürülüyor. Pasifik ve Hint okyanuslarında yer alan üç ülkeden biri olan Avustralya’nın nükleer enerjiyle çalışan denizaltılara sahip olmak, ülkenin Hint-Pasifik’e ve Tayvan kıyılarına kadar faaliyet göstermesini sağlıyor.

Beyaz Saray Ulusal Güvenlik Danışmanı Jake Sullivan, daha önce denizaltılarla ilgili olarak Avustralyalı denizciler, mühendisler, teknisyenler ve diğer personelin eğitimi ile somut hazırlıkların başladığını söylemişti. Başbakan Albanese’nin San Diego’da açıkladığı gibi, bazı Avustralyalılar ilgili eğitim için şimdiden ABD’de bulunuyor. Plan, birkaç yıl içinde ABD ve İngiltere denizaltılarını dönüşümlü olarak Avustralya’da düzenli olarak konuşlandırmaktır.

AUKUS Anlaşması ile ABD, İngiltere ve Avustralya, Çin’in Güney Pasifik’te artan nüfuzuna karşı koymak istiyor. Bölge, Çin ile ABD arasında giderek artan bir rekabet alanı haline geliyor. Çin bir süredir Güney Pasifik’te daha büyük bir askeri, siyasi ve ekonomik varlık oluşturmaya çalışıyor. Çin, AUKUS ittifakını sert bir şekilde eleştirdi. Pekin hükümeti bunu “tehlikeli” ve Çin’i köşeye sıkıştırma girişimi olarak nitelendiriyor.

Bir buçuk yıl önce, AUKUS kurulduğunda, Avustralya, Fransa ile uzun süredir planlanan multi-milyar dolarlık bir denizaltı anlaşmasını iptal etmişti. Bu, Fransız hükümetinin öfkeli tepkileriyle sonuçlanmış ve Paris ile Washington arasındaki ilişkiler üzerinde geçici olarak büyük bir baskı oluşturmuştu. Fransa ile bir denizaltı anlaşmasını feshetme sürecinde uzmanlar, Avustralya’nın birkaç yıl boyunca işleyen bir denizaltına sahip olmayacağına dair endişelerini dile getirmişlerdi. Şimdi Avustralya, önümüzdeki on yıl içinde, daha önce düşünülen çok daha önce hizmete giren nükleer enerjili denizaltılara sahip olacak.

Avustralya’nın askerileştirilmesi, Pentagon’un Çin’i kuşatma stratejisinin önemli bir parçasıdır. Çin ile bir savaşta Avustralya, ABD’nin savaş cephesi olarak rolünü oynayacak. İşçi sınıfı ve dünya halkları inisiyatifi eline almazsa eğer, bunun bedelini ABD başta olmak üzere nükleer silahlı emperyalistler arasında bir çatışmanın yol açacağı küresel felaketle ödeme tehdidiyle yüz yüzedir.

ABD'de banka iflaslarının olası sonuçları

K. Ali

ABD'de Silikon Vadisi ve Signature bankalarının iki gün arayla iflas etmesinin ardından banka hisseleri dünya çapında değer kaybetti.

1983 yılında kurulan, teknoloji endüstrisi bankacılığında uzmanlaşan, genellikle start-up'lara krediler veren ve aynı zamanda start-up'ların borsalara da pazarlanmasına aracı olan, ABD'nin büyük bankaları arasında 16'ncı sırada yer alan Silikon Vadisi (SVB) bankası, 10 Mart günü iflas ettiğini açıkladı. ABD'de Silikon Vadisi ve Signature bankalarının iki gün arayla iflas etmesi finans sektöründe "yeni bir iflas dalgası mı" sorularını gündeme getirdi. ABD'deki banka iflasları sonrasında bankaların hisse senetlerinde dünya çapında büyük değer kayıpları yaşandı.

SVB'nin iflası, ABD'de 2008'deki küresel mali kriz sonrası Washington Mutual Bankası'nın iflasından bu yana kayıtlara geçen en büyük banka iflası oldu.

1856 yılında kurulan İsviçreli bankacılık devi Credit Suisse, 2022 raporunda 7,3 milyar İsviçre Frangı (8 milyar dolar) zarar ettiğini açıkladı. 2008 krizinden bu yana bankanın açıkladığı en büyük zarar oldu.

Credit Suisse'te yüzde 9,9 payı bulunan İngiliz finans devi SNB, bankaya daha fazla mali yardım sağlamayacağını açıklamasını takip eden saatlerde bankanın kâğıtlarında günlük yüzde 29'u aşan bir kayıp yaşandı. 2022'de 8 milyar dolar zarar eden bankanın hisseleri 2023 genelinde yüzde 45,4, son 1 yılda ise yüzde 76,5 eridi.

ABD'deki banka iflasları küresel kapitalizmin tarihi krizinin yeni bir varyantıdır.

Bir günde yüzde 22'den fazla düşüşle, Ekim 1987'de Wall Street'in tarihindeki en büyük çöküşünü 20 yıl sonra takip etti.

Dönemin ABD Merkez Bankası Başkanı Alan Greenspan, 1987 finansal krize desteğini "Greenspan Put" olarak bilinen batk hisseleri toplama garantisıyla açıkladı. Mali genişleme politikalarıyla ötelenen kriz nihayetinde 2008 ABD ve küresel mali kriz olarak patlak verdi.

2008 krizine de aynı silahlarla cevap veren FED (ABD Merkez Bankası) ve ABD hükümeti bankalara yüz milyarlarca dolar tutarında bir kurtarma operasyonu

düzenledi. Mali sermayenin krizi, işsizlik oranlarının çift haneli rakamlara sıçraması ve çalışan ailelerin evlerini kaybetmesi pahasına bastırıldı. Ücretlerin baskılanmasını çalışma koşullarının daha da kötüleşmesi tamamladı.

Covid salgınına karşı halk sağlığını önceleleyen tutarlı ve sonuç almaya yönelik politikalar yerine, finans sektörünü korumaya öncelik veren politikaların sonuçları ağır oldu. Tıkanıklığı aşmak için Mart 2020'den itibaren tarih tekerrür edercesine yeniden finans piyasalarına dört trilyon dolar akıtıldı. Bol ve ucuz parayı dizginlenemeyen spekülasyon hırslarıyla finans sektörü, büyük emtia tüccarları ile dev gıda şirketleri memnuniyetle karşıladı. Doyumsuz kâr hırsları Ukrayna'da Rusya'ya karşı yürütülen askeri saldırıyla birleşince, son kırk yılın en yüksek enflasyon oranına neden oldu. Reel ekonomi yerine mali sermayenin kurtarılmasına öncelik verilmesinin reel ekonomi üzerindeki etkisi ağır ve yıkıcı oldu.

FED'in ucuz ve bol para politikasını kullanan diğer pek çok banka ve finans şirketi gibi, SVB de 2020 ve 2021 yıllarında FED'in ucuz parasını tepe tepe kullandı. Elleri biriken ucuz paranın büyük

bir bölümünü, paradan para kazanma ereğiyle çok güvenli yatırımlar olarak gördükleri devlet tahvillerine ve ipotège dayalı menkul kıymetlere yatırdılar.

Covide karşı mücadelede toplum sağlığı ve reel ekonominin korunması yerine finans sektörünün korunması politikalarının öncelikli politikalar olarak uygulanması ve Ukrayna üzerinden Rusya'ya karşı savaşın da başlatılmasıyla dünya çapında hızla tırmanan enflasyon, ucuz para döneminin sonunu getirdi. Ucuz ve bol para politikasının sınırlarına dayanan FED ve onu takip eden diğer ülkelerin merkez bankaları durgunluk yoluyla işçi sınıfı ve emekçilerin taleplerinin bastırılması anlamına gelen enflasyonla mücadeleye öncelik verdiler.

Rotanın yüksek faiz oranlarına çevrilmesi, ucuz ve bol paradan yararlanan finans sektörünü zora soktu. SVB'nin elindeki tahvillerin piyasa değeri faiz oranları yükseldikçe düştü. SVB'nin tahvillerinin politika faizinin baz oranındaki her 25 puanlık (%0.25 yüz) artış için 1 milyar dolar kaybettiği tahmin ediliyor. Politika faizinin yaklaşık 450 baz puan artırılması, bankanın varlık tabanındaki çöküşün açığa çıkmasıyla birlikte bankada

hesabı olanların bankaya hücum ettiler. 42 milyar dolarlık talep bankanın çöküşünü resmileştirdi.

Biden yönetimi, SVB'nin iflasının panik havası yaratarak sistemin tümüne sirayet etmesini önlemek için finansal yatırımcıların ve spekülâtorlerin parasını ve servetini korumak için "ne gerekiyorsa yapacağını" vaat ederek piyasalara güven vermeye çalıştı.

Kapitalist ekonominin hakim gücü mali sistemin tüm sektörleri ucuz para girişine o kadar bağımlı hale geldi ki faizlerdeki her artıştan ciddi şekilde etkilenmeleri kaderleri oldu. Paradan para kazanmanın yollarını arayan finans kapital, bunun da ancak işçi sınıfı ve çalışan kesimlerin sömürüsünün yoğunlaştırılmasıyla elde edileceğini bilecek kadar tarihsel sınıf bilincine sahiptir. SVB'nin iflasının nasıl bir boyut alacağını ve nerede, nasıl, hangi nedenle yeniden patlak vereceğini yaşayarak göreceğiz. Ancak bir şey kesin ki; savaş giderleri gibi batık bankaların zararları da işçi sınıfı ve emekçi halklara fatura edilmeye çalışılacaktır. Bu saldırının boşa çıkartılmasında işçi sınıfının karşı hamlesinin gücü, derinliği ve çapı belirleyici olacaktır.

Kapitalizm savaş demektir!

A. Vedat Ceylan

“Emperyalist tekeller arasında dünya ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, kârlı yatırım alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi.” (TKİP Parti Programı, s. 21)

Üretim araçlarının özel mülkiyeti-ne ve bunların kâr amacıyla işletilmesine dayanan bir serbest piyasa sistemi olan kapitalizmin ortaya çıkışı 16. yüzyıla kadar uzanır. 17. ve 18. yüzyıllar kapitalizmin kurumsallaştığı 19. ve 20. yüzyıllar ise kapitalizmin yarattığı “mezar kazıyıcısı” ücretli emekle çelişkilerin çatışmalara dönüştüğü yüzyıllardır. Kapitalizmin emperyalist aşamaya geçmesiyle birlikte meta dolaşımına sermaye dolaşımı eşlik eder.

Sistemin evrimi kiriz ve savaş, savaş ve krizler tarihidir. Savaş ve yıkımlar kapitalizmin tarihsel gelişimine eşlik etmiştir. I. ve II. emperyalist paylaşım savaşları doruk olsa da “ara evreler”de savaşı geçmemiştir. Tarihsel deneyimler bize bu “ara evreler”in bir sonraki büyük savaşa hazırlıkların yapıldığı süreçler olduğunu kanıtlamıştır. Yine tarihsel deneyimler ışığında biliyoruz ki emperyalist sistem, büyük krizleri militarist harcamaları artırarak ve nihayetinde savaş-yıkım ve “yeniden inşa” yolu ile aşabilme(!) çabasında olduğunu göstermiştir.

24 Şubat 2022’de Ukrayna üzerinden patlak veren ve birinci yılını geride bırakan emperyalist savaş bu çerçevede ele alındığında, II. Dünya Savaşı’ndan bu yana geçen sürenin büyük bir küresel savaşa hazırlık evresi olduğu görülecektir.

Ukrayna savaşı, NATO’nun on yıllardır Rusya sınırlarına kadar genişlemesiyle fiili olarak yaratıldı.

2014 yılında ABD ve NATO Ukrayna’da var olan otoriteyi devirmek için Ukrayna’daki “batı yanlısı” diye lanse ettikleri neo-Nazilerle birlikte bir darbe yaptılar. Bunu ülkenin doğusunda Rus nüfusu hedef alan ve sekiz yıl süren bir iç savaş izledi. Bu yıllar, Ukrayna’nın tepeden tırnağa modern silahlarla donatıldığı adeta NATO’nun fiili bir üyesi haline getirildiği yıllar oldu.

Savaş örgütü NATO’nun Rusya’yı çevreleyen genişlemesi, ABD ve Batılı emperyalistlerin küresel ekonomik ve jeopolitik çıkarlarının tetiklediği bu savaş, bir III. Dünya Savaşı dinamiklerini ne yazık ki fazlasıyla barındırmakta ve her geçen gün biraz daha buraya doğru evrilmektedir.

Her savaşta taraflar “meşru müdafaa” bulduklarını iddia ederler. “İlk kurşunu” kim sıktıysa savaşın onun başlattığı varsayılır ve buna, karşı tarafı “şeytanlaştırma” propagandası eşlik eder. Savaşın vahşi yansıması olarak verilen can kayıpları ve yıkımlar, savaşın “derin” nedenlerinin ve itici faktörlerinin ortaya çıkmasını kolaylaştırdığı gibi, geniş kitleler nezdinde deşifre olmasına yol açar.

Ukrayna savaşında da olan tam da budur.

İkinci yılına giren Ukrayna savaşı, ABD, NATO ve Batılı emperyalistler tarafından Rusya’ya karşı açık bir savaşa dönüşmüş bulunuyor.

Savaş ne Ukrayna topraklarının ne bir yalandan ibaret olan “Batı değerlerinin” ne de Ukrayna’da var olmayan “demokrasinin” ‘savunulmasıyla’ ilgilidir.

Bu savaş, Moskova’nın yenilgisini hedeflemekle birlikte Rusya’nın uçsuz-bucaksız zenginlik kaynaklarına el koymayı amaçlamaktadır. Olası böyle bir “başarı” Çin’in defterini dürmeye giden yolu da düzleyecektir.

Bu amaçlar doğrultusunda ABD ve NATO tüm “kırmızı çizgileri” ihlal ediyorlar.

Geçtiğimiz günlerde Kiev ve Varşova’yı ziyaret eden Joe Biden, “savaşın hedefi Rusya’nın stratejik yenilgisi” olduğunu ilan etti. ABD ve NATO, taraflar için “geri çekilmenin” mümkün olamayacağı fiili bir durum yaratmanın hesabındalar. Bundan da önemli ölçüde başarı elde etmiş görünüyorlar. Rusya’nın geri çekilmek gibi bir şansı bulunmuyor. NATO’da ha keza o eşiğe gelmiş bulunuyor. ABD ve Batılı emperyalistlerin geri çekilmesi prestij sarsılması, güvenilirliğinin onarılmaz şekilde yara almasına neden olabilir. Bu da NATO’nun dağılmasına yol açabilir. Bu savaşta “zafer”, her iki taraf için bir varoluş sorunu haline gelmiş bulunuyor.

Emperyalistlerin kuklası Nazi artığı Zelenski yönetiminin onay verdiği, NATO’nun “harcanabilir” olarak gördüğü

Ukrayna halkı ise tam bir trajedi yaşıyor.

Ukrayna halklarına “kazandık, kazanacağız” yalanları eşliğinde ağır bedeller ödetiliyor.

NATO’nun savaş medyası “büyük Rus kayıplarıyla” övünürken, Ukrayna’nın korkunç boyutlara varan kayıpları gizleniyor.

Bu savaşta şimdiye kadar 200 bin civarında Ukraynalı askerin öldüğü çeşitli raporlara yansımış bulunuyor. Her iki tarafta da genç kuşaklar bu savaşa kurban ediliyor.

Her gün “daha çok silah, daha çok para” için yapılan çağrılar, Ukrayna’nın daha çok yıkımına, daha çok can kaybına neden oluyor.

Emperyalist merkezler Ukrayna’ya tanklar ve uçaklar sevk ederek bir “çözüm” elde edemeyeceklerini bildikleri için NATO birliklerinin konuşlandırılmasını bile seçenekler arasında görebiliyorlar.

Biden’in Kiev ziyareti, bir taraftan NATO içindeki “çatlak sesleri” kısmak olsa da esas olarak ‘ahaliyi’ “bir sonraki adım” olarak öngörülen NATO güçlerinin sahada konuşlandırılmasına alıştırmaktır.

Biden, Varşova’da yaptığı konuşmada, “bu çatışmada söz konusu olan, tüm dünyadaki demokrasilerin özgürlüğüdür” diyerek, bilumum ahaliye savaşa katılma çağrısı yapmaktadır.

Bu savaşın küreselleşmesine, bir III. Dünya Savaşı’na evrilmesine yapılan çağrıdır.

ABD’nin ‘savaş basını’ ününü çoktan hak etmiş olan gazetelerinden Wall Street Journal, “ABD’nin Ukrayna’daki seçimi” başlıklı yazısında “Barışa giden en hızlı yol, Putin’i yenmektir” diyerek, savaş kışkırtıcılığı yapmaktadır. Savaş tarihsel bağlamından kopartılarak, “Putin’in çılgınlığı” ile tarif edilerek, geniş kitlelerin bilinci karartılıyor.

Ukrayna savaşı öncesi emperyalistlerin Irak, Afganistan, Libya, Suriye ve daha birçok yerde neden oldukları savaşlar, işlenen suçlar bu savaşın gölgesinde perdelenmek isteniyor.

Oysa NATO ve Rusya arasında Ukrayna üzerinden yaşanan savaş, Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra ABD tarafından başlatılan ve bitmek bilmeyen bir dizi savaş ve iç savaşın devamı olmakla birlikte, taşıdığı tehlikeli dinamiklerle bir III. Dünya Savaşı’na evrilme potansiyeline de sahip ve en korkunç olanıdır.

Her ne kadar “savaşı başlatan”, “ilk kurşunu” sıkan taraf Rusya olsa da ABD liderliğindeki emperyalist Batı bloku ve savaş aygıtı NATO da bu savaştan en az Rusya kadar hatta daha fazlasıyla suçludurlar.

Rusya, savaşın öngünlerinde Putin’in açıklamalarıyla netleştirdiği gibi, Çarlık Rusya’sının mirasçısı emperyalist bir devlettir.

Putin Rusya’sının iç ve dış politikasının ekseninde bu maya, bu kimlik hakimdir.

Bu çerçevede ele alındığında Rusya’nın Ukrayna’ya saldırısı emperyalist müdahaledir. Bu böyle olmakla birlikte, halen Ukrayna’da sürmekte olan savaşın tek sorumlusu hiç de yalnızca Rusya değildir.

Her iki tarafında uğruna savaştıkları çıkarlar ne Rusya emekçi kitlelerinin ne de Batı’nın emekçi kitlelerinin değil, kapitalist egemen sınıflarının çıkarlarıdır. Bu gerçek her geçen gün geniş emekçi kitleler tarafından daha da anlaşılır hale gelmektedir. Savaşın birinci yıldönümünde Washington başta olmak üzere ABD’nin birçok eyaletinde her türlü manipülasyona rağmen, yüzbinler savaşa karşı sokaklardaydı. Berlin’de en az 50 bin olmak üzere, Almanya’da birçok kentte emekçiler “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!” sloganlarıyla sokaklardaydı. Arjantin İspanya, Gana, İngiltere, Kanada, Avustralya, yani dört kıtada emekçiler savaşın birinci yılında emperyalist savaşa dur demek için “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!” için ayaktaydılar.

Savaşı durdurabilecek yegâne güçte budur ve büyütülmelidir.

İsrail'de ırkçı-dinci hükümet sallanıyor

E. Bahri

İsrail'in önde gelen kriminal siyasetçisi kabul edilen Binyamin Netanyahu başkanlığında kurulan hükümet en ırkçı, en dinci, en sağcı partiler koalisyonundan oluşuyor. Filistinli gençleri katletmeyi "rutin" bir uygulama hâline getiren bu hükümet, kurulduktan kısa süre sonra yargıyı ele geçirmek için harekete geçti. Netanyahu hükümeti "Yargı reformu" adı altında gündeme getirilen yasal düzenleme ile yargıyı denetim altına almak istedi. Buna tepki olarak başlayan kitle gösterileri 27 Mart Pazartesi günü fiili bir genel greve dönüştü. Bu ise, ırkçı-dinci koalisyonu içinden çıkılması zor bir ikileme karşı karşıya bıraktı.

Hükümet karşıtı gösterileri organize edenler 29 Mart Çarşamba günü büyük bir gösteriye hazırlanıklarını ilan etmiş, yeni eylem biçimlerine baş vuracaklarını belirtmişlerdi. Ancak, yargı reformuna karşı çıkan Savunma Bakanı Yoav Gallant'ı görevden alan Netanyahu, yangına benzin dökmüş oldu. Çarşamba günü için planlanan büyük eylem Pazartesi kendiliğinden gerçekleşti. Kitlemel gösteriler ve grevler ülkenin dört bir yanına yayıldı.

İrkçı-dinci koalisyon kitle gösterilerinin bu boyuta varmasını beklemiyordu. Zira koalisyon bileşeni faşist zihniyetli politikacıların yaptığı açıklamalar, kendilerini tüm İsraililere dayatma konusundaki pervasızlıklarını gözler önüne sermişti. Hükümette yer alan bu zihniyetin temsilcileri, Filistin halkının varlığını bile reddediyorlar. Onlara göre Filistin halkı diye bir şey yoktur ve bu İsrail düşmanları tarafından uydurulmuştur. Öte yandan, olmadığını iddia ettikleri bu halkı birkez daha topraklarından sürmek gerektiğini de pişkince söylüyorlar.

İsrail rejimi ırkçılığı ve Yahudi kökten dinciliğini o kadar körükledi ki, geçmişte marjinal olan "aşırı" ön takısıyla anılan partiler iktidara ortak olacak güce ulaştılar. Paçasını kurtarma telaşında olan Netanyahu ise, onlarla anlaşmak konusunda bir sorun yaşamıyor. Ne de olsa ufak bir ton fark dışında tümü de aynı zihniyeti temsil ediyorlar.

İrkçı dincilik bu defa sadece Filistin halkı için değil, kendilerinden olmayan diğer Yahudiler için de ciddi bir risk oluşturmaya başladı. İsrail gibi "yamalı boğça" görüntüsü olan bir devlet için bu

durum büyük bir açmaz. Saldırgan/yayılmacı bir dış politika izleyen bu devletin iç bütünlüğünü yitirmesi, varlık yokluk tartışmalarını gündeme getiriyor. Nitekim eski İsrail başbakanlarından Naftali Bennett yaşanan kriz için, "İsrail, Yom Kippur Savaşı'ndan bu yana hiç olmadığı kadar büyük bir tehlike altında" yorumunu yaptı. Önceki Başbakan Yair Lapid ise Savunma Bakanı'nı görevden alan Netanyahu için, "İsrail Başbakanı, İsrail Devleti'nin güvenliği için bir tehdittir." ifadelerini kullandı.

Netanyahu bu tür açıklamaları çok umursamıyordu. Ancak kitle hareketinin beklenmedik hızla büyüüp bir tür fiili genel greve dönüşmesi durumu değiştirdi. Hem Netanyahu'nun partisi Likud hem de koalisyon içinde bir kriz patlak verdi. Zira sokağın gücü öyle bir noktaya ulaştı ki, hükümet geri adım atsa da atmasa da ciddi sorunlarla yüz yüze kaldı. Kendi partisinden olan bakanı görevden alan Netanyahu, geri adım atmaya meyledince, aşırı dinci-ırkçı partiler hükümetten çekilme tehdidinde bulundular.

Bir tür iki ateş arasında kalan Netanyahu, şu veya bu şekilde pes etmek zorunda kalacaktı. İsrail'e özel himaye sağlayan ABD emperyalizmi bu konuda Netanyahu'nun arkasında durmadı. Geniş tepkilere neden olan "yargı reformu" hamlesinin geri çekilmesini istedi. Elbet-

te sorun bundan ibaret değildi. Pazartesi günü birçok iş kolunda greve gidildi. Ancak asıl tehdit İsrail'in en büyük işçi sendikası Hastadrut'tan geldi. Netanyahu'nun düzenlemeyi durdurduğunu açıklamaması halinde en kısa sürede genel greve gidileceğini ilan eden sendika, hükümeti tam bir açmaza düşürdü. Çok sayıda partiden oluşan hükümetin genel grevle desteklenen bir kitle hareketiyle başa çıkması mümkün değildi. Durumu fark eden Netanyahu, hükümet ortaklarından gelen çekiliriz tehditlerine rağmen geri adım atmak zorunda kaldı. Pazartesi akşamı yargı düzenlemesini ertelediğini açıklayan Netanyahu ağır bir hezimet yaşamış oldu.

İrkçı-dinci hükümeti oluşturan partiler, gelişen hareketi şiddetle bastırmayı denemeye yatkındır. Ancak İsrail'deki yapı bu konuda aşırıya gidilmesine engel olmuş görünüyor. Zira Filistinlilere karşı terör estirmekte pervasız olan Siyonist rejimin kolluk kuvvetleri, aynısını Yahudilere karşı uygulamaktan kaçındılar. Böyle bir şeye girişselerdi kolluk kuvvetlerinin parçalanması söz konusu olabilirdi. Nitekim daha önce orduda görev yapmayı reddeden yüzlerce subay olduğu, bazı yedek askerlerin de görev yapmayı reddettikleri haberleri basına yansımıştı. Bundan dolayı yer yer çatışmalar yaşan-

sa da polis şiddetini aşırıya götürmekten kaçındıkları gözlemlendi.

Filistin halkına karşı ırkçı-saldırgan bir politika izleyen Siyonist sistem, Yahudilere kısmen de olsa belli demokratik haklar tanıyor. Bu hakların Yahudilerin de elinden alınmak istenmesine duyulan tepki kitle hareketini tetiklemiş, kısa denebilecek bir zaman diliminde bu boyuta ulaşmasına neden olmuştur. Hareket şimdilik hedefine ulaşmış görünüyor.

Netanyahu geri adım attığını duyurduktan sonra kitleler alanları terk etmedi. Dolayısıyla hareket şimdilik hedefine ulaşmış olsa da hemen durulmayabilir. Durulsa bile, Siyonist rejimde oluşan çatlak ortadan kalkmayacaktır. Dolayısıyla ırkçı-dinci hükümetin bu krizi atlattığı henüz belli değil. Geri adım atılmasını "anarşiye teslim olmak" sayan partilerin nasıl bir tutum alacağı da henüz netleşmiş değil. Söyledikleri gibi hükümetten çekilirlerse, Netanyahu için kabus senaryosu olur. Zira dokunulmazlık zırhı ortadan kalkacak, bu ise hapsi boylamasına yol açabilir.

Bu arada, büyük bir güce ulaşan kitle hareketinin nasıl bir seyir izleyeceği ise önümüzdeki günlerde belirginleşecektir. Temel talebi şimdilik kabul edilmiş olsa da gücünden aldığı bir özgüvenle, hareketin farklı taleplerle devam etme olasılığı var. Bu arada Netanyahu gibi azgın birine geri adım attırması olsa da hareketin zayıf yönleri olduğunu da vurgulamak gerekiyor. Örneğin hareket milyonlarca Filistinliyi kapsamadı. Oysa böyle bir tablo yaratılabilseydi hareket hem güçlü bir desteğe sahip olur hem de Siyonist rejimin ırkçı politikalarının sorgulanmasına kapı aralayabilirdi. Ancak hareket her yönüyle sistem içi olduğundan, hükümetin Filistinlileri katletmesine bir itiraz yükseltmedi. Buna karşın İsrail gibi bir ülkede bu kadar kitlemel bir hareketin gelişmesi önem taşıyor. İleriye dönük nasıl bir etki bırakacağını kestirmek zor olsa da gelişen kitle hareketinin İsrail toplumunda aşırı ırkçı ve kökten dincilere karşı ciddi bir tepkinin oluşmasına zemin hazırlama ihtimali yüksektir. Zira yaşanan sorunların yargıda düzenleme yapmanın ötesine giden farklı boyutları da var. Bu ise taraflar arasındaki çatışmanın devam edeceğine işaret ediyor.

İşçilerin iradesini çiğneyen ver.di yine sattı

Almanya'da uyarı grevleriyle devam eden ve son olarak sendika üyelerinin yüzde 85,9 oranında büyük bir çoğunlukla süresiz grev lehinde irade beyan etmelerinin (8 Mart) üzerinden 48 saat geçmeden ver.di şefleri Deutsche Post'un görüşmelere başlama çağrısına uyarak yaptıkları gece yarısı görüşmelerinde yaklaşık 160 bin çalışanı kapsayan toplu iş sözleşmesini imzalayarak kelimenin gerçek anlamıyla bir satış gerçekleştirdiler.

Görüşmeler başkanlık yapan ver.di sendikasının başkan yardımcısı Andrea Kocsis, imzaladıkları satış sözleşmesini "iyi bir sonuç" olarak pazarladı.

İşçilerin 12 ayla sınırlı olmasını istedikleri TİS anlaşmasını 24 ay süreyle 2024 yılı sonuna kadar geçerli olacak şekilde imzalayan şefler, işçilerin talepleri yerine Deutsche Post yönetiminin isteklerini kabul ettiler.

Daha önce işçilerin yüzde 85,9 oyla reddettiği ilk tekliften neredeyse hiçbir farkı olmayan anlaşmayı "iyi bir sonuç" olarak ilan ediyorlar.

"Ver.di'nin Deutsche Post'taki hileli toplu sözleşmesine hayır!" diyerek yapılan satış anlaşmasını eleştiren Posta Eylem Komitesi, açıklamasında şunları ifade etti:

"Ver.di yetkilileri bizim okuyamadığımızı ve hesap yapamadığımızı inanıyor olmalı. Yeni teklifte yer alan uzun vadeli artışlar ilk teklifle neredeyse aynı. İlk teklifte, Ocak 2024'ten itibaren ayda 150 Avro ve Aralık 2024'ten itibaren 190 Avro olmak üzere iki parça halinde toplam 340 Avro'luk bir artış olması gerekiyordu. Şimdi Nisan 2024'ten itibaren bu 340 Avro olacak.

Posta ayrıca bize daha önce 3 bin avroluk vergisiz enflasyon tazminatı teklif etmişti, ilk teklifte 24 aylık vadeye eşit olarak dağıtılmıştı. Şimdi ise bu yılın Ocak-Nisan ayları arasında ayda 255 avro, Mayıs 2023'ten Mart 2024'e kadar ise her ay 180 avro alacağız."

Satış anlaşmasından sonra 11 Mart günü 2500 katılımcının yer aldığı bir iç video konferansında ver.di yetkilisi Teusche şunları söyledi: "Mümkün olanı elde ettiğimizden oldukça eminiz". Deutsche Post'un iş konseyi başkanı Gabi Günzau da onu destekleyerek, "İşverenler bir sent bile fazla vermeye hazır olmadıklarını çok ikna edici bir şekilde ortaya koydular" diyerek, işçileri korkutarak satış anlaşmasını kabul etmeye zorladılar. "Bir sent bile fazla vermeye hazır olmadıklarına ikna" olan sendika şefleri, grev kararı almak için sendika üyelerinin en az

yüzde 75'inin üzerinde bir onaya karşılık satış anlaşmasının onaylanması için ise yüzde 25'lik bir onayın yeterli olmasına güvenerek işçileri sindirmeye çalışıyorlar.

Geçen yıl 8,4 milyar avro kâr eden Deutsche Post'la yapılan anlaşmanın şirkete maliyeti yılda 400 milyon avroya, toplamda ise 800 milyon avroya mal olacak. Öte yandan Deutsche Post, borsa hissedarları için bu yıl, bu miktarın beş katından fazla yani iki milyar avronun üzerinde temettü dağıtacak. Posta, ayrıca hisse fiyatını canlandırmak için bu yıl ve gelecek yıl 2,2 milyar avroyu kendi hisselerinin geri alınması için kullanacağını açıkladı. Milyarlarca avro da hisse fiyatlarındaki artışlar yoluyla hissedarların cebine girmiş olacak.

Post AG'nin 20 üyeli denetim kurulunda, aralarında Thomas Koczelnik, Thomas Held, Stefanie Weckesser, Mario Jacobasch, Ulrike Lennartz-Pipenbacher ve Gabriele Gülzau'nun yanı sıra ver.di sendikasının görevlileri Rolf Bauermeister, Stephan Teuscher ve Andrea Kocsis'in

yer alıyor. Ver.di'den yılda bir milyon avronun üzerinde maaş alan on görevli ve iş konseyi üyesi bulunuyor. Satış anlaşmasını yapan komiteye başkanlık yapan ver.di görevlisi Andrea Kocsis, Deutsche Post'ta denetim kurulu başkan yardımcılığı görevini de sürdürüyor. Bu hizmetine karşılık olarak Deutsche Post'tan da yılda çeyrek milyon avro alıyor.

Uyarı grevlerini kazanma amacıyla örgütleyip sürdürmek yerine işçilerin enerjisini emmenin aracı yapan sendika şefleri, grev oylamasına da bu oyunun bir parçası olarak gündeme almak zorunda kaldılar. İşçilerin yüzde 85,9 gibi yüksek bir oranda süresiz grev "evet" demesinden korkan sendika şefleri, şirket yönetimiyle yaptıkları gece yarısı anlaşmayla ihanetlerine bir yenisini eklemiş oldular. Bu ihanet ve satış anlaşmalarını boşa çıkartmanın biricik yolu işçilerin gerçek devrimci birliğinin sağlanmasından geçiyor. İşçiler kendi komitelerini kurarak kaderlerini kendi ellerine almak zorundadırlar.

Toplumdaki engellileri, psikolojik ya da fiziksel rahatsızlığı olanları ortadan kaldırma politikası çoğunlukla Naziler döneminde çağrıştırır. Oysa bu politikanın "zamana uyduurulmuş" halini bugünün "modern/demokratik" kapitalist devletlerinde de görmek mümkün.

Hitler'in başını çektiği faşist rejim, "ari ırk" yaratma politikasına bağlı olarak hasta ve engellileri ortadan kaldırma politikasına başvuruyordu. Bugün ise, sistemin artı-değer sömürsü için gerekli olmadıkları düşünülen o insanlara "gönüllü" şekilde ölümü tercih etmeleri telkin ediliyor.

Hasta ve engellilere "ötenazi" yapma "hakkı" tanıyan Kanada hükümeti, bir tür "teşvik" politikası da uyguluyor. Cumhuriyet gazetesinin internet sayfasında yayınlanan Sarp Sinan Hacır imzalı haberde, Kanada hükümetinin "ötenazi hakkı" kapsamında hazırladığı yasa ile bir tür "ölümü teşvik kampanyası" baş-

Kapitalizm: "Öldür para kazan" sistemi!

lattığına dikkat çekiliyor.

Habere göre, 2016'da ötenazi yasası çıkaran Kanada hükümeti, yasayı değiştirerek kapsamını genişletiyor. "Yakın bir gelecekte ölmesi öngörülen ya da ciddi ve geri döndürülemez hastalıkları olan bireyler için ötenazi hakkı" öngören Kanada hükümet bir adım daha ileri gitmek istiyor. Kapsamını genişlettiği ancak tepkiler üzerine geri çekmek zorunda kaldığı yasa ile "ötenazi" yapma kararı almayı kolaylaştırmak istiyor. Yasa şimdilik geri çekilse de hükümet hedeften vazgeçmiş değil.

Haberde örneklerle anlatılanlar, Kanada hükümetinin sistem için "masraflı" kabul ettiği kişileri ötenazi kararı almak için teşvik ettiğini gösteriyor. Nitekim bu yasanın çıkması ve hükümetin "teşvikleri" sonucunda ötenazi kararıyla ölenle-

rin sayısında patlama olmuş.

Yasanın çıkarıldığı yıl bin kadar hasta ötenazi hakkını kullanırken 2021'de bu sayı 10 bine kadar çıktı ve ülkedeki ölümlerin yüzde 3,3'ü ötenazi kaynaklı oldu. Yasa da ötenazi için "ölümcül bir hastalığın" olması gerektiği yönündeki madde kaldırılmıştı. Yani hükümet, "demokratik hakların" kapsamını savundğunu öne sürerek, ötenaziye teşvik ediyor.

Bu yönde karar verdiği söylenen kişilerin bir kısmının bunu yoksulluktan yaptığı ortaya çıkıyor. Ölümcül sorunu olmayanlara "ötenazi yapın" diye "akıl veren" hükümet yetkilileri, bu politikayla sigorta şirketlerini memnun ediyorlar. Tabii hükümetin sağlık harcamalarında tasarruf yapma konusundaki "başarısı" da dikkat çekiyor. Bu başarıya imza atan

Kanada devleti "intihara meyilli olabilecek engellilere, yoksullara ve psikolojik sorunları olanlara" ötenazi önerisinde bulunuyor. Yani devlet, ötenazi yapma düşüncesi ya da isteği olmamasına rağmen insanlara "ölümü tercih edin ki, sizin masraflarınızdan kurtulalım" diye "tavsiyede" bulunabilecek kadar pişkin olabiliyor. Örneğin evine yürüyen merdiven takılmasını talep eden bir hasta ya ötenazi yapmasını öneriyorlar. Hasta evine rahat girip çıkmak için yardım talep ediyor, yetkililer "sen en iyisi ölümü seç, bizi de merdivenle uğraşma zahmetinden ve masraflardan kurtar" diyor.

Kanada, emperyalist/kapitalist devletler içinde "demokratik" olduğu var sayılan ülkelerden biridir. Ancak gördüğü üzere vahşi kapitalizmin temsilcileri için "demokratik haklar" başka anlamlar taşıyor. Kapitalist sistem kâr-zarar hesabına göre işlediği için, bu denklemde insan küçük bir ayrıntıdan ibarettir.

Almanya'da sermaye temsilcilerinin grevleri karalama kampanyası...

Almanya'da yüz binlerce kamu çalışanın gerçekleştirdiği 1992 yılındaki geniş kapsamlı grevden 30 yıl sonra, EVG ile Ver.di 27 Mart Pazartesi günü için eş zamanlı bir grev çağrısı yapmıştı. Bundan rahatsız olan kapitalistlerin örgütleri ve onların borazanı gibi çalışan medya grevi hedef alan bir karalama kampanyası başlattı. Sınıf kınıyla korkunun içiçe geçtiği bu saldırganlık kampanyasına sahte "insani kılıf" kılıf uydurmaya çalışıyorlar. Bunu yaparken de hak arama mücadelesine ve sendikalara hücum ediyorlar. "Muhtemelen önemli insani yardım teslimatlarını ve genel olarak sosyal bir arada yaşamayı engelleyecek" türünden lafları, "hepimiz aynı gemideyiz" teraneleriyle harmanlanıyorlar. "Şimdi sendikalar işkence aletlerini çekmecelerinden çıkarıyorlar" gibi argümanlara sarılan sermaye medyası, güya kapitalistleri aklamaya çalışıyor. Grevin yaratacağı "insani sorunlara" timsah göz yaşı döken bu medya, yüz binlerce insanın canına mal olan Ukrayna savaşına benzin dökenlerin borazanı olmakta sakınca görmüyor.

Grev kararının alınmasını takip eden saatlerde Demiryolları personel müdürü Martin Seiler, EVG'ye alelacele müzakerelere masasına dönme çağrısı yapmış ancak olumsuz yanıt almıştı. Bunu gerekçe gösteren Alman İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Steffen Kampeter, grev kararını "orantısız bir şekilde hareket" olarak niteledi. Sermeye sözcüsünün bu lafını "işaret fişeği" kabul eden burjuva medya ve sermaye birlikleri yoğun bir saldırı başlattılar.

Bavyera medya grubu grev kararını, "Şimdi sendikalar işkence aletlerini çekmecelerinden çıkarıyor" diye duyurdu. Pforzheimer Zeitung bunun bir uyarı grevi mi yoksa "çok daha fazla bir şey mi" olduğunu sordu. Handelsblatt, demiryolu ve kamu hizmeti çalışanlarının "Cumhuriyetin yarısını rehin almasını (...)" aşırı buldu. Mainz'in Allgemeine Zeitung'un ise merakını, "Bundan sonra ne olacak? Genel grev mi?" sorusu ile dile getirdi.

Deutsche Post grevi zamanında geniş tabanlı grevlerin sınırlandırılarak pratikte uygulanamaz olması için İngiltere'yi örnek alarak yeni yasal düzenlemeler isteyen kapitalistlerin sözcüsü Steffen Kampeter, cuma günü yaptığı açıklamada, "Böylesine orantısız bir şekilde hareket edenler grev hakkının kabul edilmesini tehlikeye atıyorlar" dedi. Bu sözler "pek

demokratik" olan Avrupalı kapitalistlerin hak arama mücadelesini baltalamak için akıllarına ilk gelen şeyin "grev yasağı" olduğunu açığa vuruyor. Bu arada Yerel Yönetim İşveren Birlikleri Federasyonu Başkanı Karin Welge'de koruya katılarak, "Sendikalar aşırıya kaçmamaya dikkat etmeli" diye açıklama yaptı.

Alman ve uluslararası tedarikçileri de kapsayan havayolu birliği BARIG Başkanı Michael Hoppe, "orantısız bir şekilde kitlesel olarak kısıtlanan hareketliliğin ulusal ve uluslararası trafik akışını, malların taşınmasını, muhtemelen önemli insani yardım teslimatlarını ve genel olarak sosyal bir arada yaşamayı engelleyeceğini" söyleyerek "insani" ve "ulvi" gerekçelerle grev hakkına saldırdı. Lojistik sektörü derneği BGL, grev kararını bir olanağa çevirmek için harekete geçerek pazar

günü kamyon sürüş yasağının kaldırılmasını talep etti. Buna göre, «trafik kaosu» ve «malların zamanında teslim edilememesi halinde on milyonlarca dolarlık kayıp» yaşanacak. Sanki grev belli işlerin aksatılması ve kapitalistlerin kar akışını kesmek için yapılmıyormuş gibi laflar ediyorlar. Onlara göre grev yapılsın ama hiç birşey aksamasın, hiçbir kapitalistin kaybı olmasın!

Alman Belediye İşverenleri Dernekleri Konfederasyonu (VKA) Başkanı ve Gelsenkirchen Belediye Başkanı Karin Welge, "Sendikalar aşırıya kaçmama dikkat etmeli" temennisini, "İşçiler, işverenleri ile aynı gemide olduklarını unutmamalı" martavallıyla süsledi. Oysa "aynı gemi" içinde bulunan kapitalist yolcuların kasaları dolup taşarken, işçilerin sefaletinin derinleştiği gerçeği orta yerde duruyor. Zaten grev kararlarının alınması tam da sınıflar arası gelir uçurumunun bu kadar derinleşmesidir.

Böylesine kapsamlı ve önemli grev kararı öncesinde EVG başkanı Martin Burkert'in, Almanya'da zaten oldukça kısıtlı olan grev hakkı için "bizim de çok sorumlu bir şekilde kullandığımız keskin bir kılıç" demesinin, işçi hareketine karşı düşmanın yürüttüğü saldırıdan çok daha büyük bir tehlikeyi içerisinde barındırdığını şimdilik vurgulamakla yetinelim.

Avrupa'nın diğer ülkelerine kıyasla daha az grevin gerçekleştiği Almanya'da, tekelerinin asıl korkusu Fransa, İngiltere, Yunanistan ve Portekiz'deki grevlerin birbirlerini motive ederek Almanya'da daha güçlü bir yankı bulmasıdır.

Sri Lanka'da İMF programına karşı grev

Sri Lanka'da yüz binlerce kamu ve özel sektör çalışanı işten çıkarmalara, demokratik haklara yönelik saldırılara ve İMF ile yapılan anlaşmaya karşı 15 Mart günü bir günlük grev gerçekleştirdiler. Genel grevden hastaneler, okullar, üniversiteler, postane, telekomünikasyon ve elektrik şirketleri gibi hizmet sektörleri etkilendi ve tüm bu sektörlerde işler durma noktasına geldi.

Ülkenin kuzeyindeki savaştan harap olmuş Jaffna kenti sakinleri de dahil olmak üzere Sinhala ve Tamilce konuşan işçiler, egemen sınıf ve yöneticilerinin körüklediği dini ve etnik bölünme-

leri aşarak greve katıldılar. Wickremesinghe hükümeti grevi önlemek için 14 Mart günü önemli sektörlerdeki Asgari Hizmet Yönetmeliği'ni demiryolları ve posta hizmetlerini de kapsayacak şekilde genişletti. Enerji, petrol, liman, sağlık ve ulaştırma sektörlerinde grev zaten yasak.

Ülke çapındaki grevden önce kabine sözcüsü ve Medya ve Ulaştırma Bakanı Bandula Gunawardhena, işçilerin eyleminin "vatana ihanet" ve İMF ile 2.9

milyar dolarlık kredi için yürütülen müzakerelere "sabotaj" olduğunu ve Asgari İşletme Yönetmeliği'ni ihlal edenleri "yasaların tüm sertliğiyle" cezalandırmakla tehdit etti.

Bandula Gunawardhena'nın tehditleri gibi hükümetin grevi bastırmak için tren istasyonlarına ve Kolombo limanına silahlı askerler yerleştirmesi de greve yüz binlerce işçi ve çalışanın greve katılmasını engelleyemedi.

Uluslararası Para Fonu (İMF) tarafından dikte edilen önlemler arasında işçiler üzerinde daha ağır bir yük oluşturacak yeni bir ücret vergisi, faizlerin yükseltilmesi, elektrik ve diğer kamu hizmetleri için daha yüksek katkı payları, fazla mesai ücretlerinde kesintiler, devlete ait işletmelerin özelleştirilmesi ve kamu sektöründe on binlerce kişinin işten çıkarmalar yer alıyor. Grevciler tüm bu önlemlerin geri çekilmesini ve yüksek hayat pahalılığını telafi etmek için 20 bin rupi (228 Euro) ödenek verilmesini istiyorlar.

Bosna'da gerçekleşecek Avrupa Kadın Konferansı'na doğru

26 Şubat 2023 tarihinde ülkenin dört bir yanından gelen kadınların katıldığı bir günlük toplantı gerçekleşti. 3. Dünya Kadın Konferansı'nın değerlendirilmesinin yapıldığı, eksiklikler, aksaklıkların vurgulandığı, eleştiri ve özeleştirelerin yapıldığı toplantıda canlı tartışmalar yapıldı.

Avrupa Kıtası Kadın Konferansı için çalışmalar başladı. Almanya'da da Tunus'ta Eylül 2022 de gerçekleşen 3. Dünya Kadın Konferansı'nın başarı ile sonuçlanmasının ardından yerli ve yabancı kadın örgütleri önümüzdeki süreçleri örgütlemek üzere kolları sıvadılar.

26 Şubat 2023 tarihinde ülkenin dört bir yanından gelen kadınların katıldığı bir günlük toplantı gerçekleşti. 3. Dünya Kadın Konferansı'nın değerlendirilmesinin yapıldığı, eksiklikler, aksaklıkların vurgulandığı, eleştiri ve özeleştirelerin yapıldığı toplantıda canlı tartışmalar yapıldı. Konuşulan birçok sorunun arasında Türkiye'den gelen delegelerle ilgili sorun da dile getirildi. Türkiyeli delegelerin bir kişi eksik olmalarına rağmen, bunu bildirmemeleri ve Dilbent Türker'in delege olması ile ilgili sorunun ancak son anda aşılabildiğine değinildi.

Toplantıda, haziran ayının başında Bosna'nın başkenti Sarajevo'da gerçekleşecek olan Avrupa kıtası kadın toplantısını örgütlemek üzere Almanya'dan delegeler de seçildi. Seçilen 4 delege arasında Pia'dan iki kadın arkadaşımız da bulunuyor. Arkadaşlarımızdan biri Essen bölgesinden Courage kadın örgütü tarafından önerilmişti.

Seçilen delegeler haziran ayında Sarajevo'daki Avrupa Kıtası Konferansı'nı örgütlemekle görevli olacaklar. Avrupa'nın tüm ülkelerinden Bosna'da konferansa katılacak delegeler kendi arasından Avrupa Kıtası Koordinasyonu'nu seçecek. Avrupa Kıta Koordinasyonu diğer kıtaların koordinatörleri ile 2027 yılında yapılması planlanan 4. Dünya Kadın Konferansı'na ve önümüzdeki yıl Nepal'de

yapılacak olan teorik toplantıyı örgütleyecekler.

Toplantıda aralarında TOMİS'in de bulunduğu değişik ülkelerden ve kıtalardan kadınların gönderdikleri mesajlar okundu. TOMİS'in mesajının okunmasının ardından İCOR adına toplantıya katılan Monika Gärtner sahneye adeta fırlayarak Dilbent'le ilgili konuşmak istediğini söylediğinde salonda alkış koptu. Monika, Dilbent'in 25 Kasım Kadına Şiddete karşı Mücadele Günü'nde kadınların yürüyüşünü engelleyen polis tarafından gözaltın alındığını, gözaltında bacağı kırıldığını, daha sonra Dilbent'in sosyal medyada paylaştığı, kırık alçılı bacağı ile gülümseyen yüzü ve ışıldayan gözleriyle zafer işareti yapan resminin yanında gözaltından çıktığını yazdığına değindi.

Sözlerini işte bu "tipik Dilbent!" cümlesiyle bitirdi. Ardından tüm salon bu genç direnişçi devrimci kadının mücadelecili ruhunu coşkulu alkışlarla selamladı.

Bu alkışlar özünde, Dilbent şahsında dünyanın değişik coğrafyalarında direnen kadınların, dünyanın başka kıtalarında kadınlara büyük bir moral motivasyon olduğunu bir kanıtıydı...

TOMİS adına gönderilen ve Dünya Kadın Konferansı sitesinde kısaltılarak yayınlanan mesajın tercümesi aşağıda:

SEVGİLİ YOLDAŞLAR,

3. Dünya Kadın Konferansı'nın üzerinden 6 ay geçti. Tunus'ta dile getirdiğimiz talepleri var gücümüzle hayata geçirmeye ve işçi sınıfının haklı ve meşru mücadelesini güçlendirmeye çalışıyoruz.

... İrili ufaklı kazanımlar elde etmemize rağmen sermayenin AKP iktidarı yeni saldırı dalgaları başlatıyor. Burada gözümüzün önünde bir katliam yaşanıyor. Deprem bir katliama dönüştü. Enkaz altından insanların çılgınlıkları duyulurken, ağır iş makineleri kullanılarak enkaz kaldırılıyor, hayatta olanlar katlediliyor. Halkımız ölüme ve açlığa mahkûm edilmiştir. Bu deprem de grevleri, direnişleri ve protestoları yasaklamak için bir fırsat olarak kullanıldı. İşçiler sebepsiz yere işten çıkarılıyor, işçi ve emekçinin dayanışma seferberliği kırılmaya çalışılıyor. Her zaman olduğu gibi, devrimciler, ilerici güçler ve devrimci sendikalar şimdiden seferber oldu. Tarihimizden ders alıyor, örgütlü mücadeleye devam ediyoruz. Tüm kalbimizle hissettiğimiz siz yoldaşların dayanışması Türkiye halkına güç ve umut veriyor. İnsan yaşamı ve varoluşu için örgütlü mücadeleyi, soyguncuların egemenliğini yıkmak için sürdüreceğiz. TOMİS sendikası adına hepinizi selamlıyorum. Kapitalist sömürü sisteminin her mekanizmasını örgütlü birlik içinde yeneceğiz.

Yaşasın uluslararası dayanışma!

Portekiz'de grev

Portekiz'de 17 Mart günü kamu sektöründe ücret artışları talebiyle ülke çapında bir günlük grev yapıldı. Grevler ağırlıklı olarak hastanelerde, okullarda ve çöp toplama işlerinde gerçekleşti. Sendikalar ücret artışlarının yanı sıra fiyat kontrolleri ve kira artışlarının durdurulmasını da talep ediyorlar.

Bir günlük grevden sonra, 18 Mart günü de

Lizbon'da sokaklara çıkan binlerce kişi bir kez daha yüksek enflasyona karşı ücretlerin yükseltilmesi taleplerini haykırdılar.

Gösterinin çağrısı CGTP Sendikası tarafından yapıldı. Portekiz'de resmi enflasyon artışı şu anda yüzde 7,4, asgari ücret ise 760 Euro'dur.

8 Mart'ta ortak ses: Dayanışma ve mücadele!

S. Soysal

11 ili etkileyen, on binlerce insanın yaşamını yitirdiği, yüz binlerce insanın yaralandığı Maraş depremlerinin üzerinden bir ayı aşkın zaman geçti. Sermaye devletinin enkaz altında kaldığı ve AKP-MHP iktidarının tüm kurumlarıyla tepeden tırnağa çürümüşlüğüne açığa çıktığı bu süreçte, depremi yaşayan emekçiler yaşam savaşı vermeye devam ediyor. Bölge halkı, ilerici ve devrimci güçlerin destek ve dayanışmasıyla ayakta kalma mücadelesi verirken, suçüstü yakalanan Saray rejimi seçimlere odaklanarak bir dönem daha iktidarda kalmanın hesabını yapıyor. Deprem en ağır yıkımını yaşayan emekçilerin bitmek bilmeyen acıları ve öfkesi ise büyümeye devam ediyor.

Bu yılki 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü bu atmosfer altında karşıladık. Kapitalist sömürü düzenine karşı kadın işçilerin mücadele çağrısı olan 8 Mart'ta, bir doğal afet olan depremin, bizzat sermaye sınıfı ve iktidar eliyle bir katliama dönüşmesine karşı öfke ve tepki öne çıktı. Aynı zamanda depremin yıkımını en ağır şekilde yaşayan başta kadınlar olmak üzere tüm emekçilerle dayanışma damgasını vurdu.

Türkiye'nin dört bir yanında, çok sayıda il ve ilçede kadınlar, her yıl 8 Mart'ta olduğu gibi bu yıl da iktidarın kadın düşmanı politikalarına karşı çıktılar. Dahası depremin yarattığı ağır yıkımın sorumlularından hesap sormak için başta kadınlar ve çocuklarla dayanışmayı büyütme için alanlarda yerlerini aldılar.

Kuşkusuz bu eylemlerin en önemlisi deprem bölgesinde gerçekleşenlerdi. Gerek depremin ardından bölgede dayanışma içinde bulunan kadınlar gerekse 8 Mart vesilesiyle deprem bölgesine ziyaret gerçekleştiren güçler tarafından gerçekleşen eylemlerde öfke öne çıktı. Yakınlarını, evlerini, işlerini, kentlerini kaybeden ama bu yıkıma direnen ve büyük bir çabayla ayakta kalma savaşı veren kadınlar 8 Mart eylemlerinin temel özneleriydi.

Türkiye'nin dört bir yanında gerçekleşen eylemlerde devletin milyonlarca insanı açık bir şekilde ölüme terk etmesine karşı büyük bir öfke vardı. İlk günlerde bölge halkının yüksek sesle dillendirdiği "devlet nerede" haykırışları, eylemlerde hesap sorma çağrılılarıyla birleşti. Tribün-

lerden ve sonra parça parça eylemlerden yükselen "Hükümet istifa!" sloganı, tüm 8 Mart eylemlerine damga vuran temel bir slogan olarak öne çıktı.

Depremin ardından enkaz altında insanlar ölüme terk edilirken ve milyonlarca insan yıkıntıların arasında bir başlarına bırakılırken, günler boyunca "devlet" ortalıkta yoktu. Ama devlet, ilerici güçlerin çadırlarını yıkarken, katliamın sorumlularını protesto eden halkı gözaltına alırken oradaydı. Aynı şekilde 8 Mart'ta da "gerçek görevini" yerine getirmek için görev başındaydı. Ankara'da "Hükümet istifa!" diyen kadınlar gözaltına alınırken, Taksim'de binlerce kadın meydanlara çıktığında devlet oradaydı. Her yıl olduğu gibi bu yıl da İstanbul'daki Gece Yürüyüşü sırasında bölge abluka altına alındı, kadınların Taksim'e çıkmaları engellendi, yürüyüş sırasında önleri kesildi ve eylemin sonunda şiddet uygulanarak kadınlar gözaltına alındı.

8 Mart eylemleri dışında fabrikalarda 8 Mart gündeminin çok daha sönük geçtiğini söyleyebiliriz. Sendikal bürokrasinin kadın işçilerin örgütlenmesi gibi bir gündemi olmadığı için, 8 Mart günü fabrika içlerinde (o da sınırlı sayıda) seremoniler gerçekleştirildi. Ancak deprem gerekçesiyle pek çok sendika yönetimi, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü "unuttu". Özünde ise deprem yıkımını "fırsata çevirdi". Her yıl fabrikalarda ey-

lemler düzenleyen ve alanlara çıkan Birleşik Metal-İş, Genel-İş gibi sendikaları saymazsak, geleneksel sendikal yapılar 8 Mart gündemini yok saydılar. Deprem bölgesinde örgütlü olan sendikalar, bu bölgelerde ağır bir yıkımı yaşayan üyeleri için dahi kılları kıpırdatmadılar. Sendika bürokratları attıkları her adımda, depremin başından itibaren sermaye iktidarıyla birlikte enkazın altında kaldıklarını göstermeye devam ettiler.

Ülke çapında gerçekleşen 8 Mart'ın ortak çağrısı depremin yol açtığı yıkıma karşı mücadele ve dayanışmayı büyütme çağrısı idi. 8 Mart, depremlerle birlikte açığa çıkan bu görevlerin tepe noktası oldu. Zira, deprem bölgesinde özellikle kadınlar ve çocukların barınma, hijyen, sağlık sorunları tüm ciddiyetiyle devam ediyor. Sağlıksız ortamlarda şiddete adeta davetiye çıkartılıyor. Çok sayıda insanın bir arada kaldığı çadırlarda, tüm bakım yükünü kadınlar omuzlamak zorunda kalıyor. Bugüne kadar büyük oranda destek ve dayanışmayla ayakta kalan kadınların gelecek kaygıları her geçen gün artmaya devam ediyor. Bölgedeki kadınlarla dayanışmayı sürdürmenin yanı sıra, tüm yaşamsal ihtiyaçları karşılaması gereken sermaye iktidarına karşı mücadelenin örgütlenmesi 8 Mart'ın ardından da güncel bir sorumluluk olmaya devam ediyor.

Aynı zamanda mart ayıyla birlikte seçim sürecinin startı verilmiş durum-

da. Her türlü cemaat ve tarikatın koalisyonu olan din istismarcısı gerici AKP iktidarı, bugüne kadar kadınlara dönük düşmanca politikalarında sınır tanımadı. İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesi örneğinde olduğu gibi, bizzat bu gerici odakların talebiyle saldırılar hayata geçirildi. Ekonomik ve siyasal krizin etkisiyle gün geçtikçe yıpranan AKP-MHP iktidarı, depremdaki ağır tablonun da bizzat sorumluluğunu taşıyor. Saray rejimi, seçimleri kaybetme telaşıyla, iktidarı elinde tutabilmek için gerici güçlerle ittifakını genişletmeye çalışıyor. Kadınların kırıntı düzeyindeki haklarına bile tahammül edemeyen bu gerici grupların, 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanunu'nda yeni düzenlemeler talep ettikleri biliniyor. Gericilikte birbirleriyle yarışan bu odakların dile getirdikleri konular iktidarın gündeminde ancak henüz hayata geçirmekten uzak bulunuyor.

Özetle, sadece depremin yol açtığı ağır yıkımın değil, kadınlar için yeni kayıplara yol açacak saldırıların da gündemde olduğu bir dönemden geçiyoruz. Dolayısıyla 8 Mart'ın güncel çağrısında olduğu gibi, bu kapsamlı saldırılar ancak işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele birliği ve sınıf dayanışması örgütlenerek püs-kürtülebilir.

İktidarından muhalefetine...

Kadınların yaşamları seçim pazarlığında...

AKP iktidarı döneminde kadına yönelik şiddet katlanarak arttı. Bu konudaki istatistikler, kadın örgütlerinin açıkladıkları veriler ve gündelik yaşamdaki birçok olay bunu göstermektedir. Gerici-faşist iktidarın sermayenin çıkarlarına hizmet eden politikaları sonuca krizin faturası işçi ve emekçilere çıkarılmakta, kadınlara ise işsizlik, güvencesizlik, hak gaspları, baskı, aşağılama, istismar, şiddet ve artan oranda ölüm düşmektedir. Köklü toplumsal bir sorun olan kadın sorunu, 20 yılını geride bırakan dinci-gerici AKP döneminde gittikçe ağırlaşmış durumdadır.

AKP'li yetkilileri/sözcüleri her fırsatta kadına yönelik aşağılayıcı söz, tutum ve açıklamalarda bulundular. "Evlilik" adı altında çocuklara yönelik istismarın meşrulaştırılması, kadına yönelik şiddet ve boşanma başvurularında uzlaşma/arabuluculuk uygulaması, şiddete karşı koruma kararları için delil veya belge aranması, tedbir süresinin kısaltılması, kadınlara verilen nafakanın evlilik süresi ile sınırlandırılması vb. saldırılar iktidarın sürekli gündemindeydi. 2016'da mecliste kurdukları Boşanma Komisyonu raporu, peşpeşe çıkardıkları yargı paketleri bunların somut adımlarıydı.

Kadın ve çocuklara yönelik sistematik hak gasplarını İstanbul Sözleşmesi adıyla anılan "Kadınlara Yönelik Şiddet ve Aile

İç Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi", 20 Mart 2021'de iptal kararı izledi. Kitle desteğindeki zayıflamayla birlikte cemaat-tarikatların talebiyle hızlandırılan iptalden sonra gözler İstanbul Sözleşmesi'nin iç hukuktaki yansıması olan 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesi Kanunu'na çevrilmişti. 2014'te yürürlüğe giren İstanbul Sözleşmesi uygulanmadığı gibi, 2012'de kabul edilen 6284 sayılı yasanın uygulanmasında da ciddi sıkıntılar yaşandı. Yasa maddeleri yeni düzenlemelerle tırpanlandı. Kadına yönelik şiddetin önlenmesi/engellenmesi konusunda hukuki düzenlemelerin başında gelen İstanbul Sözleşmesi -uygulanmamasına rağmen- iptal edildi. Seçim pazarlıklarının kızıştığı bugünlerde, 6284 sayılı kanunun kaldırılması yönündeki tartışmalar da gündeme getirildi.

İstanbul Sözleşmesi'nin iptal kararı AKP'li kadın milletvekillerinin bir kısmı tarafından eleştirilmişti. Şimdi de Yeniden Refah Partisi'yle ittifak görüşmeleri sırasında 6284'ün pazarlık konusu olması aynı kesimler tarafından eleştiri konusu yapıldı. Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Derya Yanık ile AKP Meclis Grup Başkan vekili Özlem Zengin, 6284 sayılı yasa "kırmızı çizgi" ilan etti. Bu eleştirilerin dün olduğu gibi bugün de samimiyetten uzak ve daha çok da kadınlardan gelecek oyların muhafaza edilemeyeceğine yönelik kaygılardan dolayı olduğu aşikardır. Kendi iktidarlarının kadın düşmanı icratlarıyla birlikte, kadın düşmanı/ katili, onlarca cinayetin tescilli örgütü Hizbullah'ın partisi olan ve İstanbul Sözleşmesi'nde olduğu gibi 6284 sayılı yasanın kaldırılmasına yönelik de çalışmalar yapan Hüda Par'la yapılan işbirliği de bu samimiyetsizliği en açık kanıttır. Kısacası, ya-

pılan görüşmelerden kurulan ittifaklara ve ittifak pazarlığında ortaya konan eleştirilere kadar, gerçek olan şey kendilerini milyonların yaşamları üzerinde hak sahibi sayanların oturdukları rahat koltukları kaybetmemek için kâr-zarar hesaplarına başvurması, kadınların yaşamlarını seçim pazarlığında kullanmalarıdır.

İktidar cephesinden bunlar yaşanırken, düzen muhalefetinin kadın hakları konusundaki tablosu da pek parlak değildir. Düzen muhalefetin yayınladığı mutabakat metninde, Saadet Partisi'nin koyduğu şerhlerle birlikte İstanbul Sözleşmesi'nin adı dahi geçmemiş, kadın sadece aile kurumu kapsamında ele alınmıştır. Onların derdi devasa boyutlara ulaşan kadın sorununa çözüm aramak değil seçimi kazanmak için her yol mübahtr ilkesiyle kadın haklarından vazgeçmek anlayışıdır.

Sonuç olarak, iktidarından düzen muhalefetine kadın hakları, kadınların yaşamları ancak getireceği oya göre değer kazanmaktadır. Kiril pazarlıkların bu kadar ayan beyan ortadayken, bizlerin yapması gereken hayatlarımızı, haklarımızı onların eline teslim etmemek ve mücadele sonucu kazandığımız hakları yine mücadeleyle korumaktır. Bunun için fiili-meşru mücadeleyi sürdürmek ve güçlendirmektir.

İEKK: Yaralarımızı sarmaya, hesap sormaya!

Depremin ikinci ayındayız. Bazı temel ihtiyaçlar hala ilk günkü kadar elzem.

Bir yanda azgın sömürü, diğer yanda ölüm. Kapitalist barbarlık düzeni işçi ve emekçi kadınlara insanca yaşam koşulları sunmadığı gibi yaşam hakkı da tanımıyor.

Sermayedarların sınırsız kâr hırsı biz işçi ve emekçiler için daha fazla sömürü ve ölüm demektir.

Deprem ve sonrasında bir kez daha gördük ki yıkımda en çok kadın ve çocuklar etkilendi. Pek çok çocuk açlık ve soğuktan kaynaklanan ciddi sağlık sorunlarıyla karşı karşıya. Ailesini kaybeden çocuklar ise tarikat ve cemaatlerin kışkıracıdır. Kadınlar ise gıda, barınma gibi temel ihtiyaçlarını karşılayamadıkları gibi hijyen ve temizlik malzemeleri gibi temel ihtiyaçlardan yoksun ve tuvalete dahi ulaşamıyorlar. Pek çok kadın

erken doğum, düşük gibi vakaların yarattığı ağır sağlık problemleri ile boğuşuyor. Hamile olan binlercesi ise sağlık kontrollerinden yoksun durumdadır.

Depremin ilk gününden itibaren depremden etkilenen kadın ve çocukların ihtiyaçlarını gidermek, yanlarında olmak için çabalıyoruz. Bayramda "hellallik" isteyenlerden hesap sormak, dayanışmanın gücünü ortaya koymak için yine deprem bölgesinde olacağız.

Depremden etkilenen kadın ve çocukların, deprem bölgesinde çalışmak zorunda olan kadın işçilerin taleplerini dile getireceğiz. Yaşamsal ihtiyaçları hem deprem bölgesindeki hem de deprem bölgesinden gelen kadın ve çocuklara ulaştıracağız. Depremlerin ardın-

dan bir de sel "felaketi" ile karşı karşıya kalan deprem bölgesindeki insanlarla dayanışmak ve sorumlulardan hesabını sormak için seferber olacağız. Ölüm ve sömürü düzeninden hesap sormak için emekçi dayanışmamızı güçlendirerek mücadelemizi büyüteceğiz..

Depremden etkilenen kadın ve çocukların talepleri derhal karşılanmalıdır:

- Kadınların hijyenik ped, iç çamaşırı ve hijyen ürün ihtiyaçları karşılanmalıdır!
- Çocukların mama ve çocuk bezi ihtiyaçları karşılanmalıdır!
- Kadın ve çocukların barınma, ısınma, sağlık ve beslenme sorunları acilen çözülmelidir!
- Kadınların evli olup olmadıklarına

bakmaksızın, çadır-konteyner-konut vb. ihtiyaçlarına yanıt verilmelidir.

- Çocuklar için derhal güvenli, nitelikli, pedagojik destek verilecek bakım noktaları oluşturulmalıdır!
- Annesini, babasını ve yakınlarını kaybeden çocuk ve bebekler için derhal özel önlemler alınmalı; kayıt işlemleri yapılmalı ve güvenli yerlere yerleşim-takip-denetimi yapılmalıdır!
- Zorunlu işkolları dışındaki tüm çalışanlara ücretli izin verilsin!
- Temel yaşamsal ihtiyaçları karşılanmadan, çocuk ve yaşlıların bakım sorununu çözülmeden deprem bölgesindeki kadınlar çalışmaya zorlanamaz!
- Gerekli tedbirleri almayarak depremin bir insan kıyımına dönüşmesine yol açan bütün sorumlular hesap vermeli-dir!

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI
MART 2023

İstanbul Gençlik Ümit Altıntaş 1 Mayıs Hazırlık Komitesi ile devrimci 1 Mayıs'ı örgütlemeye...

Geleceğimizi çalanlardan hesap soracağız!

HARAMİLERİN DÜZENİNİ YIKACAĞIZ!

İşçi sınıfının birlik, beraberlik ve dayanışma günü 1 Mayıs'ın ön günlerindedir. İki sınıfın karşı karşıya geldiği 1 Mayıs'ı, bu toprakların dört bir yanına yaymak ve mücadele alanlarını doldurmak sorumluluğu bizlerin omuzlarındadır. Bu yıl 1 Mayıs'ı ekonomik, sosyal ve siyasal krizin derinleştiği, yaşanan 6 Şubat depremlerinde yüz binlerce insanımızı kaybederek sarsıldığımız ancak buna karşın büyüyen öfke ve tepkimizin seçim sandıklarına hapsedilmeye çalışıldığı günlerde karşıyoruz.

DEPREM, KRİZ, BASKI VE ŞİDDET... SALDIRI POLİTİKALARINA GEÇİT VERMEYELİM!

6 Şubat günü bu toprakların en sarımsı günlerinden birine gözlerimizi açtık. Sermaye devletinin insanları ölüme terk etmesine tanık olduk. Yaşanan "doğal afet" sermaye devletinin almadığı önlemler sonucu büyük bir insan kıyımına dönüştü. On binlerce canımızı yitirdik. Depremden ardından sermaye iktidarının şefi Erdoğan'ın topluma gözdağı vermek için sarf ettiği ilk cümle "not ediyoruz!" demek oldu! Unutmasınlar ki bizler de not ediyoruz! Evet, bizler de bu çürümüş düzenin pislik içine batmış temsilcilerinin yaptıklarını bir bir not ediyoruz, hesabını er ya da geç soracağız!

Sermaye devleti sosyal, siyasal ve ekonomik krizler içinde debeleniyor. Tüm bu krizlerin faturasını ise işçi ve emekçilere kesmek istiyor. Milyonlarca insan açlığın ve yoksulluğun pençesinde ölüme terk edilmiş durumda. Sermaye devletinin tüm bu sorunlar karşısında yaptığı tek şey ise baskı, zorbalık ve şiddeti tırmandırmak oluyor. En sıradan bir basın açıklamasına dahi pervasızca saldırıyorlar. Devrimci ve ilerici güçlere yönelik gözaltı, işkence ve tutuklama terörü aralıksız olarak devam ediyor.

İşçi ve emekçiler, gençler, kadınlar baskı, şiddet, sömürü çarklarında öğütülürken çürümüş ve yozlaşmış düzenin temsilcileri ise gününü gün etme peşinde. 21 yıllık iktidarında rant ve talan politikalarını sınırsızca hayata geçiren tüm yandaşlar bu soygundan nemalandı. Dinci-gerici tarikat ve cemaatlere sınırsız destek ve yetki verildi.

TÜM SALDIRILARDAN GENÇLİK PAYINI FAZLASIYLA ALIYOR!

Yukarıda sıraladığımız tüm sorunların en dolaysız muhataplarından biri de gençliktir. Gençliğe dönük saldırılar her geçen gün artıyor. Gençliğin en temel sorunlarından biri olan gelecek kaygısı mevcut kriz ve sömürü koşullarında daha da derinleşiyor. Geleceksizlik, işsizlik kaygısı ve eğitim hakkının gaspı gençleri büyük bir umutsuzluğa ve çıkışsızlığa sürüklemektedir. Bu çaresizlik hissi gençlik içinde bunalım ve intiharları da arttırıyor.

Tüm bunların yanı sıra gençliğin eğitim hakkı her geçen gün gasp ediliyor. Sermaye devleti her krizde ilk olarak eğitimi gözden çıkararak eğitim hakkını gasp ediyor. Okullar açılıyor-kapanıyor; gençliğin kaderi tek adam rejiminin iki dudağı arasına sıkışmış durumdadır. Gençlere ne istedikleri, bilim insanlarına ne yapılması gerektiği danışılmıyor.

GENÇLİK SEÇİMİNİ YAPTI: DÜZENİ KARŞI DEVRİM! HARAMİLERE VERECEK OYUMUZ YOK, SORACAK HESABIMIZ VAR!

Şimdi önümüzde 14 Mayıs tarihinde gerçekleşecek seçimler var. Yaşadığımız tüm bu sorunların "çözüm"ü için burjuva düzen partileri ve reformist sol güçler bizi sandık başına çağırıyor. Ancak sorun-

larımızın çözümü hiçbir zaman sandıklarda olmadı, olmayacak! Yaşamlarımızı ve geleceğimizi çalanlardan hesap sormak, haramilerin düzenini yıkmak için sosyalizm mücadelesini ete-kemiğe büründürmek zorundayız. Bunun için çalıştığımız işyerlerinde, mahallelerimizde, okullarımızda kısacası bulunduğumuz her alanda örgütlenmek zorundayız.

Yolumuz işçi sınıfının yoludur!

Bu çürümüş ve yozlaşmış sermaye düzeninin karşısında yükselteceğimiz en temel şiarımız: "Yolumuz işçi sınıfının yoludur!" olmalıdır.

Bugün işçi ve emekçiler sermayenin saldırılarına karşı yürünmesi gereken yolu biz gençliğe göstermektedir.

Bugün gençliğin yaşadığı özgürlük ve gelecek sorununun tek çözümü işçi-gençlik el ele örülecek birleşik ve kitleli bir mücadeleden geçmektedir.

Mata'da, Satera Elektrik'te, Ağaç AŞ'de, MKS'de ve daha birçok alanda saldırılara ve hak gasplarına karşı direniş meşalesini yakan işçilere selam olsun!

İstanbul Ümit Altıntaş 1 Mayıs Hazırlık Komitesi olarak, 1 Mayıs çalışmalarımıza başladık. Çalışmalarımızla gençliğe, yaşamlarımızı ve geleceğimizi çalan bu harami düzenine karşı mücadeleyi yükseltme çağrısını taşıyacağız. Bulduğumuz her alanda örgütlü mücadelenin önemini anlatacağız.

Deprem bölgesinde milyonlarca

insan halen sayısız sorunla boğuşmaya devam ediyor. Gençlik depremin ilk günlerinde gerçek bir dayanışma örneği sergiledi. Birlikte örülecek her işte neler yapabileceğini gösterdi. Depremden ikinci ayında başta gençlik olmaz üzere herkesi deprem bölgesine "ölümsüz ağaçlar dikmeye" çağıracağız. Çocuklar için kitaplık oluşturacak, onlar için çeşitli aktiviteler gerçekleştireceğiz. Buradan aldığımız güçle deprem bölgesindeki çocukların ve gençlerin sesini-taleplerini 1 Mayıs'ta alanlara taşıyacağız.

NEDEN ÜMİT ALTINTAŞ?

Ümit Altıntaş, genç komünistti. '90'lı yıllarda İstanbul Üniversitesi işgalinde, Yıldız Teknik Üniversitesi'nin sıralarında, Gazi'de direniş alanlardaydı. "Sınamalı insan kendini! Siz şu anda sinamalı kendinizi. Bu ölüm ve meta düzenine boyun eğmeye mi yazgılısınız, yoksa bu düzeni delip geçecek bağımsızlığınıza mı?" diyerek bu çürümüş düzenin karşısında sınıadı kendini ve yaşamını devrim mücadelesine adadı.

Devrimci siyasal yaşamında hep örgütlü mücadeleyi savundu. "Gözbebeğimiz gibi korumamız gereken" partinin insanlığın kurtuluşu için tarihsel araç olduğunu anlattı ve bunun için dövüştü. Ölümsüzlüğünün ardından 24 yıl geçti. Ulucanlar zindanında son nefesinde dahi, sermaye devletinin kanlı katliamında zulme karşı direnişin bayrağını yükseltti ve ölümsüzleşti.

Bizler, İstanbul Ümit Altıntaş 1 Mayıs Hazırlık Komitesi olarak, Ümit yoldaşımızın Yıldız Teknik Üniversitesi'nin duvarlarına kazıdığı "İsyanın sonu yaratıcılığın sınırsızdır! sözleri ile 1 Mayıs'a yürüyeceğiz.

1 Mayıs çalışmalarımızı tarihimizdeki değerli genç devrimcileri anlatabilmenin vesilesi haline getirecek ve Ümit Altıntaş'ın hayalini kurduğu dünya için mücadelenin bayrağını taşıyacağız.

Başta fabrikalarda sömürülen, eğitim hakkı ellerinden alınan, geleceği çalınan ve özgürlüğü gasp edilen gençleri, İstanbul Ümit Altıntaş 1 Mayıs Hazırlık Komitesi ile birlikte 1 Mayıs'ı örgütlemeye, 1 Mayıs'ta alanlara çıkmaya çağırıyoruz!

**İSTANBUL GENÇLİK ÜMİT ALTINTAŞ 1 MAYIS
HAZIRLIK KOMİTESİ**

ON'ların çağırısı...

Düzene karşı devrim!

30 Mart 1972 yılında Tokat'ın Niksar ilçesine bağlı Kızıldere köyünde Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKPC) ve Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'ndan (THKO) 10 yiğit devrimci; Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Ertan Saruhan, Sinan Kazım Özudođru, Hüdai Arıkan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz ve Ahmet Atasoy Denizlerin idamını durdurabilmek için direnerek, savaşarak ölümsüzleştiler. Kızıldere katliamı ve direniş 51 yıldır bu topraklarda siper yoldaşlığının, devrime adanmışlığın, fedakarlığın ölümsüz simgesidir. Bu topraklarda ölümsüzleşen yüzlerce devrimci ile birlikte Kızıldere'de ölümsüzleşenler de devrim ve sosyalizm mücadelemizde yaşamaya devam edecekler.

1960'lı ve 70'li yıllar dünyada ve Türkiye'de çeşitli toplumsal hareketliliklerin yaşandığı yıllardı. Fiili-meşru mücadele yöntemlerinin öne çıktığı ve devletin zorbalıkta sınır tanımadığı bu sürecin önderlik ihtiyaçlarına, parlamenter çizgideki TİP (Türkiye İşçi Partisi) ile MDD (Milli Demokratik Devrim) çizgisindeki refomcu ya da düzen içi çözüm arayışında olan yapılar yanıt veremiyorlardı. Mahirler, Denizler ve İbrahimler bu hareketlerden 71 devrimci kopuşunu gerçekleştirerek bizlere büyük bir devrimci miras bıraktılar.

"Onlar yaratılan devrimci değerlerin, onurun, erdem, inancın simgeleri olarak yüreklerimizi dolduruyor, bilincimizi

aydınlatıyor, bizi kopmaz bağlarla bağlıyor devrime..."

Emperyalist-kapitalist sistemin yaratmış olduğu krizler her geçen gün daha da derinleşiyor. Emperyalistlerin mazlum halkları hedef alan kirli oyunları durdurarak bilmeden devam ediyor. Yaşadığımız topraklarda ise milyonlarca emekçi açlık, yoksulluk koşullarında yaşam savaşı veriyor. Mazlum Kürt halkının varlığı inkar edilerek katliamlardan, kıyımlardan geçiriliyor. Gençler geleceksizliğin karanlık çukuruna itilmiş durumda. Kadınlar ise baskının, sömürün, şiddetin, cinayetin, taciz ve cinsel saldırıların en ağır sonuçlarını yaşıyor. Öte yandan, bu toprak-

larda meydana gelen doğal afetler büyük insan kıyımına dönüşüyor, bir avuç asalağın çıkarları için alınmayan önlemler milyonlarca işçi ve emekçi yaşamdan koparıyor.

Sermaye devleti ise tüm bu sorunlara karşı mücadele eden devrimci ve ilerici güçlere dönük baskıyı, şiddeti, yasaklamaları ve zorbalığı her geçen gün artırıyor. Fakat, faşist baskı ve zorbalıkla milyonların öfkelerini dindirebileceklerini sananlar yanılıyorlar. Çünkü bu topraklarda Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin yoldaşları onlardan aldıkları devrimci mücadele ve direnme geleneğini sürdürüyor, devrim ve sosyalizm bayrağını bü-

yük bedeller ödeyerek geleceğe taşıyor.

Bizler devrimci çizgide ısrar edenlerin yoldaşlarıyız. Tarihimizden güç alıyor, geleceğe yürüyoruz! Kızıldere şehitlerinin bizlere bırakmış olduğu devrimci mirası ve kızıl bayrağı daha da yükselteceğiz!

Kızıldere katliamı ve direnişinin 51. yılında Kızıldere şehitlerini selamlıyor, ON'ların anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Eğitim hakkımızı gasp eden haramilerden hesap soralım!

Sermaye iktidarı her krizde olduğu gibi, yaşanan depremlerin ardından da ilk olarak eğitimi gözden çıkardı. Tüm üniversitelerde belirsiz süreli uzaktan eğitim süreci başlattı. Ancak bu belirsizlik halinin Nisan ayında tekrar gözden geçirileceği de önden açıklanmıştı. Nitekim, 30 Mart günü, YÖK Başkanı Erol Özvar, yaptığı açıklamada şunları ifade etti: "3 Nisan itibarıyla uzaktan eğitim ile birlikte, devam şartı aranmaksızın sınıflarda yüz yüze eğitime başlanacak."

Böyle bir açıklama ile yüz binlerce öğrenciye bir şey söylenmemiş, yine

yüz binlerce öğrenci koca bir belirsizliğe sürüklenmiş durumdadır. Zira "yüz yüze eğitime gelebilirsiniz" deniliyor ancak Kredi ve Yurtlar Genel Müdürlüğü tarafından bu konuda hiçbir açıklama yapılmıyor!

Yaşanan depremlerin ardından üniversiteliler buldukları her alanda örnek bir dayanışma sergilediler. Mahalle mahalle, okul okul yardım malzemeleri topladılar, deprem bölgesine giderek dayanışmada bulundular. Toplumun en dinamik kesimini oluşturan gençliğin öfkesinden korkan sermaye devleti ise, bu

dayanışmanın önünü kesmek ve öğrencilerin yan yana gelişlerini engellemek için eğitime ara verdi. Ayrıca sermaye iktidarı, depremzedeleri yurtlara yerleştirme gerekçesiyle zaten öğrenciler için yetersiz ve alabildiğine niteliksiz olan KYK yurtlarını ani bir kararla hızla boşalttı. Ancak yüz binlerce boş konut, sayısız otel ve misafirhaneler varken, KYK yurtlarının boşaltılmasının gerisinde sermayenin "demir yumruğu" olan Erdoğan'ın sermayedarları hiçbir şekilde karşısına almama tutumu var.

Okullar bir açılıyor bir kapanıyor. Bu

kararların hiçbirisi ne eğitim emekçilerine ne de öğrencilere sorularak alınıyor. Öğrenci gençliğin kaderi adeta birilerinin iki dudağı arasına sıkışmış vaziyette. Depremin hemen ardından yaptığımız açıklamamızda "Barınma hakkı da eğitim hakkı da gasp edilemez!" demiştik. Tüm bunları kabul etmiyoruz! Üniversitelerde atılacak her adım; söz, yetki ve karar hakkı çerçevesinde eğitimin tüm bileşenlerine sorularak atılmalıdır.

Üniversiteli gençliğe çağrımızdır: Gelin, eğitim hakkımızı gasp eden, özgürlüğümüzü ve geleceğimizi çalan bu harami düzeninden hesap sormak için mücadeleyi yükseltelim!

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

3 Nisan 2023

**Ölüm ve
sömürü
düzenine karşı**

**Haramilerin
saltanatını
yıkacağız!**

**1 Mayıs'ta
alanlara!**

BDSP

[f BagimsizDevrimciSinifPlatformuBDSP](#)

[BDSP_](#)